

MIC. # 9910 (RAB. 2104)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, SEDRE
KODSHIM VE-TAHAROT.

גפן זהב, סדרי קדשים וטהרות.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

לפן (דברים ב' קט"ז ע"ג)

כתיבוי (שמו"ה י"ח) : "אנשי יתרו כהן מדין חותן משה"
מה למשה למד ובאו אנשי יתרו? רבי יהושע אומר מלמדת משה
למד ובאו לפני כהן בלבו (שם י"ג) : "ויחלו יהושע את משה
ואת שמו לפני חרה". רבי אבהו רבי הורבה אומר מן תורה למד
ובאו כלעין הקב"ה תורה אישכח היה קלו הולך מסוף המדבר
וצד סוף וכל לרי האומות אומות כדעה בהכניחן ואמרו ליה
לנאמר (תהלים כ"ט) : "אבהיכאו כולו אומר כבוד", נתקבצו כלם
אצל בלעם ואמרו לו מה קול ההמון אשר לשמענו לשמו מבין
מבול המדבר (לנאמר) (שם) : "ה' אמר ואלה ה' אלהי ה'
מלך המדבר" כבר נלמד הקב"ה לשון מביאו מבול המדבר (לנאמר
(ישיה נ"ב) : "כי אי נח דארתי וגו'". אמרו לו לשמו מבול לא מימי
אנו מביאו אבל מבול לא אול מביאו לנאמר (שם ס"ו) : "כי הנה ה'
באש יבאו" [באש ה' נלפט] וגו' אמר אהרן כבר נלמד אהרן
(לשמו יבאו מבול כי עקר לנאמר (במדבר ט') ולאו יהיה אל
מבול" [ולשמו מלחית כל בלתי] אלו מה קול ההמון לשמענו? אמר
אהרן חמדה טובה יללו להקב"ה בקיור גניו למענה [אוצלו]
מתקדד דורות קודם לתבראו המדבר והוא מבקש ליתנה לבניו
לנאמר (תהלים כ"ט) "ה' עזז לעמו יומן" מוזג לנו כלם ואמרו ה'

לפון (צבחים דף קט"ז ע"ו) לרהק

יברק את צמו בללום". רבי אליעזר (בן יוצק) אומר קרינת
ים סוף למד ובאו למאור (יבולד ה'): "ויבי בשמוע כל מלכי עו
את אלכ הבולד ה' את מי היכדן מפני בני ילכוול עד עברת
וינס לבקמ ולאו היה במ ערד כוח מפני בני ילכוול" אנף רחב
הצונה אמרה לללומי יהולד (למ ה'): "כי למען את אלכ
הבולד ה' את מי ים סוף מפניכמ וגו' אנלמד וינס לבקנו ולאו
קנה ערד כוח באול מפניכמ". מאוי לענו התמ דכמק: "ולאו
היה במ ערד כוח" והכאו כמק "ולאו קנה ערד כוח באול?"

דאפולי אקלוי [נמי] לאו איקלא. מניו יצעה? דאמר מר: זון
לק כל לר וניד לאו באו את רחב הצונה. אמרו קת ערד
לניס היתה כלעמנו ילכוול מופרימ אננה כל מרבעים לעב
לפינו ילכוול באבב אתר חוליס לעב [נמי] אמרה (ימחול)
[יפאו מחול] לי בלכ חבא ופלמט ותלון.

לפן (לבושין ד' קט"ז ז"ו) ליה

"בתנאי וילמד יתרו כהן אבן אה שמע לבו ונתקיי ר' יהושע אומר
מלמדה עמך למד וכו' ר"ו המוציאו אומר מתן תורה למד וכו' ר"ו
אומר קריעה יס סוף למד וכו'.

"ור"ל סתם בקבלת יתרו: מה שמורה למד וכו' קריעה יס סוף
ומלמדה עמך. אמרם לא הבינו ר"ל דברי ר"ו המוציאו ללמד מתן תורה
ג"כ? אמרם בענין פלוגתתם פה. יל נקדה פסיכולוגיה. כי רבות
פדגוגים יקרה כי יספר איש מאורד לכיוון ענינו או מה ללמד אנחנו
לפני קיבוץ הרבה יונקים והמאורד הזאת מורכבת מענינים רבים ואלו
כל ענין וענין מנהל יל בו אינה צד חיבול או תהוה או צד נכונה כי כל אחד
מהקיבוץ ההוא יתפזר מהסיעה הזו באופן אחר ומה להתאחד הלטמאות
אצל אחד יפיה אצל הלני פסין דבר פלול והלני ילמדם על חלק אחר
מהסיעה על מה ללמו ילמדם הראשון. והפחד הזה יבאו מהפחד
התבונות או כח מולקיהם על אלו היונקים. והנה פה מהותות
ילמוד מלביט צד נתינת התורה יל ללמד מיני פלינות: (א)
לילמדו זרועו צדו או להחמי צד עם כדמק המלמד מלמדה
הן עם ילמדו לאו למד ידו לקרה והיה קו וקאסה תחת זול
הלעבוב ולמד כנה או יחסר לבד החונק יל תבססו המלמדה כי
על יחסר יל פקודה ופאד (צד משה) הנחול יל המלמדה.

לפני (לכתוב בקט"ז י"ו) לרה"ק

וצאת היום פליטה גדולה כי לחם עם ילדים ונשים. (ב) מתן תורה
היו נתינת החוקים הנצחיים חוקי חיים ואולם אלפי ימינו את מחשבו
הנפש וירוממו את האדם למעלה האנושית והאלוהית. (ג) קריעת ים סוף
לפני עם וארץ נפלאו אשר לא היה כמאה מאות. והנה הכתוב הפליטות
האלו תלו בתבונתו ומעב רוחו של האדם. האדם הפליט והגם
באו יתפלאו יותר אם ילמד קול רעל מתרומת אמונה ונצחון אם יתפלאו
לא אחר עמדה זו להפריע את חכמתו, ואדם נאור ובהא מחלבה יתפלא
יותר מרוממותו ומעלתו המצויקית ומעפית את רגלי המוסר והמעלות
את הדעת והתבונה, אולם האדם הפליט זהו יתפלא יותר
אם ילמד נסים ונפלאות דברנים לנצחונם מחוקי הטבע. וזה למקרא
חכמתו פה זה באנו להגיד מה למורה למד ובאו? האם יקלה האדם
רבות למד מנסים ונפלאות לנשים ומה קליליו מה למורה למד ובאו?
אם הפליטה היום אינה מין מהנסים היוו עזרו בו יותר הפליטות אשר
בצבאו מיהר ובאו, ומליה ר' יהושע כי מלחמת עמלק למד ובאו כי אולם
מהנסים הקדמונים התעורר באדמו, יותר זה עברת הוצרוד כי ידע עליה
מה להכיר עם המורה מלחמה כי מרד היום שלם עבר הפליט אשר
פכה בקצת אחת אולם מנעלים אוכריעם אטבה האם הכי גדול והעם פאו
ההיסטוריון יצאנו עקבותיו וצד ידו. אולם ר"ל המורה אומר לא פן
הוא כי יצאו היה אולם נליו ומרומם אולם מיהר לבאו האם מלחמה למד

לפן (זקחים בל קט"ז ע"ג) זרה

כי נתן הלש חוקי חייב נפתיים אישכאל וזה אמן זרה לשל אלו.
א"ל זולת כי יתרו לא היה גדול כ"כ הלש אה אה הרחמי רק
לבו מפני שלש נסוס ונפאלות לא קרינת ים סוף כי כן נראה למע
הזנה ולאר אפי הצמים הלמאמו ע"ז כי סקר קני הוורם להתאמר
ואלמאמ יתיר עז זרות ופאליות הוורציוס חוף מקבלי הטקד. אהל
לא נראה בדיונו כי התאמר יתרו אלו ע"ז אמן זרה להוור ענין
נראה ע"כ לא הבינו כק זיות שלש קרינת ים סוף ואמאמר זולק לא
דברים פאלו יתאמר כן איל פאל.

(ע דברי חכמים " מאר ד" ואלף מילא ד" רב 158)

לפן (צבחים דל קט"ז ז"ט) לרהב

"נתקדשו כלם אצל בלשם ואמרו לו וכו' שמו מינו מהו אלוהים?
וכו' כבר נלמד הקד"ה לזמן מבינו מהו אלוהים וכו' אמרו לו שמו
מהו אל איש אינו מבינו אבא מהו אל אש מבינו? וכו' כבר נלמד
שמו יבינו מהו כל עיקר וכו' אלו מה קול ההאון לשמענו? אמר להם
חמשה טובה יללו והקד"ה בבית גנינו וכו' והוא מבקש לעתה לבנו
וכו' איך ענו כלם ואמרו ה' יברך את עמו בלשון."

להבין את המונח הנפלא הזה כוונת אנחנו להבינו מה קול
מבולש הארוך אל הרב החכם הגדול מהר"ר משה הארלווין בספרו היקר
"חזיונות הרמ"ה" (דכ"ז, התורה והתקנות" כ"ב 154) וזה לשונו:
... "אם נראה מצינו חז"ל (נלקט כ"ג ע"א) "ד' מיני ב"ה נראה אל
בני דלו כולם וכו' מה כמב קה א"ל לאו תבין אמרו לו יראה
לפניהם לנו אבינו ולא חרבק תמיה וכו' נראה אל בני עמון ומנשה
א"ל מקבלין אתם את התורה אמרו לו מה כמב קה? א"ל לאו
תבין, אמרו לו והוא פלש בני מנאפנים וכו' נראה אל בני ישראל
אמר להם מקבלין אתם את התורה? א"ל מה כמב קה? א"ל
לאו תבין, א"ל לו ברבה לערבני זבוי והוא יהיה פראו;
וכלבו אצל ישראל אינו אש דת לאו, פתחו פלש אמרו
כל אש דבר ד' נראה ונראה" כל לפי מורה ומורה מתמדת

לפן (דברים ב' קט"ז ד"ה) (להב)

תמיד אנכי נלמדה כפי שבד הנולדות, ונת יהיו נלמדה רופאים מסבדים
אנכי ונת שבדים ולבד פוזמים תלבו זלמה דרמ לאו תרבה, יהפך
אנכי ה"לאו תרבה" א"תרבה" ז"ע הקלים אלונים והגיון אלונה, וכן
אני שבד הנולדות אנכי, יהפך אנכי ה"לאו תרבה" לתלבו פרובה,
והקלים אלונים והגיון דקום אונם חסכים לכל אדם להתאים את דמ
לשבדו, או עמ להם לני הפכים אלונים מתקדמים זה או זה מן הקצה
או הקצה, ומה עמ אני הדור דרלה מהם מהל הפיקוק מה להתוים
דוקלים מן האדם לתברמו דבר מן האזמה קרוף מחומר, או הקרע
לאו מתנה אדום, וכל מה להתוים הולכים ומתאדמים כן יתחזק הקרע
הזה עד שלא מתנה אדום. לאו כן עמ ילדו, תלבו תלבו חיים
או מתנהו מתנהו מן החיים מן המתה לקדם או דרבה תלבו, וחי
בהם" ולא שימת בהם" היו המתה המתה הוא מהל אדום מכל עץ הגן
אכלו תלבו" והוא עמ הוא המתנה לאו פרבה בו מדום פרבה
דבולו, והמה לבאדם לאו מתנהו זולו במה מרובה כל כך
פבורה אומה העולם, גונו עמה או יפה הנעלה והנעלה, הקרע
הכל עמ העולם לתחיים הולכים זולו ללבו דרוד והבת עמ החיים
מתוונים זה לזה, ומה נמה מילדום, וכלבו זולו ילדו מתונו זול דר
לאו מתנהו כולם וזמרו כל זלר דבר ד"נעלה ונעלה" ה"לוק בני ילדו
אנכי היו להתנה במתנה זולת יפה זול נעום הנעלה עמ העולם לאו כן כל העולם.

לפן (זקחים על קט' ז"ו) (להק)

ואף שבזמנים מאוחרים קבלו את תורת ישראל במדה יפואה, הוונג המה או
זכה להם יפה, זאת זלתי ולרזול, לפי ראות עיני בלח הם זקבים, אבל קומת
את זלתיהם לבדו להם מלבם, לבבית מאוונם תחלה לפיה הם זקבים, והלחתם
המבית והמסר הם להם זמנה בחיים, והם הולכים מדתי או דתי ממולה או
מאוב. ולכן לא יפאו בזמננו ברואותנו לשד כמה להיון/ליונה הולכת קדומה
ומתקומת, המסר והמדות או נלמנו אטוב, כי ההתקומות וההתקומות
בן תלדות הלפא ולאו תלדות הלפ, ולב בני נח רע מנעליו, וגם כי
'זקינו לא יסור מהם. ואם אחרי להרבא מתקומת זה זלתי לנים והיא
מתקומת ומלמדת, זכ"ז זמנה יכולה להלנים עם תורת ולכיל אף
לקרובה היו בניהם חוקה היו מקבאותהם, והם מאונים בסתר לבד
גם לזכה אליה, ומה עם לזם ולכיל נולדו דגלה עד אלה לא יחלפו מפל
על נפולם להצביחו מן הדולם, והם בקדים זיוו זליות מאליות ליונה
להבאיל ריחו בעיני באו זלם, עד אחת כמה ופיה לנפול לשד זיונה
כולם ליהי בדולם בעד לשם ולכיל ילכו בקדם הכואלונה להלנים
לזינו כי את הדלתה הפקרות לקבל מהכ סני, הזיונה והפחד לפיה
לא כי באו זלם לענבו ועלו ולפלו ונזופו ביו מוצור, ופתולם הנה
עם ילכו מוצרים ונולדו בידיו לפי אומות הפקות מפת זלתיים חרות
זל האומות, להלמות הולה עם נולדויהם היו למחנה זדה נגד כל הדולם;
חול וכמה זמנו את כל העלם החולותים, בלזם "לאו רעה לק כל פסל

לפני (דקחים של קט"ז ז"ל) להק

המורה המעולה הגדול לבנינו המלמד הוא האיש מודעני, והגדול
או פחדתם אקראת הדעת החבילה לישן ולרוב הביטחון לעולם, פן י
המורה הגדול ילמדנו סודי ברובו, והלומד ירסון ועולם חדל יקנה,
ואוצ'אסו יהיה מקום לכל הלומדים והבוקרים הכובלים הגדולים הערוצים
הנכונים. וזהו מילתם, "למנו מקור הוא לעולם" ה"ל להתורה הגדולה
תאחז אה כל היקום וכל הדעות להלכו זה הזמן עד הנה כמקור
הזה. על זה הלמד אהם החכם לבנינו המלמד לעבודתם הוא
פחד לשון, שכמו לשון יוסף היות מבורך לעולם שימח את כל היקום, מפני
שבכלל אין יוסף היות כדור השלמה פלגה בעולם, מפני פירוש הדעות
השכרות בעולם, כמשה באורנו בספרנו "ברכות הרא"ה", בן אלו יוסף
היות לכל הדעות והאנשים החיים זה פני האדמה ינהו אחרי אה אחת,
ולאין הם חולקים לדבר ולרובו עם דעותיה תבין מהפכה בעולם,
ואם באו עולם יכריז לפניו ברק והאנשים כלה יתקפו, יעם האף
כזה ארבע, אלו! אלו! עולם כמנהגו יהיה נהג, הקלע קלע והלמד
למד, וזהו מילתם, "אמר אהם כבר נלמד הקב"ה לשון הוא מקימו מקור
לעולם" ומאז חז"ל כולו עובד לעולם אחת נלמד החכם אהם הנה,
והוא, למינח קלה והואין לדעות טובות ולרוב יתפלאו כל העולם, וכל
יכונו את טובתו ולמד, כיו יצא אה האדם רח מנחיו, אה דעות
ופסקות המאזנה כלה על כל העולם אזלי יכולין להתקבל אצל כל בני עולם

לפן (זבחים דף קט"ז ע"א) (להב

ובמה הציאת מזה ישראלי היו נפסדה וכן נכריד את כל הצאת
ובמנוחת הטובות שלבו על הצאת עד הנה. וזהו מילתם "אמר או
למנו מהו לא מימי" שהיו סימן לראש טאה "אינו מביאו" זה אמר
אינו מבינים, "אבל מהו לא אל" שהיו כנוי לראש ראש "הוא מביאו"
אבל החכם שבמנוחת הצאת החכם אהרד הנה, הוא ואבד את תבונת
האנשים החיים על פני האדמה, הוא ואבד טבע האנושי שבמנוחת
בצאת הוא מן הנמצאות אצל האדם, ובאלו החכם אהרד הנה הוא
מקדש את הנפשות והנרצחים ממדת ישראלי פן תפלט כל הצאת,
ואמר להם, תאמרו החקיקים, אלו אשכוליכם ודסקו בקבולתכם וכל
האנשים ואולי לא יכריד אדם, ומכלו להתחמם כי מזה ישראלי
לאו תכריד בודכם ממשלכם הרעים! זהו מילתם "אמר להם לאו מהו
לא מימי לאו מהו לא אל הוא מביאו" אבל התורה הציאת מזה צמ ישראלי
לעולם ברצם ובחיל בקולות ובחוקים, אלו מבואש לפניו את כל הויקאם
ואו תפסו מקום רחב אצל הצאנז החיים על פני האדמה, לאו תהיה נכריד
הלפידה על כל הנפגת הרב, וכן אצל חוג קטן לא אנשים נולדו דגלה למ
תהיה מקומה, וכן את הצמ הנה עם ישראלי תכבד סביבה ותחן או עד ותפנות,
אחריקיים על הוצאה והאחרים ימים, וזהו מילתם "אלו הקב"ה רופה לתן מזה למנו
למנו ד' צדד למנו יתן" וכל, לכן על הצמ הנה הלפידה אטוב, והאחרים ימנו על
הוצאה אמרת כל הקמים עליו אלהו וצבא מרמז וצבא לפי קולמוסו עליו אוק

לפן (זבחים על קט"ז ז"ל) לילה

אמרה גדולה נגד כל המצוות החיים על פני האדמה אסורי המילה, ואולי
ענים יחלפו עד אשר גם אורח אמת מתרחק ילחצו יפתוץ או גדר אמצאו
או מקום בין אומות העולם. —

"אוי לפני הרים דכמה" ואו היה במ עזב רוח" והכחו כמה "ואו קמה
עזב רוח באיז?" באעפ"ל זקלתי נמי לאו איקלא וכו'".

כמה על זה החכם הרופא אהר"ר בן ציון רפואת הכהן פרידמ"ן ז"ל
בספרו היקר "פתח עינים" וזה לשונו: "...ואה לפיכך על פסוק ואו קמה
עזב רוח רחב אמרה למחשבותיה והיכונה לבאן באומות על קרינת ים סוף
לאו היה מקלה בהם המורה ארלמים הואו אומות ע"י הרפואה להפחית
באה תחלה בעינים אפרח בעיני הביאה אבחא הלצה למלך באנים
העצבים אומות מקום אבזה אינו ראוי אביאה והיום לאני כומב ילוי
בחור אחר בן כ"ב שנה ארפאומה לאינו ראוי ארלמים ואו איכות סוף זרע
אמתי נחש גדול למה לו מעצם לבאן אבותו בליה פמאום אבחה אבחה אבחה
ואעפ"ל... ז"ל. —

ע"פ (זבחחים דף ק"ו ז"ל) לילה

לפי ידונו לפי כוונת ציניהם והפחתם את החיים עם יחוסיהם כפי מה להם,
כי החק אינו מפור יחוסים כלל הוא דן רק את האצלה כמו להאזו וני לזינו
יבדד את החק הוא דן לפי המצבים ולפי היחוסים, ואלה יקרה פזמים רבות
לפניהם דין אל המולקדום יוצאו לתעלי את ההרג נפש ופדואה, דבר לאו
יבא להיות אצל הלופטים הדנים כן לפי הפתא הספרי.

אזנין כהן זה נמצאו בספרותין פ"ב ז"ל: אכמה ויכחו פנחס
בן זולזלר" מה כזה? זמר רב: כמה מצלה אנצבר הלכה זמר לו זמתי
זכרי זבאו לאו כק אינצתי ברדתק מהר סיני הבואה כותה קנזין פוגדן
כו? זמר לו קריינוו דאינצרתו אנהו אהוי פרוונקאו. ולמאנא זמרי: כמה
לזיון חכמה וזיון תבונה וזיון צלה נגד ד' כל מקום גיל חילול הלש און
חולקין כבאז אר"ה. הנה נכמה כי מלה בצמא יזן למה מחוקק וזמרי את
המלח למקיימו החקים, לאו היה יבא לזלל מזומה מצדד צמא בזהר לזיון
זלו זרד חק כמא, וז"ל או יבדד לזלול צלות בנפלא. כמה זבחחים ק"ב ז"ל:
זמר זלמו בקש מלה מלכור ולאו נמנו או דכמה "זל תקרה האוס" וזיון
"האוס" זלמו מלכור. ורמה זרד ב"ר פרעה ז"ל: מלה זמר הנני אכפאנפ
הנני אמלכור זלל הקב"ה זלל תקרה האוס" וזיון "קרה" זלמו כהונה המד"ו
והזר הקרה ימתי" וזיון "האוס" זלמו מלכור המד"ו: כי הביאונו זר האוס".
והבונה הינו, כי המלך והפכה אהם הורלה לזלול לפזמים זלל נגד החק
כמא, המלך לפי להאזו זמרי אמרה מהחק, והפכה זלל לזיון זמרי אמרה מהחק,

לפי (זבח חום בל ק"ו ז"ה) למה

כי בוצע יחם הנה אגזן קבולת הלש אונ יוכל הפק אצלת לפי דעתו זצ"ל.
הנה התבוננו חפצנו לאלו כל הדנינוס יוכל היצט לפיאר זוסור קפלי
החקים , פי פדמיס רבא יוכל אצלת מדת זצ"ל , אקפס הפק הלאה קרוס
הצט או הלאה אקבול נקס אקל להאנו נקס הפק נקס אקל אסולו ואלות לפנים
אלות הדיון , הן זיות הונו דיקר אלמרתו , פי לאו דיו או ביה שלב איוכל
קבלי למוס , כי דיקר אלמרתו האנו אפיה בלבו הציט , אלפדמוס
יחוק חמות אמיקר אלמרתו , ויצויל בלצה להבאר הונו פרוף , ואל פרוק
יחסיק ברבקה וללום כמדתו לא זוכרן להיה זובה ללום אהביל ללום .

זנה לזמר הל"ה: "לאו נתבין פנים צד להקנו אצמרי" אהכונק הונו
למאן אהקרו כהן זמתי ליקין זמז אלה לפניו אצלת , (או לפיאר נק
כהן יצן להאנו מזכז לא זוכרן) אקס אצלת פואד , או הנה כהן צד להקנו
אצמרי מפני לזיות הונו תאצרת הפק אצמרי כהן וקצור קצור . וזה אלה
זמרי: "צד לילה ללום הין הלטיס" לעוקר תאצרת הונו זיות אצלת ללום
ואפנה"ג כהסד אקמוס זמז אצמרי אקזה פמוה פנים להאנו כהן . וזה
הקסו או הלש זמז הכהונה או אצמרי אקל ללום זיה מהצורק יצן הנה כהן
תאצרת זק מפני להכזיה להאנו מקין זמז תאצרת הפק צ"כ הקסו או
הלש צד הקסו זמז הכהונה .

("דעת קברי חכמים" זמז הרב קמחן כהסד צ"כ זמז או . ואלו הן צ"כ 210)

לפי (מנחות דף א"ו ע"ג) לילה

תנא: סח בין תפילה ארבעה עשרה היא בינן וחזר עליה אחרתי

האחרונה. (א"ה בסוף מ"ב ע"ג)

בשרי חז"ל, לפי פלגט, נפאזיט ומאופיט מאב: היתבן אהות כהדבר

כזה, לאזיל רבא מפני ילדיו בדת היתא במאדכות האחרונה, הנה יכול הוא

להיות גבול האחרונה מצדן מידה הודד ארבעה אקרוזת נלק, לעס סר אולמזא לר

הרבה. המפקד רבא האחרונה אפוא הולק בחתך נפל אמת מאת גבאריס אל לבנה

קטל, לעס זולת זה יכול הוא להיות רבין בבל דרבינו אחסיד בבל מזליו, עמ"כ

זה, אם כן סח בין תפילה לא יב ארבעה לא רואל, דבערה הונו בינן וחזר

עליה אחרתי האחרונה? אחרונה! ואח"כ להדין בין זאת לאוסור אהפסיק

אלה בין תפילה ארבעה אהסח בין תפילה ארבעה עשרה הונו בינן, אלא

במזל הנה לחזר עליה אחרתי, זוי יעלה אחרתי אהרצאנו אהפואל,

כי אם זאת חוזר כן, הנה אחרתי אהו יראה ביב לר הרבה אהוסוף אהדואק

אחרת לאמה זועל רבא אלהו אחרתי אהרבה אחרתי אהרבה אהרבה אהרבה

דאם אהרבה, יתן כי כולם יחזרו מאדכות האחרונה מאוכמו זוגו דבערה קלה

לבידס? כי זויק זעל לאחרת לאמה זועל רבא יהיו בואם בדידויס כולם

גבאריס כולם קבאליס לאו יתבראו אלמס דבערה אהדידס אהרבה קלה עמ

כאמה בין תפילה ארבעה לצדן בה אהו חולק ברת אהו אחרתי ד"ב אהו אהרבה אהו

קרבן? אהרבה מפני זה יחזרו מאדכות האחרונה? זויס מפני אחרתי כן דלמא

לפי (מנחת דב"ר או ד"ר) למה

דבירה קרה זו יצאה ה' ענין הלשון זה כי אחת מן הדיבורים וכו' או יבאו בנפשות אבות המנוח? הנה דבר זה או יקבלו על האב, ופי
הלשון כי הורף או יצאה מלפני? וזו אולי לבוא אחת נכח הדבירה
קרה אסח בין תפילה אחרת זהו הדיבור מה זה? אוס נמוך לכן
חלף הואו מדרבי הגאון מפני האורח פן הואו יצאו ימות בגאוןה בלבו
דבירה קרה זו, דבר זה ג"כ או יתכן להיות, כי אין זכר לבין בזה
אולי יצאה טוב ואלו נחשו, או יצאה ללא המנהיג ענין לבוא יהיו כולם
נקיים מאונסה דבירה קרה דבר זה הנה האורח אחרת או יתכן מתבאר
למה ימות בגאוןה בלבו הדבירה הנה לבוא או יצאו מדרג זה רק
בלבו דבירה קרה זו אס סת בין תפילה אחרת כל אורח פן ימות בגאוןה
ולבלבו זה יהיו חלף מדרבי הגאוןה? אוס נמוך לזמן האורח
מפי ענין הלשון, רק ליש אורח מפני ענין סבוי ליש בזה, הנה זה
וזה קלה להשיג, כי אנו סכנה סבוי לבוא אצלו הגאוןה אס נחשו
ביניהם אולי לבוא אס סת בין תפילה אחרת וזו הנה רק אולי לבוא
טוב או ימותו אגב אחרת?

אומנם ארבעין זה דברי ח"ו ענין בדין אוכלו והענין המתקבל על האב,
כאשר ארבעין ארבעים זה בינאר מתקני והענין יפה אורח לבוא הרב הגאון החכם
ד"ר זאב ואלוף אילנה זו בספרו "דברי חכמים" (צדא-צדב) על מאמר כבוד זה
באשר ארבעין בינאר זה דברי הגאון אס, יאמר, ארבעים, על כבוד גס דברי ח"ו בגאוןה ח"ו ארבעים:

לפני (מנחות דף לו"ג ע"א) לילה

(ל"ג פ"ג ד') : "ואסרו מעלמי ילכנו אצל אמנה" אמר ר' חנינו בר יצחק
בלענים דליל אצל הכו אמנות מבין. "לילנו מן המצבה" ר' הונן אמר : לילנו
בקדים אחד מהם תעילין לא כאל ארבעילין לא יד, לילנו בקדים אחד מהם
תעילין לא כאל ארבעילין לא יד, לאו היה מלה מלחן ואלו היו זולין מלש קלאו.
"לילנו אמר המלמה זילי אהודס לא דרבו בחיים בשכר נמצא וקרי נאמן
למחיתו ולפניו לו לש איד במבדה, כי בכל פנה לילנו פונה יפול במצורנים
ואכילויים אילי לאו יתעבו אילתי דרבו לילנו ואלו אלחם בתרף נפל אילתי זולת מן
המסכה, זוק יולת גיליה המלמה זילי לאו בקרבו אדעמו פנימה והוא מלחמה
הכראל (הזכר) זילי הילי (הכרע) כי רוב זילי היו בין הלנים הזולו זה
לזה באנה זה סוג, זה לזה פול זה מכילה. הלכל הוא קר ובהני הוא זילי
הלל בתלמן ודעה, והרעל הוא חס ורעה; הלכל יפיר זילי הדדונים כולו להל
זילי יבחר רק אילי הזלמל אילמו ואון בכולו אילמי מן האילני לילי אילמי גל
בדד זילי, אמני הרעל יתעלס זילי מחולף אילמי לילי וילדד אילמי
הכלל אילי במקום למדיק אילמו, כי הכל הנמצאו בזדמל לילכל אמסר נפלו
לילכל זילי ואלדדד זילי היו אילני מלדדד הלכל כי הלכל יתלל רק בקום
זילמו, זוק הוא מלדדדד הרעל היללה הכל בהרעלילי והתלפלות.
וד"כ זילן לילי בין הכראל והיל, וילי פדמוס יתלן הזדמל בין המלכיים ואלו
ידד אילי זילמי הנפלו. ורבוס המה הזיליים להמה זולדדו זילמי והמה אמר
מלונים חרטה לא מילנהם והואו רק זילי כי פדמל ייללו זילי זילכל זילכל יתקפס הרעל

לפי (מנחת דע"א) א"ח (להרב

גדול אד"כ נחולץ פדיונות השלם לעצור בידו ונפלהו. והנה ר' חנינו
התפלל פה כי אכל האון רבבתי שלכאלו לאו יצאו חלוצים אמרתי
כך י"ש אנלך האו מצד האו המספרי הזה בדרך מספר בני ישראל
אזכר בדרך האון הקוים זולתי אליהם יצאו אמרתי, וזה למתפללו הקוים
על אנלך האכו אמרתי מדין? ואלה לאלו מן הרחצה לאלו הקדים
אחד מהם רבולין לא רחש רבולין לא יד, והאו אלל אל זולתי החלוצים
לאלכו אמרתי כי או האו מקדם אנסות בלכא זכר אלפי אמרתי
או לא (כי רבולין לא יד לאלו יד רב מדין אל זולתי סדר התפללו
לאו רבולין חולף מן האד, והרבולין לא רחש מדין אל התפללו המלכות
לאו יחלל בדבריהם לזון או מולד מהם) כי או לא היו האכוס אמרתי
לאו רחש זה גבולת יאונץ כי בדעוים כאלה זולתי סכנת החיים תלוים
בהם הלכתי מקרה איסוף זולתי אפי לאו זולתי כן כי מקדם נחלתי
ז"ל חוס הרבולות אבהוף אפי האד ביד כאלו זולתי אמרתי
לאלו הקדים אחד מהם רבולין לא רחש רבולין לא יד או היה מלל
אלבחן כי לל רבאו זולתי חפף הזה למעלה רבאו יתווצו בדמא
אודות המלמה זכר נחלצה היו או לא כי למעלה רבאו חק אלמוז
ואללל ואלפי בזולתי רח וגבולת נפולתי אבולתי מלמדין ביד
קדולתי רחלון אד"כ רבאו" זכ"ל.

לפי (מנחות דף א"ו ז"ל) למה

אברהם, אחרי הדברים והוא החיה, אצל יהיה לנו להבין גם
את מאמרו הנפתי בדבר מלבי והעיוני להוא, אדומי, הפלי הפלא
להוא :

כסח בין רפולה - א"י - להוא נקד הלב מקום הכעז החמ -
אמפולה - א"י כוא - מקום הלכל הקי - , הנפ גדו להוא מפסיק אסח
בין רפולין לרומז זה הכעז אהרפולין לרומז זה הלכל, הלאו מרומז אכל
למענו חולש לקלר את הכעז עם הלכל לעהו אומדום בידו, כי אינו
מחליה בלא את הכעז והוא בטל אכלו, כק נותן את היתרון אהלכל זה
ככעז; איך כי עקרי אסודי הדת והזמנה כק ככעז יסודם ולו
כהלכל, כי הלכל לאו יעלם כה אהלע את עקרי הדת והזמנה בארץ
חוקק מני אחק החולע אקרב העלע, ארן מאלעם הם אהלע הפנימי
להלכל להלכל ארעז שיש בורו אלא יחיד אהלע אלא סל אלאמי מעלומנו
אמעז אלאמי מעלומנו אכל. אומרי להוא נותן את היתרון אהלכל
זה הכעז ארן זה לעלע הלכלו הלאו מממן אמה לעהו אלאמה מלכלו אומנו
כרעב אהזמון הנפ דבר זה ארם לעהו עקרי הדת והזמנה רפויים
בידו אחרי לענו יכול אהלעם הלכלו כי זמן איהם ארף חוקק כי אצל
להרבה חוקרים אפואספויים אהני עמו אלאו אהלעם זע החקירה אהלואספויים
בכל זאת באו חוקרים אפואספויים אהלעם אהלעם אהלעם אהלעם אהלעם
אברסו את בני החוקרים אפואספויים, כי הדת והזמנה הם ככעז יסודם.

לפן (מנחות דף א"ו ע"א) לרב

אכן לפני זמרו חז"ל: "הסת בין תפילה ותפילה צדיקה הניו ביבא".
 ומטעם זה בוצעו אמרו: "חוזר עליה מארכי העלמיה", ידן, פי
 הפח הנמצא בארצם לטוב לאסור נפשו אטובה ומו אולקתו לזאת הוא
 איננו תלמוד הלכה כי הלכה יחשוב רק בקיום עצמותו אוק הוא
 תלמוד הפכה לה" כ"ל, ז"ל זכרון, איש איש הצבאו איננו באה כ"ל
 חס ושלום, ורק פולק הוא אחרי הלכה בקר, הנכה, לפי דרך הטבע, איננו
 כזונו אהלתי באמצעות המלחמה, "כי בצנינים כזוהי אולי ספרת החיים
 האנשים בהם הלכה מקרה איסור חוזר", כ"ל, אכן בצדק אמרו חז"ל:
 "חוזר עליה מארכי העלמיה", כי איש צבאו כדה, יכול להצטרף
 בסכנה זאת כל אחת איננו הצבאו אה לדה קטל, ז"ל אהזו יוכיח
 אהם בספרות שלום, לפי דעה, למיון גזיר אחרת אלה, ואין לוק
 נחיצות אהלתי ולעמק דם נקי זה דבר נקלה כדה, לפי דעה, אהם
 נחמיים זלנו, איננה זה ידו האחרים אכולם ינוסו מאמצות העלמיה
 אהר הזונו איחולק זה ידו כבא דעם אחרים, אכן איש צבאו כדה,
 טוב יותר ליהיו חוזר מארכי העלמיה! וא"ל א"ל הרב הנ"ל זה
 אמרנו הנכחי בספרו "דעת דברי חכמים" (צד 112-114) באופן אחר
 זה דרך הדעת, אבל מה לכתבו לפניו הוא יזוהי מאיד, לפי ז"ל, ז"ל הקלס
 הקלס המתקבל זה הלכה.

לפן (אברהם רבה קהלת פסוק 3) אלה

"עליתי אי גנא אפרבסיק" כאשאר. "אנשחם בהן אל כן
פרי" אפילו פארין. אר אבא בר כהנא: בראחא היה
למה אשאר ושלח אהרבקי אביזון או גלם מוס, אולקין
כאן אשאר פירוי.

אדסיר את אשאר ההציה אשאר המורה: בראחא
היה למה אשאר" אהבין ברבך אשאר האתקלו אה האב,
כאנת אנכון אהביו פה "אל הרב החכם למה פראנקסל" א
באב"ד, כאבוי יצחק" (מתברר דג 38) איה אשאר בקיטור:
... "אקראש אשאר רומא אשאר הדנים באונגאר אה הכחם
אהשאר בידיעה האוכת בראחא אהתי אשאר אבה
אשאר. אנה רבין אשאר אשאר קהלת ה הקדמי אשאר
וכו א"ר אבא ב"כ בראחא היה אשאר איה אשאר אשאר
למה יאבד השדה אהראו אשאר אשאר אשאר אשאר
אשאר אשאר.

(המתברר)

על (אנחות דף כ"ו ז"ל) א"ת

— ביטור "אליצב" האגודית —

תנין, האם, יכול תבונה? הלא תאמך, אנו תבונה, אחר
הזולתי יכול נתן בו טעם כבינה? הלא תאמך.

מה אמר קשה הוא לאמר זה אליצב העמית, "נתן בו טעם כבינה",
בחסד זהו טעם ובינה אהבנה. אכן אדעת האליצב נאמר זהו פי
מה לראות בהקדמת ספר נאדר ביהודה (מהפלאו תנין) בה"ל:

"כאלה נאדר לחכמי הטור למדו זה בחינה בשלחן גזיר האדם לחקו
ז"ל חכמי הכוזאני, נאדרו לאלף האדם אורכה משמן אסיה ומלח, ומצאו
באופר לפי אדם זולת בעת חיו היה יותר חריף ובהו לפי, ולא בא יותר
מחלקי מלח, ובהו יש אפרו כוונת חז"ל באם קיבולין (דף כ"ט ז"ה) שיש
היה בנו זריז ומאמץ, ארבעים אינו יבדו אפרו מה הוא זה ממלח, אכן
הכוונה היא לבנו ממלח ליש או לחקו מלח הרבה", זכ"ל. ועו אליצב
התאמר יכול נתן בו טעם כבינה? הלא נתן מלח הרבה, כי הבינה
מתחם למלח, וס"ד כאלה כל המרה בבינה הרי זה מלאה, כן נאמר
במלח, הלא תאמך כדרך בני האדם ולא יותר, ובאמת אמרו חכמינו
"אנו מתחכם הרבה" כי גם מלח הרבה לאו טוב, ואמרה אליצב התאמר
אליצב ילדה היוו, והענין ברור. (י)

והאזהרה ממשלה הבהן צורקת
מבטק באריסאוו

(אפי' כנסת ישראל" לפ"ד ע"ה ה' תרמ"ז ע" 400)

לפן (מנחות ב' כ"א ט"ו) להק

(א) במ"ד המניח תבואה ג' ג' 46 במנחה "אחלה דעה ג' ג' אנו" (המא
 שם חכמי אמר אברכות האקרי אברכות "אברות פאוספאר קיינע געצאלקאן"
 אברותי ח"ו במדרש ד"ש ומזה נראה באיני כי חכמי התלמוד יצאו הסבול
 הכאשלות לחכמי אבירת האדם . אברה החכמים הקדמונים הראויים היו
 אבנים וכוונת הנפשות , ד"א באמנם "סאלאס" (דבר שפלי) "אין
 סאלאס" (דבר רב פסול) והוא ממנים עם אלויות התלמוד מנחות
 אקדושים "אמולח" אלויות אלו ג"כ אלויות ח"ו (שבת ד' חולין י"ב ק"ג)
 "אפי תכול זרה כורא דאמולח , אנו אומר לק" ה"ו כשהיה לק זה
 אבין , המינים אמולח , אפי אגדת הראויים . אברה בבאור תיבת אמולח
 בקדושים , היה נ"ו , דפי הנדב כי הויל אשר יצאו זה או בפוליה לא
 מרה , בשם "אפולפ" יכונה , ולפי הויל האוסק באקראו לא מרה הנקרא
 מולח (אין תלמוד בגלגול אומר כאלון פיק ח') יאלו אברכות בשם "אמולח"
 ומולח הוא המורה אבסוקים באקראו .

אמולח אבסוקים באקראו

(כנסת ישראל" לנה א' ה' גמ"ז ד' 400)

לילה

(מנחות ב' א"ג ז"ה)

לפ"ן

ת"ר חגיגות ילכו לסיבה הקב"ה במצות תפילין ברישיתיהן תפילין בגדושתם
 ציצית בגדניהן מצותה בתחיהן ואינה אור דאב (מהלך ק"ט) לבד ביום
 האותק על גופי צדק ובלצה לנכנס דאב אמתן וכזה לצמד צדק אור
 זווילי לשומרה צדק בלו מצות כיון לנצב במילה לבקשו נמשכה צדקו
 אומר ליציו אור מילה לנצב (שם י"ה) אמרם על הלמנות מצוה אבא
 על המילה לנצב בלמני . רבו אולמיה בן יצק אומר כל לעיל תפילין
 בראש ותפילין בגדוה וציצית בגדו ומצוה בתחילת הפס בחזק אליו יחטאו
 לנצב (קהל ד) והחוט המלול לאו במערה ינצב (מהלך א"ב) חנה מלוק
 ה סבה איכאון ויתלצט .

א"ב הפילוסופים הקדמונים חלקו את חובו (דמו פפליסטין) האדם בולג
 הוא אדם אללה : א) החובים ביו אבין עצמו . ב) ביו אבין אנולי
 ביו . ג) ביו אבין החברה . החובים אלה ביו אבין עצמו המה לניס
 אלו ההלכות בלבי אבהרעלה . בלבי יבדיל האדם בין האמת והלקה
 בין הטוב והרע , אברע יתפול אהרעל רק בוד התבונות הצדויות כחמה
 ומנינה מציאות אנפיות . הראשון מקאו בראש לבו מלכ הלבי והלני מקאו
 לב מקא מלכ הנטיות וההתעלות ; והחובים ביו אבין אנולי ביו המה :
 אורב אור אלה לרכבה ולאו אצד אורה , אמת חוטק טוב לביו אקלם
 במרה ובחמה אומר אורמ אלהים אביוע צדקם ואלה אמת אנולי .

לפן (אמנות בל מ"ג ז"ה) ליהב

הוא ממש לעצמם ולהחברה ; והחובות בינו אינני מבינת מה : אלה
 את ארץ מולדתו ואת זמנו אבאנו גם כן החברה אלה ממש זמנו זמנו
 לקחת חבל בדרך העם ולסבול בדרך אלהים לפי כחו. אלה זנוק ירדו
 קדמונינו אלהם הדברים הזולו וביכרו מן המורה לאלה פהלות למה
 למען, והיה זמן למד אלה ויזמרו וינקנו ואומרים פזאנו ככל יום
 מפני למה כוללים בקרבם את כל מוני הלאומות הזולו. (א) התפילין מורים
 על החובות לבין המדע לעצמו ואומרה המורה אקלריתם אומר את ידוק והיו
 אלהות בין ענין למה החותם האלהי את הכוונת מקום הלכל את הלה למה
 מקום ההכרעה. (ב) המצודה בזה אהרות את החובות לבין הוודא אעל
 ביתו כי גם את בית המקום אלה בו ילך ביתו את זמנו וקנו יהיה
 החותם הזולו. (ג) הציצית אלה יזכירו תמיד אהודם את החובות
 לבין לבין אינני מבינת, כי גם בזה אמת בדרך אהלו נמצאו בן החברה
 והוא מדום התפילין ומצודה יהיה זמנו החותם הזולו ז"ה פתחו הציצית
 הקלורים את כנף בגדו הזולו למה הסבין (אשר אומר נמצאו בציצית הלכל).
 וזה למאמר חובות, ילמדו לסבין הקב"ה במצות, מצות כזולו אלה יזכרו אותם
 את החובות כוללים בקרבם כל עניני הלאומות הנצרכים והמה תפילין ומצודה
 וציצית ואיהם מלבד דוד את הלם אומר לבד הוודא האמת יזן כי לבד
 המצות הזולו הנה עקרי יסודי המוסר והמדות. וז"כ אומר גם האולטימטי בן יתקד
 כל למה תפילין כראש וכל הכוונת למה יתמו יזן למה חוט המצות ללמה מוני החובות
 ואלו במורה יתקד. — (ע"ד דברי חכמים" יא"ג ד"ה אלה משה צ"ב ע"ב)

לפן (מחנה בג' קי' ע"ו) לילה

(ג' י"ב) אצלם צאתם אל ישראל" ואת רב יצחק ואת רב: זה אצח
בני איכאל לר הגבול אצח ואקריה אלו קרבן.

הרה פגיון ה' יצחק יצחק רימס ז"ל - רב בנימו - אביו את האומה

פנתי בספרו "נאב לר דמזל" (עמ' 2' פק' ה' ז' ואת ז') ואת ז' זה אלון

בקריה: ... ובניו איכאל לר הגבול אצח ואקריה אלו קרבן אלון

צבוקים". כי אצח זה ג' אל הנה לר "אצלם" למה אלו יוסק עין

הקרבן הקרבן, וצ"ו דבוצה בניו אצלם ואקריה אלו קרבן אלון

לר צבוקים, כי כאלו אצח בני ישראל אקריה אלו קרבן, ופ"ט,

וכוונתו, אצח זה אקריה ה', כי הם יוצאים אלו קרבן אלון קרבן

קרבן ה'*, ואחרי שמינה נפל הוא האכילן והמטה לר הקרבן הקרבן

וכן, ע"י יצחק ע"ז כאלו אצח בניו אקריה אלו קרבן אלון. —

(* א"י: איכאל לר הגבול" הוא רק אצח יפה ור"ל: האומה המטה לר ישראל

אומה ב"ה האומה "מי כחה באומה ה'", ואתם צאתם הוא לר הגבול ר"ל:

וכן הנה אצח לר קרבן אלון אצח זה אקריה ה'. זה באב"ר פ"ב סו"ף א"ה

(המטה)

נאב שמו איכאל כ"ו איכאל" אין כוונתו הרי איכאל" ע"ז. —

לפי (מורה נבוכים ט"ז ע"א)

"ויהי בקולו ותסירהו אלמול מאת זקניה הלצה ותלנה את
 החמור וגו' מאי ותלנה?" אמר רבא אמר רבי יצחק אמר ר' אבהו:
 "את חמור זה כיון שמיון או מאכל [באבסו] איז צועק אף אלה כיון
 שמין זה תבואה [בתוך ביתה] איז צועקת".
 בענין שאלת הגמרא (מורה ט"ז ע"א): ותלנה את החמור "מאי
 ותלנה?" אמר ר' חכמי ר' יצחק: "באי ספק צ"ל: מאי ותלנה את החמור?
 והשאלה היא על "החמור" כי על מה "ותלנה" אין פה משנה". אצטני
 באי ספק הגמרא חוק על "ותלנה" שאלת, כאמר מה זה ענין? ואזה
 הלכה לשון משלן צדקה מה חמור זה איז צועק כק ואלה כיון שמין זה
 תבואה איז צועקת, ויהא ותלנה במקום ותלנה" שהיא זה וזה
 אצדקה כמו: יריד אף יצונה" (ישיה מ"ה י"ג), מה צדקה שאלת" (צפני
 זו י"ד), איז יצדק מיוז ענינת התחלפת ר"ל בגוף בולר אולת אמר
 זה דרכם אהו זה תבואה זה. אבואת גמ כ"ל"ל מפיל כק תירוף הגמרא
 באלנה הפצקה בימיהו: "ותלנה" לשון צדקה צועקת, רק הלכה אבוא
 נאר ענין עלה, ותלנה" וסמך על המקור. ואפי הדבריוס הולד מסתא
 בדי' הגמרא, מאי ותלנה" אלו במלכט. אולת הדיה אמתן צדק אצמיו ר' יצחק
 כי חמור "אמר רבא אמר רבי יצחק אמר ר' אבהו". פ"ל אמר רבא ואצדקה
 רבי יצחק".

אויבוס אינלדיר

א, "הצדקה" אצמיו" לנה ולע חלד פ"א

א/כ/כא יסוה

03983

לפון (בכורה ב' ח' א"ה) (להרב

"בן הויכוחים לפני יחסי בן חנניו עם הסביבה
 אומרו מצינו במס' בכורה ד' ה' לאמרו לו איננו אלא
 דבראי כו'. "אמרו כי סרנו באנו אחי ליה כו'?" "הבדלים
 "איננו אלא דבראי" כמובן לאו נאמרו, כפי אופן מבינים
 אולם בפשיטה, כי לא יתכן - ואנו יאה אף לחלוק, לחכמים
 אלו כאלו ילכו בלבם תחבאנו, לראש פנה בקריהם והיה, דבר
 לשלם כאלו, להם משתקקים אלמד אינה פה לקר מרבי יהודה בן חנניא,
 שהיה נבדד ופלא אחיננו דהבדל!"

אבד מה שנקראו בעלמ' הדמים "Paradox" דל' לקר מוסמ' לפני
 אבד סודים זמכנו ונקבנים זמנו כמות אומרו - אינה אנה הלאו
 בד' חכמים המוסכמים ביניהם אף דבר גוי ארבע, אף דבר השניטות
 ובאידישאלים הלמים הלכרנים במלם - אבד אולאר הפאורבאוקסיס
 אף לישור אבדור למצאו אהם מהכנים בין בני ארבע; אנה הלאו שללו
 אף ד' יהודה בן חנניו לישור אהם אף דבר אינה "אולי דבראי" דל'
 אף דבר אינה "פאורבאוקס" לילויק תורה זור בני ארבע.

ד' יהודה בן חנניו בלשון אף לישורם, מצונו מקום כיון ארבע
 אף נס אף הפאורבאוקס אף אנה דבר היבדלה - אומר "הנה הלאו

גמ (הבוכות ב' ה' ז') חנה

טבניתא דיליבא "כאור", הובולו ניו הפכניתא להגניא בלוי
 הדיה אלו, טבניתא, הוא ילד בלוי טבדו, יליד הדולגות
 א' ה' אוקים לוקים, וטבד הפכניתא הלו לזיננה מלידה;
 אבלי הדיה אלו הגניא טבניתא סגות, — זארו אבדק טוב אפאן
 בלוי מראש, עם בתלה בת לוכני בת חוגר — "איליבא!" נתקומם
 ברת פרו אבו בההזבולגות זוג, הרה בני זבס וכרא בקק
 אומנה זוג, אפה גבול כמו א' הפארכיזאקס" הנה —

עד למחציתו הכתוב אלה כל כן בהזולתם, תלו זה פיתקו
 אכר בה זמסנק בבי זבאו מאה זולפאו זאזי "כאור, אלו בני
 לבלי דר אלו אינם זאכני תדה אדם ילדו — קנה למחלק ממנו
 יהבה זולתו — כי גם יוסיעו מאיד אפוידי בתר נאם, יל אדם
 אב סאור ותבידור אדם ילדו, ובזיננה עם הצדכי טלו התיבן
 התיבני אדם, "תלו איה פיתקו אכר ביה זמסנק בבי זבאו"
 (יל הדיה זלמ ממנו חודב) "מאה זולפאו זאזי" תבד תמיד חובות
 אסאיים זרקיים שאין כלל ביבאנו אלא אדם!

בני חברת א' רבי יהודה בן חנינו כולל אי הדינו אב אלו מה
 יבאון מיליו, הפסיקו אור דבריו ולאו בתאון, אכאניתא מי ידה?

לפון (בתורת פלג א' ז"ל) לורה

ל"ל היתכן לישאר פארוואנדוקס כנה באלאס? אבא נהי נהלאז הלוב
לפס "הי ניהו מווי דכדאבוי!"

וכה הוסף המונח ה"ן לבכר מספלותם אל בואי זואיה
הבר, ואמר "מילתא כי סרינו במינו מילי אה?" והוא ז"ל פי
ביאורו אל המהרש"א ז"ל, וז"ל: "הברית זלזל או נתבק דמנו הלוו
הברית אלאם כמו המלך שהיו דבר המתקיים אלאם וכ"ל "ברית
מלך דאלס" זבא הפארכים זוארים למינו אלאם ובכר ביטל וברית אמנו"
דכ"ל, ל"ל זה הוא פירוש הברית "מילתא כי סרינו" - בואי דבר הברית

זוארים לברית לברית ד' דמנו נתבאל וברית חבלה כנה ד' אמרו -
והאלה שהיו הברית "סרינו" סר סמו מכלה ילנו, זבא כן הלילה
באקמה אמר "מילתא מי סרינו?" היתכן! הוסיף בן המלכות לבר
אל מלך יפאוס מילן, וכן הווי הברית לברית ד' דמנו ילכיל,
היתכן הווי אמר ואלהה לברית כנה, וברית אלוסוף זלזל זולת
זל סכור ואלמר אמרו זלזל "מילתא כי סרינו" דכדאבוי "הלילה
אל פירור הווי-סבוי הזה (בהברית חבלה למה) ואלמר ללז כנה לבר

זל המלך? "והי ניהו מווי דכדאבוי!" וזה הווי הנאוראדוקס
הווי דכדאבוי או מהכוס בין בני אדם! וז"ל (***)

לפי (בכורות פ"א ה"ג) לילה

(*), ואף שגם הנולדית לאו נולדת אמת שלמה עד ימי

הקיסר קונסטנטיין, למי באמה הבידית אמסטרם — ובלה פן לאו

יגלה עם בזמן אוקטב היה יבם תקיפה בהרבה וקלות במהם

לונר, ויבד הוא לבניו אמתה בר כאכא ונחילו ואת הראויים

ובלשון זה היה אדם, אוו פבר דתלו אהפין וית דגם בין הראויים

והיונים, ואל יבני זה בלי ספק היה יבם תקיפה בהרבה וקלות

לצדו מהו אמת הראויים.

(למ 23 134 הוצאה)

לפי (בכורות פ"א ה"ה) לילה

כה אנו באנום לשון חזק פלוני אומר לביאמה הנ"ל חז"ל הלוא
 בבבלי ארבע כבי אהרן ר"ד היבוא, ובשולחן זה יבנו אנו בבבלי
 כבי הילך באומר היבוא בוס סנהדין ר' ר"ט דמטנו למ: ר' הילך
 זומר אנו אפי' אילין אכבר זכורו בינו חזקיה, ר' הילך זה
 אהיה נכדו אן רבתו הקבול לחי קרא אמה אנה אחרי רבי יהושע
 בן חנניו, ביאנו — אי ספק דר הנלכות כר התא אפוא ארליס בון
 דמייט הכה יאר אפי' ר' יהושע בן חנניו, — אביבוא דבר הלוא תמכ
 יתבאמה בבבלי הנבנו ילצהו, פנה הילמה הרה וילבד בן" וכו' אכר
 אולתהם לעו אומר לדבריס אלו המה דברי נבואה א דבר אידת גלות,
 וזה הווי לבאו רבי הילך ולס אלו אור הלצרותהם, אומר, "אנו אפי'
 אילין אכבר זכורו בינו חזקיה!" ר' נבואה גוית אומר ילצה
 "פנה הילמה הרה וילבד בן" נתקיימה באידת חזקיה — אהרן נבון
 בינו אור, אולד או בן צמק לשמו יהיה עמנו אהו כנוי, חין
 פרוס ר"י, "צורנו אנו" — אהו, "ידד אמאוס ברד ולבאר בסב" (חין
 למ פרוס ר"י, וז"ל אול פאמיס אפי' חזקיה נאמר).

(למ רב 137 דהפנים)

לפי (הכאות של ה' ז"ה) (למה)

אנא אולכא ינוקי מלמדא וסבי מתמוי כו' אמר להו
למנו אכו אמרו ליה מאו עבידתך אמר להו חבינאו
דיבובוי מנו ואמרו למעא חבאה מינייכו וכו'.

... "אנאמר בקינורא זמחי לבאו כיב"ה לבנת מבכש
חכמי אורינו ומצאו עולם הפוק "ינוקי מלמדא סבי מתמוי"
כי דרסא וסדר אמרם היה להיות הרב למורה והתלמיד מלמד
דד לבאו הרב למורה כוונתו ולאדו, וכמו שזמיר לנו לעבר עולם
בספרי אפרסון וקסדניאפהדן דרב וסדר ס' אקרוטוס למאדו
דמ תלמידינו (והיו ד"ר מומרים "ומתלמידי יואג מכואם") ואולי הוצר
אלה היה אמר וכוונה ולא יבד מקדמ דרסא או היה בופלמ
לפניה בין הרב לתלמיד או דרסה חלב זמית הרב לתלמיד
והתלמיד לתרב, ואז כי דרב וסדר כזה ממעד מהיפק להיפוק
לדרכנו, ולא דרכיהם דרבינו ארבך חכמינו ד"ל שהיו התלמידים
מתובקים בדפי כגיהם, והרב יולב על הכסאו, וכמו שזמיר חכמינו
(באזכ"ר פק שג) והיו מתובק בדפי כגיהם בזמן שח"ה נכנס
לדור וכו' אק אפילו נולד חלב עמו או על גבי המטה ולא על

לפן (בכרות על ה' ז"ה) לילה

הכסא נאסו דא היספסא זאלו לבי לפניו דא הוורף, וכל דבר ליליו מפניו
 קבלו זאיך באימה ביכזוה ברתי ובניד כדרך לקבלו זבוארתינו
 מהר סיני באימה ביכזוה" וד"כ לזר ריב"ח פיו ולשוןו מאמר ארס
 (במדת זנותו) ללאם זאיכס רבותי" בי בזה יהיה נכזוה כמזכה
 אבכיהם אברכס, אמת כבז אהתאמדות, ויכזו אנפלא פן יזוחזוהו
 זאמ"ב (כשיקלו באוכח זאמ) בדבריו הראשונים ויפילו וינצחו זאותו
 בזה, וינקרו דיני היוצלים (בהסיופיגזאן) ככרפס, בהרזותם זאו
 להוצה בזצמו בדבריו לסדר אימז חטאו וון זמ תאמזתם בחיבה
 נזר יפה ונבחרת אדכך חכמינו לצדקו ארה בהתאמדות, אסתם
 דבריו זאמר "לאמז אכז" באז סילסול, אפרזט כינויהם, זאמרו איה
 אה זיבזתיק?" מה זמה תאמז זזו רב? זמ תאמז זמה זוק
 אזו זמזת מבכ דרך זורף והיה זק אכנות זאותו בלש "רבתי", זאמ
 כב זמה כזולר ברזת בלאז הדרבקי היה זק זמר "לאז אכז
 תאמזי", וד"ז ענה הלז ריב"ח באמרו, זאמזו חכמינו דיחזאזי וכל
 זנצו היחזים זוני חכס זרה ללזם, אבדינו זאמזת חכמתו מינוס",
 זאנצלס זונינו יזבז ז'ז מה יהיה בסופי זמ רב זזו תאמז, כי
 בזצוני אהזמז זמכס בזסיון ארזת זכזזת זמ זאכל אהוסף זא

לפי (בכורות ב' ח' י"ג) לילה

זו תמצונו זאת כמנפגם אלהינו כחול זו כמנפגנו אולם
 אפי' היא הוי"ו, כי בזה או ירה סבאני כי בינינו תמלכ
 סבה אהיה בקדמי, ורצוני בחקוננו, ורצוני לא זרע
 הוא סבאני, ואני זכינו וכו' אולי בספיקו"ו אזה
 זכרון למתינת אפי' איהו אי אבא ותמורה, אפי' בזמן זה
 או יהיה כנגד נאמנינו אם סבאני אולי אפי' איהו אמה
 אולי אפי' כי בינינו הפסח זכרון אולי אפי' זה

(כמו למצונו באמת אמה כזה אפי' קדשן א"ל י"ג) אפי' זאת
 או תפסידו ככה בהיקר אפי' אפי' אי אזה רק רבו הזולתים
 אלהים אנפנים בכבודי, ואחרי אלה סיבאני ביניהם אלו אפי'
 כהללוהו בזכרוננו פתחו הסבאני דבי אמתנו בליל אמת. -

לילה פכתי

(מפ"ד "מגד נרתיב" חוברת ז' ע"ב 103)

לפן (הכרות ג' א"ב ע"ו) חסד

תנא : אף "הצמח" ; או הוא יבדיל רבן מאוי "צמח" ? למאז אהבא

ט"ז * דהו קאמר : "אמן דבא צמח", אולתבא ג'טא חזינא . —

אפיראט ר"ל (אוננו אורכא ג'טא דא לחבא אורף אכ"ל) אמרן ראמי

מבול במסמא הכרות פרק רבני פירא בוצא : "צמח" כל לאון או אונני ?!

יבדיל אהו מדו ואלא אורני .

("הצמח" אורכא "לני אורכא אורכא צמח צמח ב"ג)

אופן (הכרחי & נ"ז ז"ה) ליהרהר

העיד ר' שלמה בן סמיואל אדוקת ארנה לפני רבו: "האקואנו
אפליטין את האמה וארביטין את החי". אמר רבי: נתיגלה טעמו של
אשנתינו. חזירין לבאקואנו יש להם שלים רבוא קופים בבית המס
אלו* פעם אחת נפל ארז אחד לבאקואנו וזהו של שלח קרואה
אל חוצו. פעם אחת נפלה ביצה בה יאכנו וטבחה שלים מרוב
ולכה של מורה ארזים. וזו לבינו ליה והכמה (אויג א"ה) "פנל
בנימ נחמה?" אמר רב אלעי האי מצאחאו הלאו.

רל"ו: את האמה. כשקלה מחמה הורה אפליטיס דור הווס לפשו מרה
וארביטיס אוהו אורז לפואו חי ומרקיט מפני דבר זה לצולין לו: את החי. זה
הורה: נתיגלה טעמו של אשנתינו. דודאו אלפי הפי קאמר ר' יהודה אס נורה
לא צמ לפילח קייס אינו יתוס דכיון דהזר מהנה אורז דמה פאו לימאו קיימתי.

(*) נ"ז: יתוס לבאקואנו יש לו שלים רבוא קופים בבית המס שלו

אין (בכורות דף נ"ג ז"ל) לילה

ואכן נראה לי אפ"כ, שכוונת ר' שלמה בן סורבאול בדבריו זו היתה אהמאון
אפי' רבי זאב אצב אצב ילדו לבקאו, וקבאו זה הנציב הראוי הלוא
לפ, אוק להוא אפקידו הסריס אמאמא, וצוקים אמד לבני דברא, כי אלקים
אכלצנים אואם כל מיני אורנאיות אדנא כסף א כל אן קל, דד כי
כלא כח הסבא. אאז"ל אצב ילדו לבקאו כח נחאצבא, כי גזלו הראוי
אח כל האנה אכאלה אהצוקה אדמה כיוא הורב, אהיו חלוקה כמרה, כי עני
חלוקה כמרה, כל זאב נציב הראוי אפקידו או יבין חיס, אקס אור דורה
אחיה אפליטיס! אדא חינו כונר רבי ושלמה בן סורבאול, לכונר בדבריו
הקצרים: בקאנו אפליטיסן אור הארה" - כל בקאנו נציב החא אפקידו,
אפליטיסן אור הדור אצב ילדו, הדלה אדניה אהחלוקה כמרה, ז"ל כל מיני
אסיס אורנאיות אדנא כסף קלמס אעלאו. "אחבישין אור החי". כל מה אפליטיס
אחסריס אדדנא החלוקה כמרה, הם אבישין כל אסיסין אר כפול הדס החי
הוא הדס הראוי להוא, אדאבאנו העדול, חי חייס אדניניס כחיניס אאולחויס.
אבדה רבב ר' שלמה בן סורבאול אדורה אור רבי הנעמו בילדו, למחאבא הוא
אצאב הכן, אהאן אר בני אואמו העלוקים אהרצופים נציביו ראמו אפקידוהס,
ליראה אהלמדו ארכל המאלה העקלה, אבקס אכפנה אר אנלי דברא, למחן צנו אור
הנציב הראוי הלוא לפ, אפקידט החופצרייס, לאו יציקו ס"כ לבני דברא, ואו יאסיבו
אד אדנא. הנה כל זה הוא קאנו אר נציב ראוי כדוק כמז כראו אדנא כנה
אדוק כל, אאז"ל הדיד אר דברייס פריסיס לראו אהמאון אקבאו אר ליטי ראמו אכאו ליבאור
אבאו. (המורה)

לפן (הכרות של נג' דה) אה

"חזירין לבאקאנו יל אהם שלים רבאו קרפיים בקיור האסס לאו".
כן היו הפגיסא בהעמרה הנדפסור אלה לפנינו, אבל הפגיסא הנזאת
מאבשר היו והלאו אינו מדקדק, כי מתחיל בלאו רביש: "חזירין לבאקאנו יל
אהם אפ' אסויים בלאו יחיד: "בקיור האסס לאו"; וגם קלה אהפין מה זענו לא
"בקיור האסס" ליתכן רק בבחי חיים, אל מן הייך לנפיקא "חזירין"? והנה
יל נ'או ראש ברב העמרה אהאו: "יתל לבאקאנו יל או שלים רבאו קרפיים
בקיור האסס לאו", ואפי זה בלאו יחיד: "בקיור האסס לאו", אסק זה העמל'
אלו זה החזירין", כי הוא אחד והוא אחד. אעריס העמרה סב יד אינכאן
היו: "חזירין לבאקאנו יל אהם שלים רבאו זלין יתל לבאקאנו
יל אהם שלים רבאו זלין בקיור האסס לאו אפ' אסויים", והנה גירסא זו אלנה
אערי, כי תחת תיבה: "חזירין" לבהעמרה הנדפסור, סמא: "חזירין" ומה
תחת "קרפיים", סמא: "זלין", וגם תחת תיבה "יתל" בלאו יחיד אפי ה'נאו
הנ' לבנדפס, סמא: "יתל" בלאו רביש, וגם בלאו אינו מדקדק כי מתחיל
בלאו רביש: "חזירין לבאקאנו אפ' יתל לבאקאנו אפ' אסויים בלאו
יחיד: "בקיור האסס לאו". אעריס הדיו יצק היו ג'כ אלנה מעריס העמרה,
כי הוא ג'רס: "חזירין לבאקאנו יל אהם שלים רבאו קרפיים אפ' אסויים", וגם
פה בלאו אינו מדקדק, כי מתחיל בלאו יחידה: "חזירין", אסויים בלאו רביש
יל אהם "אפ' אסויים" להצטרף לפניק, המדיין הולך, את כל הפגיסאות הלאונות

עין (בכורות דף נ"ג ז"ה) (להלן)

ב"ר, כמות לרבן אבא פה באמרו, א"ר פקידסו, הנראה, יאמר
אמרו או בקבוק, הביטו המפטר אנפול ואוראמון בספרו הנקרא:
מסתינו האנגליה מ"ו, אביאכו הנמא בלצה אולא:

"חזרת לבקונו, יש לה ללוי רבוא קאפיס בבית האסס
ל"ה". כאוב, הכואוים נקראו באליפת מ"ד"ל בלם "חזיר" (זין ב"ר פס"ג)
"אה הלו מולא בחזיר וכו' כקמלרת כואו היתה גוללת אחאסת
וכו'". ולם פס"ג: אמון קרימון אחזירבאן וכו'". אכפס"ג ישאדאל
בלא קראו בפירוש אכואוים בלם: חזיר: "גדר חיה קנה—אמה הדבה
בין בקניס וכו' יכרסמנה חזיר מידר וכו' (פסחים קי"ח), אוואכ בזה
כי החזיריים הכואוים יבאז חיל זכיס אנפלא או תאלא, כאלו היתה להם
אנפלאוכא בולת קאפיס חכה למכא אכל הרבה". מ"ל (ז"ט בהערה 2
צ"ב 37 א"ל בקניס בארובות), וזה אמרוים דם מה לבונו אמה. —

(המחבר)

על (בכורות דף נ"ג ז"ה) גרה

„בגמ אחר נפא ארז וכו' פדמ אחר נפא בילת בר יאפני וכו'.

„גרה המאמר הוא כשמן שלשון זה אלא גרה מעמי רומניס אלא יגיוו
קספי אלו התעלמ בקאון מזל, ישמחו עלי גיל ישלשו אמרנו זה למענה נפליס
הפולג כולה וקוצי גוצמור בדברי מזל. הפולג אלא לכו ישלשו אומן בקן
גם הנליס הנקרא המוצר בקנה. אבא לו חסאו ישלשו תעל אחר אלה האו
יגיוו: כי דברני כולה או יכנסו גם בקר גוצמו הפולג; כי אם יאמר
באומן חל' אבדו המספר להמספרים שליש אלא מורה ארבע מורה אפולשו
לכחו בדברי מזל כולם אלו דוקא יאמרו בלשון גוצמו, דמ כ זה האו ערמ
בדבר האו אחר רק לבאו בלשון הבאוי, כמו אלא מורה כה דתעל ואלא
מורה כפניס דבראב (מולין ז') לבאומן התקבל רבניס דלן כה
זה המצב, והפראב הורה באומן גדולה אלאו כה, כן להמספר אלא מורה
באו אלשון גוצמו והבאוי; אבא כמון האו יהיה כה הפולה לקר מדיקרו, כי מי
אבו יבד לשון כה בורה אף אם יהיה יותר גדולה, אלאו אף זף אחד דק
ומאל, ולא אבטיבד אף אול קסן ארבעתויס, אונק יאמר ה' ישמחו לפני
בנליס דבר לקר כזה לשמה בילת בר יאפני אלא מורה ארבעיס וסבדה
שליס כרכיט? דבר כזה לוי יעלה אלהמך וכו' פלמך וכו' אלו!
ואכן ישלש כה מדיין ילך: כי הפולגמו הולת הורה באינה, זאת אומרת:

לפן (הכרות בק"ל נ"ג ז"ה) לילה

אפולקיס את מהו ואלקיס את תלכו, בין וכיון כי יש דברים קטן. והנה
בגובה כרתי פנים מבין בזוה אזה המזמר, ונאמר גם: לעולם הבוא
זה כרבו מרי דאיפנתו, וקלה בצדו, ואף להזמרת אין הנפל היפה נחה
בבואר ההוא, והצורה בקו אייט בדיון קו אייט, דם כל זמנה בתקון זה
אמרו ח"ו טובה קלה שקלאן זמניה הליוני מרובה לברוך באדם (מזמור
ב' יח זונק ליהיה יספיק הבואר בהוא אסתאם לפי שדה פולח האלקים
לשבור...*) אבל קראו אלאד וההואין לזה המזמר הוא מזמור פולטיקון
לשמוערו אלו הנה יכול אנומרו באלון ולזה ברובה כק באלון סגור, אפוא:
יבדו למאמלת כואמו הקדמונה מאלה זוג זה ילכו מאלה זוכרים, ונאמר
לשכבידה הינו יוכנה יאד הרבו אהרד הנצבים גם ללמה זוג כואמו
באצמרת ילכו אבסארנו, כי הרבו אגזול וחמס והטיל דברים סבבים מןלוא
אנו אנוצב המאלה כק אצמאם. ויבדו גם כן כי הנליון רבין הקדול הנה
קראו מאד אנהא אהקיסר אונטאניקוס. ופולש רצה, וילאמאל הנה אצמק
מאם לפני הנליון זה הנצבים היובדוים ההם אהקיד או אור העזא והחמס
למש מאלים הנה יכנו אהרד בלמה ברורה גלויה אכל, אמא או יבדו הדבר
אנצבים אוסיו אהרד, אכן דבר וילאמאל באלון חבמה נסגרת אמא
אנו יבין כל האמור כק הנליון אהרד, ליהיה בקו וקויל בחינות אלה (ז"ה י)
וסגרו או לפעם אחר נפל אהרד באקמו רבנו: לך אמה מלחי הנצבים

לפן (הכחוח של י"ג י"ג) (להפך)

חנה וימן למען ולפני ונזיל וחמם מבשל ביום באונו ט"ז קרנא טאנא טאנא;
ואב פדס אמר חנה ולפן למען יאב מאב הנצנים העלמים וגילו ולפן
למען מאב אנשים שונים מלבנים ובזו ולפן לשים כרבים והחריבו הקתם
ומלמדם. ויאב לויאלים מילאים ומלמדים יפנו בארצים, סו הארצ
אנש בקנון (מלמדים י"ג) אמר בארצות נפלה להבט (מ"ג כ"ה) וכן -
יפנו במעל גדול ומלב כו הנל העדאל דימזקאל, ולכן יפנה יא
הנצנים במחור ארצ ואר-הונעלים הלודים העלוקים במחור ארצנים,
וכן יפנה יא הנצנים במחור בר יוספני ליהו מעל גדול, ואנו כנהו
במחור נל כי זה המחור נמן רק אמאלת-מלק, ומה יאב הנצנים
יפנה במחור ביצת בר יוספני. והמה סאנא לעד רבו מן העלמק
והמארצב למה מלמדים במקומות ההם ולמדל מלמ מנטאמניאלס אהסיר הפחות
מקומם והלמדים מחכים מממהם טלבים מהם. ואולי מה לומר מנטאמניאלס
אבו בעינו בהמשכה שברינו פאניאל (ז"ע י"א) היה יאב למה מכו
הלמד הנצנים, ולמכבידים זואס אמרה; אבו להסמך הדבר גם בזמן
מחור רבו ליהו יאב מחור ומלמדים הרואים, למו מ"ל יא הסמך מפנה ל
למנה ומלמדה, ומי לדינו אה? באוי מצארתו הוה".

(כ"ר אנה" ח"ג מ"י"א לעלמאסקי)

אין (הכרות של נ"י ע"ה) למה

„פצץ אחת נפלה בימינו בר יוסף וטקסה ללימ כרבים ולקרה ל
ארזים. ואי שבי אי' והיו כתיב פנל רנוים נחמה. זמר רב זמני:
ההיו מזרחו הלמי .

פירש ה"ג בר יוסף זרע גדול. טקסה ללימ כרבים בחקון

וחמון שלם :

יבאז אכל משכיל לבתי מעדה זו צריק בזור רב : יל אספון
כי לאו ימאט מתוקה אחת אמלו. לזמ נאמר נפלה הקינה תחלה זל הפרכים
וטבצ בחמון ובחמון שלם א"כ פבר נלמה אוניו כאויה זרוב אלבר הזרזים.
לזמ נאמר שלברה תחלה הזרזים ואח"כ הטקסה זל הפרכים היה צריק
לזמר הזמר בתחלה לברה ל' ארזים אכ"ו. לזמ נאמר לבדה זלמה
הכל צריק להיות להפרכים והזרזים היו סאכנים ופאן לזמ קוקה אחת
וקמה אחת אהס. ודבר חוק הלו זר מוז אול הלכל : זל כן צריק בזור .
ולכל הנ"ל כי זה החכס אקבד לבון אהעניו הצניין אהפליע גדולת מלה
אלהינו וכל עזרתו לבאו אהלאיענו ליל לו בזלמו זרע גדול כנה לזכא לזלמ
כ' חמשילס הלוו ביכלמ לא אול זליון. זמנס כיון אצנין אחר גדול זמור
דק מידה זלל כצניין כנה בר חלפ כפרק הספינה , הזפניכ לם ההיו
לברמו דהוה קזו עז קרסוליה קמנו ארילי ברקיעיו ופרקה כדאניהן.

לפן (בכורות דף נ"ג ע"ג) ליהב

וישאו ענין וס'ב אהלאו אמר כולו ביארנו במקומו כי הצורך עין זליו.
ואתה ספק בהא זה האמר כמדענו דבר האילצתו ומידתו. וזה הוא פונתו
אבדתי בקוללה כי ראה כימיו אינו תלמיד למינו הגון ואינו מצליח בתלמודו.
ואם כן קראו ביצה אוזרת והתבט עמו נקראו בר יוסף ופירש"י דף
גדול רמז אהב גדול לפיכך בלבו עד אמרם: אפוא להזכירו חז"ל כפנה
דאבתי חכמים אבנאם צפריים. אבדתי ספק הפואמיס בענין פסירה
רבה בר נחמני אמרו נפול פתקא דפואבדיתו רבה נתבקש בולתיה לא
מאה נפקא אביי ורבנן אשוקי ביה ואו הוא יבדי דאבתי חזי הני
צפרי דקיימי וצפרי טאלו זליה. אמרי ל"מ דהתם הוא ופ"ו. ורמזו
אפני צפרי תלמידי חכמים היו למ אצבדו טאלו ר"ל היו מצליחין אולתו בצי
התבנה ואומרים זליו למאזנתו והאכזלתו כפי ליהו לפתלתו דאבתי דקבר
כאמרם ז"ל כי האמר דבר ופ"ו למאמר דאבתי ילניס: ופנה לאו
לא ת"ח בר יוסף רצה בו לטאו מאבן אלתיה נקראת בר למאמר
נלקו בר. ואבן הגשילו אבר יוסף כי כליש להבר הוא נקי מאכ סוג
ומהרובות אוף אקל סק ת"ח הוא מאבן ונקי מאבן קאמיליו ומאכיליו ואלתו
ומתבוליו מאכיל ומבדל מלמד בני אדם לזהו הפנה אלתיה וזה נפלה
ביצת בר יוסף: אבדתי ההדר פהלת ס' תצאו פסוק כי יקראו
קן צבאר אפניק וכו' אפכוחים שו דצניס וכו' בארו למ ברצניס חולו
התלמידים אפכוחים חולו ת"ח וכו' אבדתי ורבנותו ז"ל קראו אלתיה למינו הגון

עין (הכורות דף נ"ז ע"ג) ליהב

ואורה אפרוח ליו נתפתחו עיניו. ואז דעה ז"ל א"ז רבים חלוקים
 פניה וכו' זה תלמיד ליו הגיד אהרונה ואורה וזה הנפילה לנפול
 ונבדל גרבו וטבחה ללגים כרבים בתקון ובתאון לה ז"ל ללגים כרבים
 הם כמד להתאחד לזו בו ללגים אסבתה. ולכך קראו אותם כרבים כי הם
 אחת מקנה ארבעה בדיוןן אפסקים ומצות. וכל כרך יש בו בתים ובניינים
 מגדלים כן כפי א"ן הגסבתה יש קנין אחד וקלים ומהותם לגינות
 שוות כלם בנינים זה אבני הצדק ולקלים במאזני הזאת ומלפני ענין וחרון
 כהדין קנייני' והספר יצירה ה' אבנים בנות ה' בתים. וז"ל אומות
 בנות ה' דבארים. וידוע מאמר ז"ל כפרק חלק אפס' ארבע מלת אגז
 ללש מאור הכותב במעלה הפאת האורה וזה ענין ל' ארצות הנפוכו
 ג' מאור כמנהג אומות עם בנין רבו אליהם לאמרו ל' עקביו ג' מאור
 הכותב קניינות קילאון וזה טווח הא המאור לשברה ל' ארצות פוג
 לחכמים גדולים וגדולים במורה כמנהגם לקרות החכמים הגדולים מאד אולי
 רב רבו כי הם נפלאו ג' בדברי התלמיד לעקבם ובליל. כמאמר קאילע
 אחר לקצת קניינות וזה כאן רמז לקניינות קניינות זהו עקרת הארצות
 וזה פותח ל' המאור ארצות עז סופו. נפלה ביצת בר יוסף וטבחה ס' כרבים
 בתקון ובתאון לה, כי התקון הוא האבן. והתאון הוא הזרע לתאב רמז
 להנה גרונה אדם פנים אבנים ודברים המחולקין אומים בקרבן היה זרע ז"ל
 מן הצדדים מראים פנים יפות ולבם בא עמה אפורה את ל' החכמים והטבחים

גפן (בכורות דף נ"ג ז"ל) ליה

בימי התמורה עד לפניהם אולם אדבק ימיה כי אמרין את הלא וזוהי הטעמה
 ז"ל שבצדו בין מצוה. המעשה א"ל אלו יצרכנה זהה וזכיות וז"ל
 צריק להיות נקי בזה ובזכיות אחרו ברו מה לקחם וזהו להקל
 גם ואי לזו איה, והכנה כנגד כניס נאסה וצריעין נאסה נאסין
 נאסו עולה (מתמטא) כק פי באסכה מנחה פ' ר' יאמר. מתמטא ר"ל
 נאסו ביצתה א"ל לבקרה היא ילדה כח אצלמה וזוהי עד קנא ומרידה בנחת
 ז"ל. ר"ל בו ז"ל פונתו. ואי לזו איה וכו' אפי דבק בחכמ הרב להרחיק
 אצלתיק מאלו מאלו תאמרו, והוא כנה כנגד כניס נאסה. פי' והוא דבק
 בחכמ לקרב תאמרו ונאסו אולם זלנו כן המתמטא לפני זבנו. פי' להתאמה
 חביב זלנו כן החביב לפני זבנו. וזהו ומרידה אולם בנחת ר"ל למיסרו
 ומרידה אולם בדברים רבים אהתזירו זולנו כמאמרם ז"ל ג' למאל תבאו דומה
 אולם לימין מקרב ותנוק אחת מהם. והתאמה אצל הרב פתיוק אל זבנו
 דמי. ז"ל נאסק הקלילו: ותרוף ההוא ביצה מוצרת הזוי. ר"ל בו לזוה
 הרב להוא תאמה לאינו הגון ואינו ראוי לזוה פירות ביצה מוצרת לאינו מעלה
 אפריח ואינו מצוה בתאמרו. וזוה בו סעני סומא ולצדק ולצדק רצה.
 אז אמר מוסק לק ממנו זכאו ואלו לק חוב אפוסק דחפא בלתי ידוי. עד לפי
 ונלך כ"ל בזמן בן סוכר ומרה ירדה תורה אסוף דומה אל אדם אפוסק נאח
 זכאו ואל ימות חייב: ז"ל. ואם ירדה אל אונן שומא ינאסו. ויסע סעמו בלבו.
 ואם אלו אלו אפלו פטיסיו דמורמטו איהו מאלו לאמרו דרוו וקבל לפר. -
 (פ' כפרת אפר"ל א"ל יצק בר יצק איצואל)

(לענין אפי' "בכור אזהר" הי"ל)

לען (בכור אזהר) להב

* המורה . אמרוהו פאדעניס פסקרניס , הרמב"ם אדעת מה פאן הבחור
 פאמאק פצה, לבארו אמרי פאנענאמו על המאמר הפלאמי הדה , איין סני הבלור
 מחר יבס אדיין בו ; היני אהבינו^{פה} דברי הבלור בנימ"ל , וזה אמרו :
 ... " דהפי מורח דאמרי כזין אמריין ארמאדיפון ולא זולמאדיין ביה
 ברמנא אהדראון פהאז אלה באמי לחוק כאלון דההוא באמר דביצה
 אמר ארמא לטן כרכין אמרו ביצה ארמא אן ארמא דהוא פרא באונפא
 אמרו און לטן כרכין אמרי פאנענאמו אמרו דלא אמר הוא אמרו
 דבר על כה שליט כרכין אמרו ביצה דרמקת אן ארמא אמקת לטן
 כרכין דכרמבה אום ואלא דאמרי אמרינו אמריין אמין דלמק אדברניס
 באלים באוריינו" ז"ל . (ז"ל ברמנא אהינאן פ' סתם דף רס"ג)

(המורה)

לפן (זכרון בל' י"ג) לילה

פארכים דינעו ניסיון אינאן? זאך יצחק לפי לאון זולמערס
לילה זא נס לבחור אורף.

... כי הנס לבחור נלכח האו נאצו מכל אן הארץ אמר
זא נלכח אוביהם לבאנים, זאב נס לבחור אורף אנו ארץ
זא זעם נלכח נצו מנפג הדואם זאנו ארץ זא פאל פולו לא בני
זאם כדוק האג האננה אכל נאבו רבא ופאנארי י' נאמך בארבי
רבה לפי פארצנאט הבאה זא נלכח דבר אבה הינו אכל בזו זאם
כדי ליבנו כי ה' זעם נלכח הארציות אורף אנו ארץ - זאם אמאנו
און אבה זא נלכח אורף לילה בקרע, כי ארבינו פאל הארץ בזוה
הלכה והתלחה, הבן נתקן אורף נפון.*

יזקב יזקל האו
בניטאן זובאלאדניאן

(האסנה "האגיד" לפי קנינת 48 מ' אורף)

"לאגה דברית האמאסימ ארנאפה" ז"ל.

* אדו ג' ע"ג ד' הר"י יזקב היעאיון (האסנה "האגיד" לפי קנינת 12 מ')

הבאמ דבריו כוס אגיה בל' י"ג ד' ז"ל (האגדה)

אופן (ערכין ג' י"ג) למה

כה נמאן מאר: קריאתה זו האלו.

היטב פירי זה מאר זה הרב החכם האבקר הגאון

ר' יצחק ריבאון ד"ר באורכו: "אונה הצרות האתיחסות ליום הקורני"

(הצופה "המעיג" שנה לילית 12 מ) אפר: "כי זיננו אבן היטב

זיכבה קריאת המלה זולר זון בה כי זמ ספר הנס הנו מת ליכ

ולבחה זה הנס, האו ספר הנס זיננו כי זמ סבה אליכ ולבחה זינו

כבמה בפ"י ח"ט (מלה ד', ז', ד"ה: "יצחק כבא"): "אקריאת המלה

לבה האו למעשה זמ הנס והכל מקסין אקדול ברוך האו "זב"ל.

ואיכבה מארה בסבה באקלס הנסאה? אפי קלה מצוד זק בולס הקורני

מקנו מכאמ אפיו ספר הנס מת האלו זינו ואו ביאמ אחרים?

ואנה או נהיה ספר יצירות מצרים האו חקבל חג העצות בעקם האלו?"

זב"ל. מאמ כזאת לפרב החכם ר' יצחק חזקוני האו זב"ד דק"ק

ביטאן (אבאשליזנין), באורכו: "לאלה דברים האתיחסום אנואב"

(ה"סנה"א המעיג" שנה רביעות 48 מ), הכע"ל ג"כ בקריאת הרי ריבאון

זא זיננו הנכוי, אפר איתק כ"ז ז"ע בזולו זמ ההבדל ליש - אבדמ -

בין נס חנוכה אנס זמרי; והנה הרב ה"ל הזכירק למ זמ, זולמ טכ

דבמו בקורה האו: "כי נס חנוכה זמ גמ זון תפונה לפלם ברמנו

לפן (דרכין בל' : ז"ה) לילה

עוד אינן צבקה החלוציות האומנים מאמנת מצבה, הכל גזות זון ספק
לשכלל וכן הוצבם בשבד, היו בגזרני צבר, וה' נתן ברכה
במצלה יציהם אל הפנים המקננים קנאות ה' לבמות אל דרך הטבוח
ופסקו אצלם החובנים בחרה ובקל"ה" -- "מה לזיון בן נס זוסר
עקרו ד" מצלה זמורה והלמות אבסור חוף אדרכי הטבד נעלה
אנור, אפיסך חווי וכלל מתחלה אמורד אכסמה ולקיסס הדבר אלו
נצרכי קנאה בין הזמורה כ"ל מצלה ז' : זבל זמ"כ חווי והבנו כי
אזי טוב ההסתה, והוצמנו העלה מירפלה אומרה סאור גזה עצמו רצו
אכמור אבני דורם, סיבו אל נס זוסר, ולקיס אומרם צדח אבירה,
כי כמו לסדר הנס היה סך ז"ה לחר סוף הלילה : כן יפה מתחלה
הסיכוח מצד אמורד הנקסום ואלול מצלה זו עם הפסוקים, זבל זמ"כ
סמנו והוצמנו אזור מצלה התמורה והגלילה הזוג, ומחלו פרסום
נפטר והקריחה גופה, מורה על דבר בלתי רגיל ואכמור אל סדר
הנס כיצד נעלה, וכו' הלם מצלה בסר המצדה ממיל אהפין קרני
לחר אדם הולבים בתעק אכמות אור גדול, זיון צדק אור אלו כמו
באמצעי ה', כי כל אמצעי ה' העלויים אחסד ונסו חז"ה, נעלו ונפטר
כהיותו בגלוי דרך פרסום, זיון בקריחה לים ינדול מורה על זולמן

לפי (מדין דל' י"ג) למה

הנס כילוב נעלה כן דרך כלל הלשם הוליד אצמו בדרך נפלאו.
ואל נס אסתר הוא אכזב זונק להלשם פולא בסמבי הנפגה
במדינת ארת בלב אוק ונודענו כחמנות ולכל טוב, ז"ל קריאה
כזו נבחרה כלתה הולדו מתק חלפת האלה וכיזה אנכיל
בדלמורה אלמח זה הנדבכויים וכן קרינות המגלה בקדק הלשם
וגם האלה אלפנו אפוכות אל תכן הנס הנעלה במחלק והיה
אזרח, מה לזון כן לזכר פכילות אל אודות. ופנה לדלוי דברי
חכמים למאכו, קרייתנו זו האולאו". ז"ל. —

(המורה)

ג' (חולין דף ל"ג) לה

"אין זה אקדו" (דברים ז') אמר רבי חנינו: ואפילו כלפינו! הרינו
איתנו דבוא קאו מהדברו אמלק עכאו אמרנו כרמיה דרבי חנינו ;
אמר רב: לקווי, לאו מסתיימו אלקי, אין זה אקדו" כנה. " והוא רבי יוחנן:
"מה נקראו עם כלפינו?" למכילין פאליאו לא מזה? " לאוני רבי חנינו,
דנפולאו זכורה . -

הואמר ר' יוחנן אנה נקראו עם כלפינו למכילין פאליאו לא מזה? לאוני רבי חנינו וכו' .
באמר הזה, לפי פלסות ושלמות הדברים תאה מזה. דהנה בן ארבע כזה המכילין
והמכילין המאנים לפיכך עם "פאליאו לא מזה" הוא "בת דין לא מזה" וכן ארבע המכילין
זו (מזהו "הכמה") לפיכך הוא חקת הסדר ז"ל. קלה מזה אהבן דברי ר' יוחנן אלה:
כי הובן אור שבוני ר' יוחנן היוו לבאמה יד אור יד במלפנים - להם - ארבע הכרה
גדולי החוקרים הפילוסופים - רק נאכנים דקנין ופולנים, תאמס אמתים את הפאונים, אלה
אור הפלפלה אי נה מיהם - , אכתיש אהש ז"ל מזה תמאנים אהבנים אלה אוקאמס אור,
מה לעזרו הבית בן לא מזה או מה למחוב אהילת ז"ל חוקי הסדר אלה חוק וזמן עין אהש
לאו ילכו את הפקדים נה רבנו ומה? אמרה! אעס אמת נאמר, כדור המקבלים,
למזה הפלפנים אינו מזה תמאנים בלמנו, בן לבאמה מזה מזה מזה מזה מזה
הסאמה הפסדו אמרו; הנה גם כזה או מלך דור המאנים המלפנים, אלה הלכו הפלפ
וכ אהש אהפגון בלך אור אמתים; כי אנה הפגון (אמנוק) ליהיה כה קודי המלפנים
אכתיש אהש, אפילו ז"ל כלה הסאמה אהסדכו אמרו, מה לעזרו הבית דין לא מזה אפילו

עין (חולין דף ז' ע"ג) (לה)

אחת מפני, היא ידועה לך חנינו הוא גבר חכם הוא, ורצתה ארבעתיהו ורצתה בחמה,
 בזאת נאמרה, וכתבה בתורה אשר לאו יבין ר' חנינו, וקתה עפי אלפיה מתות
 כרעו דר' חנינו, "לא בדמך טמיר ונחלם מיני ר' חנינו וזאת כנלבו המספיקים הלמים
 תמי כרעו וכו'. ורצתה לרצוד נפול ר' חנינו בפקיה דליו אומרה וכום דרצתו רפוד,
 ונתה קה ר' חנינו ונאמר: "לקולי אין ערז מלכדו" טמך, הטקד אסתריו האומרה
 אפואפנים וכל הנה התקנה אשר ירצה האדם, מתי אלקים הוא, הפתי הנמה
 יבול אומרה מהם אפואפנו יבין הדבר אמלרו ואלו ימיר פקד ד' בלא נחל אפסולים
 מהקנים. אפואר נמקלו החכמים באומרים קלה כלנים למכילק פמיליו לא מזה
 "לא מפניכם בתרומתם ערז לילאוו אנלמם אידי בבליה אפלו אלד הטקד
 לנקיו פמיליו לא מזה (האומרים) כי אפואפנו ארצותם פמו אפתי
 אפואפנו קלה נסתי דמ פמילים ולכמו ארמ, ואינק לכו פתד ר' חנינו פלו?
 אפליה התרין, "למיני ר' חנינו דנפול לבליה" לא הוא דק הלל" אפלימו
 אולי אשר טפח סינים כוהו, לכו נתי אפני פל ואלו נחלק אור מיני אפלו, -- אפלו הולק אנפן,
 כיכוד לך חנינו פיה בקי בתרומה הולכה בקי ברפאלה (נאמו מ"ט) אומר: "מזהלם לכו ללמיני
 אדם לא מפי כרעיה ארנפ אמה" (דמ וחולין ז') אמה אלומד בנסים - הוא הטקד הפליה
 פדמה אמלמה החכמים הלמים בקנים בסוד ד' אמרתי הולכה אומרה נללו טפח אפנימם -
 אולי אשר אלה לו מה מזה אשר חכמה בתמות הקסם - כי המלכונים ידעוהו קממם כככרם
 אביתם כרעם הלמים אפבר, אדם לא ינוד גמ אס יכאו תפולת נללו הזרין תומד אדם תומס קלום אבוליה

נלמ" - ז"ל. - * רצודה. אודם אפנימם זה הוא דחוק קרתי, ואין כוונתם אפלין קלם חמה, טוב
 ומה אפלו קרתי דחוק בפולחן טקה זמתי, ומ אפסוד הדורה אפפולת (אפודקתה) אומרים חכמיו. -
 (פמלכר)

לפי (חוקי הג' א"ה) חלה

למארי רבי נפק אפיה, א"ל: "רצונך סמך אצלי, א"ל: "הן; צדו פני
 לרבי. א"ל: "כמומה אתה למארי הנאה מלכאל אנו?" ילכאל קבולים הן,
 יש רוצה אנון או, וגל לל או ואנו רוצה, ופעה (מלל כ"ג) ילכאל תלחם את לחם רח
 עין ואלו תמנו אטמונו, כי כמו לחד קפא כן תאו אכיל ולמה טמר לך ולבו
 ה' עמך" ואתה רוצה וגל לך. הלמו מעבו מסריהבן, בדמילתו דמלטה קו טמונו
 כי דרנו אוננו עילנו לעק. —

"ילכאל קבולים הן יש רוצה אנון או, וגל לל או ואנו רוצה". ד"ל תלס' ומלכאל הכיל
 הקילטו לל במארי הנה, כי מי לל או ואנו רוצה למה יקבו קבול? ולי נראה אחר לפנים כן
 יארי הנה ממור ה' זלמו מארי, והנה ילכו לפל פן נפל ח"ו בזכרת אסור לפי דעתו, ובהמת
 למו רוצה אכיל פרות זיון מללית, אמרו ביחללנו ובמלל "דממרה אןפלה" והלנו לקה"ל
 סבה למו רוצה אכיל אמן למו תבו תקלה למו פנים כן יארי ה' נדה, ופ"ל מלכאל" לל לל א"ל:
 "דמו לבנו אין דמך אכמה, ולי לניק בדהמה גלפו אסור אכילה דאונה מענו כ"ל, אלא לקה"ל
 אנו מלכו תקלה ה' נדה אכילה אמן לה מה ללמה אסור למה לה, ומן הלמינו מנה הדהמה אכיל
 למו נדה בזכרת תקלה אכמה, וז"ל הילק דברו הנמנים והאפכחוס. וא"ל מלל ביחללנו ומלל
 "דממרה אןפלה" (ד"ל תלס' ד"ל "והו אמר לה") הפנה דקרת כי ר' פנים כן יארי הנה
 ממור ה' זלמו מארי א"ל דמך למור מן הדק, לניק דממו למה לפני בהמתו. וז"ל (ד"ל כ"ה):
 "אמר ר' פנים כן יארי תלה מבנוה לנידו להורח אכיל נקות מבנוה לנידו כמלת" פ"ל לל
 א"ל מלכ' פמור פ"ל להתמור ה' זלמו" כי ללן פדלת הפנה הממור ה' זלמו א"ל דמה למור

לפי (חולין ק"ג א') לה

אמרת בבין. ואפי' זה אמרו (חגיגה פ"ב ג' ט"ז) בקדמי דם הואך מדרס אפרולין: היינו
 לומר חוליהם בטורה. והגמ' ג' (אבות פ"ג): נדרים סג' אפרולות, פירוש ר"ז אפרולות ג' ג'
 בזמן שאדם נחל קבולות ומעורר לאו אדבר מקד' זינו בלאו נדר לאו יראה כן וכן, ומ"כ
 באו בלב את יצרו". ראוי כי הפולגים והם המתעוררים אלז מהם היה ר' פנחס קן נאמר
 בדבב אפולת נדרים אמר אזו נפלא באפולת אסור לפי דעתם. והכן במג' ערבא פנוו אל דב
 במה למאו רצונו מיה אסור אנצלו, אמר אז: כמחמה אתה למודר פנימה מלכאל אנני, אמר אז
 אפולת באפולת אסור, ז"ל תפסי נדרים סג' אפרולות, לאו! ולכאל קבולתם בן, כאלז מחמת
 אז זכום בעניי מאפולת אסור, ז"ל אמרו (חולין פ"ג, א') "למנו אל גיד מותר ולכאל
 קבולתם נפלו בו אסור" פנה לעקריו קבולתם בדבר למתעוררים אז זכום בדבר למת
 מלאי בבין, ופירש' זש, ולכאל קבולתם המלגים סג' אפרולת, אכן אמרו (יבמות כ', א'):
 "לאמאי קרי אי' אסור קבולת? אלא אמר רבא קבולת זכום במותר לך". רק משום אתר
 אפי' כולל אפול, יש כולל אפול, ויש לשאלו אפול כולל אפול אזו למת את למת כד' עין ג' א'
 אזו ג' חס' (חולין ב', ה') ד"ה "למנו בחולין" זכום, כדבולתם והתקבולתם אפולתם קבולתם
 אפולתם זכום ולכאל למכאל חוליהם בטורה". אפולתם מהר"י בראין צ"ל זש "לאו יבדתי מקאמו". אפולתם כפול
 במתעוררים כי דבר זה נמצא בתרבה"א ח"א ס"א והתקבולתם מכאן היה ר"ג אפולת חולין
 בטורה ואמר לתלמידיו לאו אפולתם בארז נחתה קבולת. ע"י א"ל מהר"י אמר אמרו בניה ס"א
 אפולת ג' משום זה כי כל המתעורר אז זכום נקרא קבולת. וז"ל דס' הנפסי מ"ל אתר לראינו כי
 התלם מהנוגס בג' מקאמו מלכאל מאמרית מס' תרבה"א, אפולתם כי זש במתעורר הנפסי אז התלם
 והתקבולתם, כולנו ג' אפולתם ההוא. אפולתם הפולת מלכאל זכום מקאמו אתר כי דבולתם הזלי התלם בראינו

להרב

(חולין דף ג' ע"ג)

לפי

אמר בסתם ולא פנינו באיזה מקום, והפנה א"ע בזה: מי (קדושין לאו, ג') ד"ה "אויסתמו"ו
 ארבע"ה ק"ו, "אוק יט במדע אסוף אמר ערב ה' לטבא בארץ ארבע, מה לעזרה לטבא
 לטבא ענין מן הבאר וכו' פק בני קרא להיו בארבע בלבוש לטבא בארץ ארבע אמרו לרב,
 אמר מי לזולתו את הלשנים ולענין גמ' אמתו, לכך אמר אסף אמר לטבא ארבע קרא. וכו' וכו'
 בלאו נמצא בתב"ו ח"ו ס"ל יח"ל.

אמר אימון

(הנה"ל ע"פ גמ' וכו')

לפן (חולין דף ז' ע"ב) לילה

כי אמרו, איננו יודעים מהו פתחו דלתו קיימין ביה כלפניו חילורו;
אמר: "מאן פתח פתח לא דה ואני אסגל אנצלו?" שגד רבי נפק לאסיה.
א"ל: "אנצלו רבו, א"ל (וקראו י"ט): "לפני חזר לאו רבן אפלא" - אפקרנו רבו
- אפלת דזיקא. - דקרנו רבו, - איכא צדד בעלי חיים. - קטילנו רבו,
- איכא (דבריי ב') בל תלמי. הוה קו אברא ביה טאבו, גבה טאבו בינינו!
בכה רבו ואמר: מה בחיינו פק, באמתה אל אמר כמה וכמה! באמר רבי חסא
בר חנינו: "גאלימ דצדיקס באמתה ותר מבחייפס, למאמר (מ"ה י"ג): "וידי פס
קבריימ אול ופנה ראו את הפגא ויליכו את האול בקבר אולילס וילק וילע
האול בגזמא אולילס אתי ויקט דל רגלו!" אמר רבי רב פפא לאבוי: "אדאמו
אקיאמי בה ברבמו דאוליו דבטב (ז"ט): "וידי נסו פי לני ברואח אנלי?"
א"ל: אי פכי? היינו דמנינו: "אל רגלו אמר ולבינו לאו האק?" אולו באה אנקיי?
- כדאמר רבי יוחנן: "לריפא דרעה נסאן להיו לקולה כמת, למאמר (במדבר י"ג):
"אלנו רבי כמת" אוריב"ל: "אמר נקרא למי יאמי?" לאומתם ואלת אל החיות;
דאמר רבי חנינו: "אינו לאו לשלני אפיס אל מת פרצה לקנה וחיה!"
אפא קא מנינו דמי? - אימר: "אמיית"; אפא קא מנינו דאיתסא? -
דחילון ריט כרעיהו קומרימ. -

לשון (חולין דף ז"ג) לירק

באורחיהם - "קטלנו אלו?" זכו כאלו אנחנו "נעלה גל של צמח" הכנה בסודי הועדה,
 על הנצח ובכבוד בהסתרת נחיצות, עד לפני המנוחה ארצה את קטלנו וקטל מאלונו
 כאלו הוא מלחמה מן המלחמה ומה כאלו היה - וכן הכונה גם כיון: אופנה לאורכה
 לענינם בהסתרת נחיצות את עולת דרך אלוהים, עד לילדו הוצעם זה בסוף חדושיהם,
 נעזבו את אפני אלוהים ואלוהו אל דרך האמה הולכה ופכמה - "איכאן כל תלמה!"
 לפילוח את אופן בדבר הנאות להפך המלח עם הנאמל, העמם באותו הנאות עצמו עם
 הכונה לברוא לזה דבר הנאמר; כן תלמה דברנו אליו נאמל, כי מבין לאלוהו
 בדרכם הנלוכה, יקונו אלפי מליך בהסתרתם ואלוהי דברנו הנאמל אלוהי כל תלמה;
 כי מלמה הם הוא אומם קלם זכר ואלו יקונו את תלמה לבחולם (*). - אלוהי הענין

סעודת אלוהים וזוהי זכר האומר, ומצו המצוין בזה כמחין בהכנה למה את הלוי
 בסגנון הסודי כזה ביחודו דמיון פ"ו והוצת פ"ג ה"ו. "מי נחם חמא מווינתא דרבו
 קינאן, אחר כל אלו והואו זינין אפליך דלא חמי סבר אפוי", ז"ל. זה האמן: "כל
 אלוהי והואו זינין" נעדי פלאו אחר; וזוהי אומר זיוהי "מווינתא" שגב דתלמה
 מלוי כל חמי הארצות למה "חיוורתא" אבאסיק "דחיוורתא" חיל כדמיהו" האומם בסגנון
 כהלי? ! פלא דרבה היו מועקים וועמלמלם בהרבה אבאסיסיס זולתם, פנצב דרבה קינאן
 עם דתלמה? אבאסיסיס חיל חולין ד"ט א"ו "אוי מעוולת או כדמיהו דחיספק" כל - אבא לבי
 האומר זמנו לבעקפיה זה הוצקת אפכנסת האמאניס לזונום מהלגניס, המעפכנסת דרבה הנלמו,
 דפי "מויקת רבקה אכמא" את זיו ולחיל [זה ויק"ו פ"ה ס"ד] אחר המנוחה [מבין אחר הקולנו
 "כל אלו והואו זינין" ! - גם מה לזו נכר בירושלמי כל חמי בהרבה הפכמה, חלו ג"ל לבי חל תלמה
 דרבה מעוולת, לענו באומם מדרך פכמלום ונאמלם מפת כל זכר אף את אינע יק אקנאר ונצמה.

לפן (חולין דף ל' ז"ל) (להק)

אומריק לזין גורק תבולו ופריהון פיסב דמקלמא פאצוויניג גע ורמחין לזוה
גע כאן אז פילע פאזירט מילולא קולא זע"ו זאלט לא ר' חנינו מאפר
פרידה לרנב, זע זנין רעה אפאל פרידאטע פרידאטע לזיט וואסרמא דהארע
פרידה פאדקלע לזע ז"ל דדקרי חודאט - . פאכאון קאליצט "קדע סארב קעניעו"
פרידה בארנא קס"ד פוסילאטעו "מילא לזע באס" פרידה ב, זע"ו אה געל מנידה
פרידה פני פאלא חפ"ל ופני בלש "הר", אפרידה כאן געל טעדיק לזקל
דני לזמא אז רפ"ו נלזרו מאו וזו נלש חפ"ו לזו דני לזמא אז לזלו.

ל"ד בן-חנה העצמאי

(פרידה "קולא פרידה ה' אזו י"ה)

גפן (חולקין בל צב"ה) לילה

תנינו רבי אליעזר אומר: גפן זה המלח, ג' לרעיק"ה זה
 אברהם, יצחק ויעקב, והיו כפארת חמה נצב"ה" ואלו המנהגות,
 הבטלו ואלכאומה ערביים" ואלו הלבשים. אומר רבי יהושע:
 וכי מראין לו לאדם מה ליה, והוא אין מראין לו לאדם ואלו מה
 לשמיה והיות? ואלו גפן" זה מרה, ג' לרעיק"ה ואלו מלה ואופן
 ארמי, והיו כפארת חמה נצב"ה" ואלו סנהדרין, הבטלו ואלכאומה
 ערביים" ואלו הרבנים לבב דב אר. אומר ר"ג: מציין צריכין אנו
 למודעי, במקום זה בליה במה מקום, רבי אליעזר האבדו אומר: גפן"
 זה יכולים, ג' לרעיק"ה זה מקבל, מקל, וכל גפן, והיו כפארת
 חמה נצב"ה" ואלו פרוי כהן, הבטלו ואלכאומה ערביים" ואלו נסכים.
 רבי יהושע בן לוי מקום זה במתנה, דומר ריב"ל: גפן זה מרה,
 ג' לרעיק"ה זה באר, מאב עין, ואין, והיו כפארת חמה נצב"ה"
 ואלו הבכורים, הבטלו ואלכאומה ערביים" ואלו נסכים. רבי יוחנן
 בר אבא אומר: גפן" ואלו ישראל, וכן הוא אומר (תהלים פ'): גפן"
 מערים תביע", ג' לרעיק"ה ואלו רעיק"ה לרעיק"ה ואלו ככל גפן
 ואלו, והיו כפארת חמה נצב"ה" היעצ צמח לא ישראל ואלו ארבות,
 וכן הוא אומר (שמות טו'): וכן ישראל פרו וילרבו", חמה נצב"ה היעצ
 צמח לא ישראל ואלו, וכן"ו (ישעיה ע"ג): ויז נחם על קדו וכל ארבות

לפני (חולין ב' ע"ג) לה

קרה אומה הילבאומה במשק נמי גאומה כאלו יקרה אינא אלה כוונת
נמי הפלמה זולת וזולת בלפד רה ואח"כ יכד פלמיס, כי זקב את הונו
הצנין רד אינה עמה בחוסר שיעור, במצור ובמצוק. אול כנה, אלה ההב
ימסר לו מכל וכל, יתעצד מאד דא הנהר ללו ונמאו או ביותה עברונתו
מימי מקדם, הוא יכנה לספר מימי אולתו ולתו מבלבד רוב גללו ומעלות
ביתו אלה היה בנוי אלהיות וגם את מקור מצבתו ויחוסן ילאו מאד על
לפניו וקהם ימצינו נחם צרי ומיכסו אפציו האנוליס, גם ינחם עצמו
בהתקנה דא הצדקה ללו, כי צדק יסוד הולגל והמיס הטובים ילבו ואלו
יכונה מיס טובים ומאולרים, זקק את ההנה ילכח מכל וכל בו לא יחלה
אלו דבר בפלס אהתעצד ולהתעלה לנסות וללחום את הפעוט, אולי
יכל אלה צדק הפעם אכבדו כהרואלנה, כי הצרות והמצוקה התולשו
את עצביו ואת כוחו נפשו פ"כ, עד אלה ימסרו השדד אנסוף את כוחו
לעצב וללחום את הפעם ועל"ז גבר יליו היסול והאו חו רק בהעבר
ובהצדקה ללו ואל ההנה הוא מקנה רק ארמאי למיס. במצב נחמו כנה
היה עם ילחול ככל משק נמי גאומה. החורבן הנצרו, הרדיפות והמצוקה
אלו בינו חבופים הכניסו בלבו יולל גדול כנה עד אלה חבל אהאומן
כסח עצמו ויכלאו עצמו בהמו כנסיות וקת מדרשות ויחלק בינו לבין עצמו
את הצלם הגד והצלם הקטן, את הזחרון לקח לעצמו ואת הכחולן נתן לעליו

אָפֿן (חוקין ד' ל"ב ז"ו) אלה

פלאו ראה את תפארת עם ישראל בזה פי הוא נשאו כראשונה את דגל
אלהת התורה אשר האורה את מלכיו התבא ומקראו מסגלות נפלא המוחזקת
או הולחנו את חוקי קדושת הרעיון והמעשה את חוקי האסורים והמאמץ
לפניה נצמים בחוקי הטבד ומצט הדג יצונו מלה אוהרן ומרים אלה לאלה
הכבדים בני אדם אומץ אומץ אשר אין זה עפר מלאס. אר"ו הארבעי אומר
אין זה יחשבים אב"ו כי אבד מופלאות ארומאות יחוסו וגדול סגולת נפלא
הנה ביותר אדם ישראל מודת לבו תפארת הדור ירושלמים ומקל יפה ונהדר
ומה אומד למח אב האוטל הערבו ברומות את מלכו אשר באפיז ביפיו
ואת הכבד עם הזבני חפץ זה לבו אשר בהריון אור יקרות את פרו
הכבוד אשר ערו כלפריים מאומים הוד אומים. אריב"ל מצאו בהצדק
עם ישראל כי עם בניו נדבבו במעבר השלטת והנרצו קלרים פברות נמצים
כי שם קבאו מצון רומני למס למאובי הלכת אובלנים אומת מן אבאר אומד
עמן אומד אול אשר באק אפניהם.

הנה אלה החכמים דברו רק מהצדק וההפכה ומעט ישראל
העצמו לאו זכרו אוממה. אומץ הוא אחרת הורה את ר' ירמיה.
לדוג זכרונות פלאו, אף כי נעמיים הם וקנו הלצדק אהרמזר דהם, צפ"ז
או יספיקו אהביו מרפזו בכפניהם אול האומה באצדה הנאפתי, כי
מהלכו מזכרונות הצדק אומ העם העצמו אבד את זכרו גזינו אנפא
מאה יאול ויחסר או הכח אהרמזולל וקבר חתנים לאלה אהיות אדם בריו

לפני (חולין דף צ"ב ע"א) לילה

החפץ חיים. גם לבנו אלה החכמים ארצות אברה אולתה עם ישראל
במצא כאלו לנו היה לפני ישראל מצטוות ודרך לפני עצמם כק בזה
למה ולצונו ירק היזבלה ואלהיה אלהם היסטוריון יפה בהצטרף להם האם
הצט כלהו לפני עצמו ג"כ יללו דרך גדול האם האם נילשו הדגל,
האם האותם זהו הסוף והמצנה אמרו או ידבר מהצט כלהו לעצמו אנומה?
וע"כ אמר רבי ירמיה ג"כ יללו ישראל, הצט בוצעו, ג' לביטוי אלו לאלה
רמזים למצוא חילוק בבי אלה ולמה ברובו ומצוה אלה אמרף מואצת והיו
כפוכתה הטיח זמנו לא ישראל אפרתה ורבה ואלו צדקתי האומר (ה"ה ס' ע"ג)
כי איתם לחכה בהמ"ק בין האם לעצור על עצמו לאו נילשו נילשו והואוה קניס
ונצטו זרזו לא אברהם אבינו כלה אמרנו כי באופן כזה אין אים תקנה
למצוא אלה כי אים ישראל נחוצים קניס לאומים גבורים לעבד אורבו ויהיו
אים גדול. ובירושלמי פירקת אמר ר' אבהו: חודש יהיה בארץ ולנים
חבלים בביתו. אמר לחכה איהם פריה ורבה יאה אבין ביהמ"ק כי
בזה יבנה העתיד אם נפש מרובה באוכלוסין, כי הדיקור האם הצט.
אמה נצב הטיח זמנו לא ישראל לעצמו אלו אלה ואחבת בחקק ידום
אבלאון דניס צד אלה העוולה תבאן אמורה כי הטיח צד העוולה צדה
כי חפצים אנונה ברה * אבהו אנד נצמט על קצבי וכל אלהי אנומה
בזה הורה הכתוב כי העוולה איתו אלהים בראי, הבלא ואלכאמה ארבו
הטיח זמנה לא ארבוים אלהת כוס התבירה אפונת ר' ירמיה היוו באת ספק

לפן (חולין דף צ"ב ע"א) לה

הא רואים כי אמרנו לאו היתה לנו מעלה ולא ילקו ילכנו למה. ופולח
למד ר' אבא את דבריו לא רבי ירמיה המאוצרות זיקות המלה עם
הוא אפי' כי חזר אלה זוננו הקליקו תמיד דברי ארפא ונחמ, יאול
וסבולות הנה השליח דמה רבו יראה דברי ארז ותעצמות והיה למח
הא דבריו אלה ע"כ אמר לו כי קאו דרוס רב לפני קראוי באגדתו, אמר
הוא דרוס הצנינים הווא מהצם, מדברי יאנו, מעצבו ואומוסו אל הדמים,
או יברול ע"כ מהצמר כי כוונת בריל אלו עם הווא ידבר הא אודות עמי
ילכנו העצמו הא ערכנו אלה או עמה בהנכח מה או לעלה הפולח
ארעו וברינו החי לעצמו וקפני עצמו ובלתי תלו בהצון אחריים.

ורע"ל בכו במזמורו אפליים זה הרמזון הזה ומעצבו הווא למחר הא
המזמור העדול אלה הסב את הפולח העצמות לא לרצוה דה פה אלה כח
בחו ועדוה נלמה גבורת לפני הרומים, כי התמוני הרמזון או המעצבת
על העם הווא המוצרות בין חלקי הזונה או הלהט, הלמחנה וכל העצמים
ומל המעצבים. וזאת אבאבוננו היה חסר בימי המלכות העצמות כי תהא
דמק היה מכריד בין התמוני חכמים ואני הוורף. הר"ל החוקן את
עמי הוורף אומים לאו ברעק אעצו געדות רבא נעצם הא נעצתם ואל
פיקומהם פולח היו בני עמי אחר אבזה הווא חזר עמי הוורף איהם
והרמקן האה מהת"ל יודע יודע ולטנו עם אומת תבליה לטובה פאו לומר
ר"ד כלהייתי עם הוורף אומת אי יתן לי ת"ל ואנלכנו כמאר (פסחים א"ט ע"ג)

לפי (חולין ב' ע"ג) להק

ואיך היו עמי הארץ יכולים להלכות עם הדיוטות במחמה אם היו יודעים
לפניהם מהימים עליהם מקבא ופבחה הוא ביניהם. אם את ע"ה אותה
אנחנו הולכים למה בקבא ואסור להתלואו עמו בדרך ואין אסורין להם עזרת
ואין מקבאין מהם עזרת (לפי) איך יכולים אלו עמי הארץ בעצמם להלכות
עם אלהים את מחמתם? והאמת הלכות הזאת גרמה כי נפלו רבים מעמי
הארץ לחנק הנה צריכה כי תהי אלהי את חלקו אותם כל האנשים
אן היש לה פנה בינה הנה צריכה ואמרה כי זהם להבדיל יודעים אלה
לפי. וזוה הפירו התכנים אחרי כן והחלו לקר עמם אלו עמי הארץ
ואתם אלהים. ראה (ברכות י"ג ע"ג) מרגלו בפומיהו דרבנן דיקנה אנו
בריה וחבירי בריה אנו ולאומת בזה והוא מאומת בזה אנו ולפי
לאומת אלהי מלכנים אלהי כפי לפי אנו מתקב באלו כפי אנו
אנו מתקב באלו כפי. הרבן דיקנה אלה לריב התכנים אחרי החורבן
בזה כמו ביניהם סגור החורבן כי היה חסר האומות ע"ה החקק עמי
הארץ וע"כ רצו עמה לתקן זאת. ואין אלה אחרי הלכות הזאת אלה
היה אלה זה כבר הכנה לאלו עמוק היו מלכנים בזה את האנשים
אמרנו בפומיהו תמיד כפי לישאנו אותם התלמודים והם אמן ולאו את
בשקומתם בקדמות אלה עמי הארץ ואמרנו: אנו בריה וחבירי בריה חבירי
אנו בזה שמה אנחנו וקראו כפי כי הלו בריה כפינו אנחנו לפני
אנשים אלה העולם אנו החוק בינו רק בזה ליוני מאומת בזה

לפן (חולין דף ע"ב ז"ל) לילה

ואלו מלמדינו בלדה ואין לנו חזק אהרנרד ולהתעלם דע"ז. וזאת היתה
כדין וידין בני החכמים דיהנה.

אזה לומר רש"י אם נמפוץ לנהיה עם ללם אברינו לנהיה לנו
כח אצמאד נגד ללסנינו ונולדנו לנו העקר הוא למאחזו כל חלקי האומה
ואלו יהיה עזר פירוד בין אנכרע כאלר היתה זאת וקצם בו זאת
המה סיבת נפילתנו כי לאו הכוח אקד הוא העקר כי נחוף אכרוא
גם מן אצח אביר, אכאו ללאו יגדלו פירוד הלי ייף הלי דמורח ואלים
כן לאו יאלו רח"מ אהתקיים מקלי לומר אנכרו האומה האחרונים אותם
ואצורים אגדוואם. אצמנו היו ג"כ כדור ל' נרעה כי לפן אלו
ילכאו בעצמם וד"כ מנה אומה זו כגפן נעלה דמורח לקד אלו
בדאי בתיס מלכואור לקד אלו רח"מ חין לקד אלו דמי הארץ למה
סוכנים על פני קנקנור לקד אלו ריקנין לביארנו לעם הנה חלק האומה
ואין בהאומה בסולר כאל. ובה היה כל ילדו ונפלו מן הלף אומות
האומה והלחמיה וכל הצדדים עד לומר הסוף חמשה: אין אלו על
גיבנם מלטר בקולמו ולכאו קו מחדה הנה כי הוא היה חפץ לאלר קו
אחמדים אהמפדים הלונים כי כל ולכאו חמרים ואין ביניהם הקד כל.
אחרי להבין הל"ם דברי רש"י אהקטנו על זה הדעת הביאו הל"ם ראיה לזה
לדבריו צודקים כי גם מרם מקם ליבת גדולי חכמי ישראל לומר איבדו רחמי
אנכרנו על אלו להר"ה ילמו לב ואלו יגדלו ואלו יחלקו עזר אור דמי הארץ

לפן (חולין דף צ"ב ע"ג) אהב

אברהם יקרא רחמים אליהם כי הוא זונם אברהם אברהם האמה כמו
לחלו אג רק הוא אברהם אברהם כי נחלם הוא לפי אמה באלהם
אליהם או מתקיימן אברהם. — — —

(ע"ב בברי חכמים" אמת ד"ר וואלף גיליאן ע"ג 5-9

ד"ר בארמון.)

לפן (חולין ב"ז ע"ג ז"ל) לילה

* ראה פסחים קט"ז במנה: אחתם בגמולה ר"ט ואמר אלך גאולנו
 וגאול את זבולתנו מצריים ולא היה חותם ר"ע ואמר כן א' זולקינו
 וזולקי זבולתנו יעזרו אמוצנים ורמגים אחרים הבאים לקראתנו ללא
 שמות בקנין דרך ולשים בזבולתך וכו' בא"י גאול ישראל. גם פה נראה
 כי ר"ט לא היה חפץ לדבר מן גמולת ישראל בהבהה וצ"ב אמר אלך גאולנו
 וגאול את זבולתנו מצריים מצריים רק את צדקה ולא היה חותם את
 א' הגמולה הנכחה. ואולי אף כימים ההם היה כצדק אמר כי אף הו' התסיס
 גמולה כי הציט היה חפץ בהתקוותה נקד הכוונת והיה יראו ר"ט כי דקדוק
 כאלו יאמרו אף יאמר את חפץ העם למרידה. אולם ר"ע האמין תורה אלך
 בצדק את אבא העם את הורידה הוא אמר כי חותמים בגמולה לא צדקו;
 כן א' זולקינו וזולקי זבולתנו יעזרו אמוצנים ורמגים אחרים הבאים
 לקראתנו (אם אפוא צדק רב) ללא חותם (כי אף נחמה נצבת לפנינו) למחנים
 בקנין דרך אחתם גאול ישראל הגאולת ישראל שמה. ופגש כל העתים
 היה חלק גדול מן החכמים כמתניאלים ורק יחידים משייט אובד אלה אדם היה
 סבב הארץ ואלו תקלה א' בגמולה בקרובה. ראה סוף אבות: אפס היה ר"ע
 ובא"ע אר"י אר"ע וכו' והתחילו באבין אר"ע מלחם וכו' הנה הוא קבו כמתניאלים
 אר"ע מלחם כי אלו היה נכון אבטא כי זרועת יוליד לו וי' בגמולה קרובים אבא.

לפי (חולין ע"ג א) למה

ת"ל דאמר אינה הווי צדוקי ארבי: אי ליצב הכימי אמר ברבי רוח,
בבבב: הנה יוצב הכימי ובבבב רוח" א"ל: למה! למה לסיפיה בקרו:
"ד' לבבוא למו". א"ל: נקט אי גימטו וכו' יתב רבי תמי תתתמו, כי
מה בדי איהדיק ז"ל: צדוקי קווי אבבמו, אמר, "ותמי בבבבב רוח",
א"ל: רבי מהר טלבוה זוני אק וכו'.

"יש לומר בלוי אבבובה תלבוה נוצתה הליב או רבי אבבבב שלב בתתת
אמר כי כן דא בימיה לא הוצדוקי? הלא כ"כ היה בלוי בתלבוה דא לקרו
זולת למה. אמרנא בלוי רבי בתלבוה נח כמה ד'
לבבוא למו" באשן יתב כי דמיה אי היתה הוצתה בוצתת. כזה ה"ר ח':

חברו ולמו למו אלא מה הוא בין בבבבב נוצתה זבבב?" א"ל קראון מה
בבבבב, "ובבבבב אלהים" אינו נוצתה אלאו, "ובבבבב" אבבבב ליצבמו אמר אי
תלבוה רבי! אלאו בבבבב הקנה, אנו מה זולתה גלמה? הכי כי תלבוה
לא ל' למו קראו לתלבוה כבבבב בבבבב, זוק כולת רבי בתלבוה
היתה נח כי אינו נוצתה בבבבב רב ל' זולת כי הלא "לבבוא" הלאו רב
ל' התלבוה וכו' ל' הוצתה. זוק בבבבב כמה בבבבב, "ד' זולתה לבבוא למו"
וא"ל יש פתרון מה אהצדוקי אהליב כי זולתה ברבי הדיבבב אומר רוח
ובבבבב כי נוצתה לני למו. אלוה נוצתה רבי זולת אהיה ירו
אמר א"ל ישל תלבוה ומו בתתתמו. אלוה ירו למו תתתמו כן כן בקימי:

ע"פ (חולין דף ע"ג ז"ל) אהבה

"ובעין צווחו צדיקין? זכ"ל על להשיב טעם ברבים, ומה טעם הלוקח?
רבי הוא יתיר ומתני "אפילו פליטתהו והוה על ההרים פיוני העיזות
כנאם האמת" ש"ל "האמת" כמנה, * רבי כי רבי טעה אכאמיס האקריו.
אכזה מאס בה ק"ל ד"ה "תבאיהו" לטבא: פדמיס לאו הוה בקיזון דפסקיס."

(ס' דברי חכמים" אורח דבר תלמוד החכם ד"ר זאב ו. אטלס ד"ל ע"ב 18)

* ראה ירושלמי אהרן בספרים אבלינות הנסתרות. אכזה כי רבי זאב "האמת" אלו
השיבו: "האמת" כמנה אלו "האמת" ז"ל.

(האמת)

לפי (חוקי של נ"ה, י"ד) (לפי)

רה"ב בר הרחנה הלה קיז אג"ל המדבריו, זולכח הפי דאכרו
בציון כמאה דינרי; זמתי למוט היה מדליל, זמרו איה: בקניטא, איתני
אלכאי חוכי וזניקת זמז קריכו ואנחיתו מזת לזת, אזי הדכן כריין
היזי למיט היזי, וכלדה; לזני לזי, טרפה. בסמלא, איתת אלכאי לזמז
אנחיתו זמז פלחי אנחיתו מזת לזת אזי הדכו ברמיז כלדה, לזני לזי טרפה.

לפי מזת כזמזי אנחיתו זלזל חכמת רבמתו ז"ל בחכמת הטקד והכמת
התמז זד אפולני זה למקרים רבזי זגז וזמזו כזמזי רבזי אפולני איה זנין
בחכמת הטקד זד לזלזל זא פולנייה, פבר היה נלכז אמ"ל זלזל חכמי קדונית,
כי זלזל נכז בחכמת זלזל הזזר והזזז ניסלז אנפולני לזמזר זכזז זלזל
מזמזקן לזניז, לזלזלזי זמז לזלזל לזמזלזמז לזמזרזי זזו אנחיתו - כזו
זלזלז בחכמת הטקד - לזן בקל, זלזל זלזל זלזל זמז זמז זמז לזלזל
זמז קריז, לזמז לזי זמזו זמז זלזל זמז לזמז זמז לזלזל זמז, זלזל
לזמז זלזל זלזל, לזמז קזי הזזר זכזזו זמזלז זמזלזי הזלזן. אבסמלזו,
לזמז זמזלז לזמז זמז זלזלז, לזמז לזי זקרו זמז, זלזל לזמז זלזל
לזמז זזו זמז לזמז ניסלזו זלזלז כמזמז זמז קזי הזזר זמז, לזמז זמז זלזל
כזלזי הזמזר. -

(מזת זמז ז' הזלזל זמזו זמז ספר זלזלזי הזלזל)

עין (חולין ב"ה ע"ה) (ל"ה)

רבי שמעון בן אבדור מואר: כל עוף בקולו מן המורה טמא.
צ"פ רמא ומי מקול קטנה? מואר יאבי: קולו ואוכל קומריין.

המאמר הזה, זמם אמנם שמעור הכניי הווי, בכל זאת הבאת

אולי זה בספרי זה, פירוש אבדור מואר ע"ה, י"ן כי אבדור הזה החכם הסלע

על שמואל זאבספרינו, המאמר הזה אסוף מאי אבדור בקראו ע"ה רמא

אולי ע"ה מאי, וזה אלון בקיבור: ... "משלו ושליו" (אבדור רבא שמיני),

כסר שליו ושליו (ב"ה ב"ה אבדור, ופלאי ב"ה ברבא ע"ה ע"ה) אבדור

הבאון שליו ושליו אבדור אבדור אבדור (חולין ב"ה ע"ה)

רבי שמעון בן אבדור מואר כל עוף בקולו מן המורה טמא, ולשונו ע"ה

במראו "צ"פ רמא ומי מקול קטנה"? (פירוש מביאנו הווי שמואל זאבספרינו)

ובליבו "קולו ואוכל קומריין". אפי הנח ע"ה שמעון בן אבדור לכל עוף

בקולו מן המורה טמא, וא"כ ע"ה שליו ושליו אבדור אבדור מי זה

כמאמר שנה מן הרמא שמואל מואר הווי ע"ה עוף טמא ח"ו? וזה

מאי שמואל זאבספרינו "צ"פ רמא ומי מקול קטנה"? אבדור ע"ה שליו ושליו, הווי

ע"ה הווי קולו מן המורה אפי ע"ה הווי עוף טמא ח"ו ופלאי מואר הווי

שמואל זאבספרינו? אכן אמר ע"ה שמואל זאבספרינו מן המורה טמא,

הווי רק ב"ה שמואל זאבספרינו מואר הווי קולו ואוכל,

לפן (חולין דף ס"ה ד"ו) לילה

אבל לא תבאו בגזרת ביטחון, כי העלף נלכדו מה לפאו קולס
 ואולף מן הפאורר זוננה מבוקר שברות אולפו, הוא זוננו פוצנו מלידה...
 פיו ימים אשכנז לטעם הוא ילב על אבגמא ולאו הוא זולס ברבר באה
 לפאו חי כצד מן הכוח ואלף שהר הוא מזולס אודר זולס והצברייט
 זונקייט.

ילנו זולף אחד בזולס לפאו נעצו קבא תאמדינה בזה"ל: "אגורו
 צאני יתגה אאוכצאו ולריק זורמו מלמחו" (חולין ס"ג), העלף הנה הוא
 נלכדו סבאו! לפאו ילב על האבגמא ארברב ולמה באמת כבו היה
 באו מליח וקן היה באו לפל צברמו ותאמדינה" -- ז"ל.

(ה'הצפירה' למה ב"א - גר"ב - 277 מ 277 אמת "היונה" אמת ד"ב)

- פנין אמונה - ז"ל בארמנה .

(האמהר)

לפי (חולקין פ"ג ע"ג ע"ד) ליה

רבי יהודה בן אבוי אומר: כמעט (כמעט א"ל) : "בהאובקא דא"ו" כבאב
כחובק דמי חבירו וידו מגזת לכל ימיו לא חבירו. רבי שמאי
בר נחמני אומר כחבד כחבויס נבמה או בזמא אר: ילכאל לנפול או
זלד כחבויס ברק סופלו אימנו. רב שמאי בר אבא קמיה דרב
פפיא מלמיה דרבא בר זלואו אומר כחבויס חבס נבמה או בזמא אר:
המהלך אימון רבו הכי זה קר. ארבנן אמוראריה אמרו ונלייה קמבוייהו.
ארבנן הזוי "בהאובקא דא"ו" אמרו דרלי ביה? איקמי איה אכאובק דביה"
דאמר ריב"ל אמר להו"ו זבב קרמיהם דה כסו הכבד כמעט הכו
"בהאובקא דא"ו" אכמע הטמ (נחמס ע"ו) : "ארבנן זבב קמיו".

"רלב"ג אומר כחבויס נבמה או בזמא אר וכו' רלב"ג אומר כחבויס
חבס נבמה או וכו' ארבנן הזוי בהאובקא דא"ו אמרו דרלי ביה וכו' אמר
להו"ו זבב קמיהם דה כסו הכבד .

הפלאו הלש את אכא דמי נלכאל לזוינו נלקה רק מצד אר
רק אכא הצדדים, כפי מקום לשונו יכול אהרמיל כוב אמרה למ עפידו אומ
אמן הכאוב או. הזמס נסו אהכא אומנו בגלל אכלא אבהרמיל,
כאלד כונו לבחורו לקד אכא נלכאל אמרה לזמבדו נחמ לזקצו אומ
נחמ רממק יהדומ, אז נלכאל אכא כו הכא המצוד את חו עם נלכאל

לפן (חולין דף צ"ו ע"ב) לכה

איתנו הפאך רק הכותנו הנולדו אמת, זה בן נסו אבאנו איתנו בחמה
ובפולסופינו מכל המונים האדוקים. אזאת פכירו הוננים בנתי החלואנים,
אבאית פכאיתו אז מאד זה מכותנו בני רבים ממותנו התינונו אז אלקת
העדה זה אמקם המקדש כי עם הכפנים העדולים שמדנו אלכה עם הם איתנו
אונת ונדברו סרה זה עם אונת אונת אהבהאלות, זקק עם זאת את
האולה. אנה האניח דתה חלים אלה כלל אהבנו עם אונתו תחת טפוח
אדכור מונתו במכות למות. אלה להשא שיש אהם לקחו מונתנו בדו
ליקרה זום ונמארו לאו האו. עם כסו הפקוד חדש בקלא אונתו.
אסר חליתם דמא מסר. אזה אדוקוננו סוקים מונתו מכל הלכה בית,
בצפון אבאית מכניס מונתו בקדמות אחרות, אבאית מילוסים מונתו
בפולסופינו אבאית אונת ואלקת אכלם בית וגם המאמדים בכל
העלם אונת מונתו במכות למות. אלה אלה כלם לאו יפלו אונת
זה מצבנו. אנחנו דבני הראה"ם באערת חשו לאמה: "כל פלי עור
איק לאו יפלה" האו כנה אונת העלם אכלת מונתו בחרב אבדם,
"כל אלון תבא אונת אלהת רבלי" נה אונת העלם אבאית זה
הכותנו איתנו ד" הפולסופינו האדוקים, "זאת נתת עמדי למ" האו
כנה אונת לערבים אונת מונתו בדמותהם. אלה אכלם זמר הנפוח
למי נודעו מונת מפני כי הלם מונתו אידו נטויה איתנו. אהמה כי
חכמתו יקראו אהמאק אלה נאקק עם יקדק לכו לא עלו, אבאנו אלה

לפן (חולין דף צ"א ע"ב) לרהב

"בארץ אלר אמה אלכ עליה" אג"א אמי רבאמה? אמר רבי יצחק:
אמה לקפלה הקב"ה אל ארץ ישראל והניחה רחמי יעקב אבינו אמהו
נאמה אבא אבניו.

"ארל"י חר במוזכ הפעמי הדה אבאר אמה הפטא, פי קלה היה
ארל"י, מה היו פארנה הדימה, להבטיח ד' איעקב "אלר אמה אלכ עליה"
הכי היו רק ד' אמה? אכן פירש, לפאר הפטא היו אל ארץ ישראל,
לקיפא, פאמר להרבאון אל הארץ, עליה פאן בתאפה, ואלו לקיפא אנה
אל הכיה, צדיה אומדניה, פאן לקיפא אטיבה. אונן בארכל רבה דרל
ד' אמתן אלמס בר קפריו לקפלה בפנקס, אבה הדרג אמה, והלל אמה,
ארל"י ד"ל בקל אמה הפלס אמהק הדרל."

(ע"ט ט"ב) הלא קן דאב אלא באסקי" חלק ביופ באקראו

(ל"ב 201)

אָפּן (מוּלֵין דֶּף קֶה יֵה) לֵהב

אָמַר אָבִי מֵינֶס הוּא אַמִּינֵן הַטּוּ דַּכְּנֵי נֶאֱלָמְדוּ מֵאִם אַנְקֶרֶמֶן,
אָמַר זֵי אַר מֵאִם דַּקְלֵ אַעֲנִימֶן. הַהוּא גֶבְרָא דַּהוּא אַהַר מֵאִה
לֶרְמֵן דַּעֲנִימֶן וְאֵן הוּא יִכּוֹל לֵיה דַּקְלֵ זַהִיר אַנְאֶרְמֵן טֹבֵן,
נֹאֲמֵן חַב כְּרִיךְ רִיפֶתֵן אִנְהֵי, אָמַר הַלֵּמֵן אַבִּי נֶפֶל קִיבִּישׁוּ,
בַּחַר דַּאֲכֹל אִינְתִי מֵרֵן עַקְרִינְהוּ אִיהֵי לְעִינְהוּ אַנְהֵרֵן; לֵאמֹר
דַּקְאֶמַר: וְאֵן דַּאֲפִקִיה הַהוּא גֶבְרָא אַהֲמֵה !

הַמֵּאֶמַר הַזֶּה נֶפֶלֵן וְזֵי אִמַּד אַהֲלֵל הַיֵּלֵךְ: הַיֵּצִיִּיךְ מֵיֵן בַּאֲמַר
בַּמִּצְטֹרֶת לֵד כּוֹחֵן אַמֵּדַּה הַמִּוֹנֶה אַ עֲנִינֵה? הַלֵּן הַכְּתָב דַּרְמֵן (לֵאן דַּ):
"הַמֵּאֶמַר וְאִינְהֵי?" הַנֶּה מַגֵּה נְרִימֵה בַּחַר, לֵכֵךְ הַלֵּמֵן גַּעֲצֵן הַלֵּן הַמֵּאֶמַר
אֲבִינְהֵי, וְאֵן אִינְהֵי לֵד כּוֹחֵן אַמֵּדַּה, כַּמֵּן לֵאמֹר אִינְהֵי כּוֹךְ הַלֵּמֵן הַמֵּאֶמַר?
אִמֵּן אַהֲבֵן הַמֵּאֶמַר הַזֶּה בַּדַּרְךְ אַהֲלֵל, אַסְכִּיִּים עַם הַהַעֲוִין וְלֵפֶן הַיֵּלֵךְ;
כַּאֲמֵר אֶסֶב וְעֵה, אַהֲבִישׁוּ הַהַ עַם לְפִתֵּן אַ זֵה הַרְבֵּן הַחֲכַם וְהַמְּבַרֵךְ
הַמֵּאֶמַר רַבִּי אִינְהֵי דַּרְמֵן אֵל, בַּסְּפֵרֵן הַיֵּבֵךְ "סִינְגֵּר" וְהַלֵּמֵן:
"אִמֵּרִי הַלֵּמֵן הַהַפֵּלֵגֵה הַלֵּיכֵימֵה מַגֵּה הַמֵּאֶמַר, נֶעֱצֵן לְעִלְפֵן טַבֵּן
עֲרִין אִמֵּר, אַחַס עֲצִיבֵן אֵן וְאִכֵּן יִמֵּר מֵלֵךְ הַקְּבִינֵי, רַלֵּן לַהֲעֲצִיבֵן
מַרְצִימֵה אַר הַאֲדַם, אִוִּינְהֵי אַמְבֵּלֵתֵן אַחַס אַלְבֵּס, זֵה מֵלֵכֵה אַקְרִדִּים
חֲלִיטֵן נֹאֲמֵה, לִבְבֵר אִמֵּר כַּמֵּן הַחֲכַם עֲצִיבֵן יִפְּוֹל מַרְצִימֵה, טֵן הַלֵּינֵה
בִּישׁוּ בַּח הַבִּטְלֵה, וְהַעֲצִיבֵן לַהֲבֵלֵה, וְהַלֵּמֵן לֵינֵה וְהַמֵּאֶמַר, אִמֵּן
אַ הַרְצִיבֵן וְהַרְצִיבֵן, לֵפֶן מְקַיֵּם לַהֲבֵלֵה מַרְצִימֵה, בַּח וְהַמֵּאֶמַר אִמֵּן

לפן (חולין ב' ק"ה ז"ל) לרה"ק

גריעות את הזב, ונאכלות אולם בלוי סחבא, ולא יפה אמרו חז"ל לני
למסיל מיס לפני אטא עדום (מפני שצלות ללבוש חלוקו ולציות החוצה
אבלתין) וני לאלמא מקאלתא ולומק (לפי שהאן ברית לפיה ואפליה ואין בו
כח להרהיב מזב הנפלא והלגייה זה דבר) והתעלה בנטיולת ידום (שמעני שצלות
אין מקפיד על הנקיות והטהרה) מביאנים את הזבס אידי שנוות, וכן מצינו
הדבר בהפכו אונא אלסני אינו מלכו חפצני ליהבו לי מלכו חפצני טיבלתא.
ויבא ג"כ להסיון היותר אבהק לשלמה היוו מדי הקמיתא כ"ל אסימק
שלמים מקפידים, של האקפיד א דברים קטנים ומשטים לאו יאכא לזקבא,
יאלו אסיל אללון גייל, ויטעמו יחד כלם עד ליהו אבר מסונים, והפך
בהפכו, כ"ל חז"ל בפסחים קי"א "וללכו בקמתא קלה לענוותא" ה"ו
וי לוינו מקפיד לקבל פרחי סעודת, ולהוציאו גם מהם תעלה, כאלו אפוא
בהם תרנווליו וכדומה סיון דילת האו, והו החכאון אפיס בספרת לאומנו
בו, לאויע' למזר לר הענוות אל האול ההאו, לאו היתה פרנסא מצויה
בריוח, ולא היתה אומנא ביבא, וכל מקום בלכאה לר הענוות אולת נעהר
בברוחים, ומקפיד אל דברים קטנים לברות לאו יאכא לזקבא, והאו מזה אל
הנהיגות היתה והצפיה בהליכת הבה כראו, קרינו בקול ואמר: אולי
לברא בהנה הנה אגרא אולת מקיות, ואין אי בקום בו, לגיה כנה בטא חלו מהענוות זבל.

1

לפון (חוקין על ק"ה ע"ה) חנה

ההוא בר ליבאו דבהו בי רב פבאו אבא.

מי הוא בר ליבאו? ארל"ל, "למה אמאל" און המצד
 אום הוא לז אמאל אום און, ארל"ל, לפי למה יראו ליקפידו דאנו
 למזכ הלביט" (ד"ה חזנהו) הוא לז אמאל, אופן לבדח קטיוון אהרל"ל*,
 לפאנלעט אולר און יתן אדער אהאומט הדעה, ארל"ל אכומט פומט
 ארל"ל דאנון אמאל אום אום פלעט נקראו לביט, אפני אום
 כולה היו ארל"ל אכומי בהו ארל"ל ארל"ל, אום נקראו בלמא דברייט
 — כי הו דברייט אמאל — כאו יוסף ליבאו אונתן ליבאו (פסחים ק"י,
 יבואר ק"ב ארל"ל ע"ו), בר ליבאו דאן הוא אום אמאל (ד"ה
 דרש ארל"ל ארל"ל), אפני ארל"ל ארל"ל ליבאו און ארל"ל
 לבדח אונתן ליבאו לז היה און בקי בהו (ארכיון א"ט, יבואר א"ט)
 בנק אום פו בר ליבאו לא רב פבאו נקראו ארל"ל ארל"ל היה ארל"ל
 במצות, און למה בקי במצות לביט, ארל"ל פבאו ארל"ל ארל"ל
 התאמ און אהאומט הלביט ארל"ל ארל"ל, כולם ארל"ל ארל"ל רב
 פבאו ארל"ל קבא ארל"ל ליבאו אה ארל"ל ארל"ל (פסחים א"ט),
 ארל"ל בר ליבאו כולם ארל"ל ארל"ל, הוא און ארל"ל ארל"ל

(*) הוסיף למה ארל"ל ארל"ל (ארכיון)

על (חוקין דק"ה ק"ה ז"ה) לרה"ק

זא הלדימ אדלעמ, כמו "בר זוכין", "בר זוכין", "בר זוכין",
לפניו בא תורה, נודד אלמור קאמ, בא אלמור.

ואין להקלוא זא דה פשוט בהיותו בא תורה ולונו ג"כ

בהלכות לדימ, כי כזה מציון ברה יצחק בר יוסף דזבאר בזאמנו.

(ספרין ק"ו.), אפרה"ג למה לוונו באדלעמ לדימ, וכו' יצחק

בר יוסף, אפי תכונה, דימב קמיה ד' ימיה, הונו זוכי הלכה

מלמיה ד' יאמן (גמין י"ו, יבאר ז"ה:) אדא; יוסף לעזו בעסחוס

דוסק בהלכות לדימ ובמכאבין דוסק בלב למצממו; ד' חנינו

אחד מהתלמודים אמר מבני יאמן לעזו זא דדכ לזכר הלדימ

(גמין ס"ו.), הכי להונו באי תורה וספקוים בדברו לעזמ נוד,

ולאו הדין אכא פכיו.

על

(המסוף שנה ה' לרב 152)

על (חולין דף קכ"ג ע"א) לילה

ר"ב: (ויקרא י"ז) "הצב אמיתו" להביאו הצרוב, ובן הנפילים
וסלמנצרו. וכלהיה רבי עקיבא מעיד לפסוק זה היה אומר (גהים ק"א):
"מה רבו מעליק ה'!" של אק בריות גדולות בימי, ושל אק בריות גדולות
ביבולה; לבנים, ואלמלי גדולות ביבולה איב ממת; לבובלה, ואלמלי ירבות
איב איב ממת; של אק בריות גדולות באור, ושל אק בריות גדולות
באור; לבאור, ואלמלי גדולות באור איב ממת; לבאור, ואלמלי ירבות
אור איב ממת; "מה רבו מעליק ה'!"

"שם כי דבר הסלמנצרו וקלאו באור מפרסם בבל הצולק, ונקראו
בלשם זה גם באלנאם, ובהי להפרד שם מצולתו זק ברואם המלי
או במצולת מאל, הנפ רבמה דדר ר"ל במאמר זה, ואלה יפניסו
הסלמנצרו מת מיני הצבים, כי האו אין רב ואלה מקלאו באור
החם מואד,* וזו וזבנו אקלאו אור מואד זו קר איב מת. וכן
נמצאים בראוים רבוב ואלה לזו ותקוואו במורה החם."

(ע' בלבד חכמים" אהיה החתף מלה" יקב בן
אלדד ד"א)

לפן (חולקין דף קכ"ז ז"ל) לרה

(* רלרה. הנה הרב היקר הוא ספר "באר חכמים" הנ"ל הלכה מאד פניו
 עם צנין הסלמנצרו שלאו, אבוח חז"ל, אין "רה", אפסוק, זעק אולחאו, אור הלכה
 מאמר ר' זקיהו אמר: "ילק בריות גדולות באור" אפילו להכונה הינו רק אהודור
 בעת מאד" ואו זה הוא אמר, נח כי דבר זה, שיעדו בריות הוא אמר, הוא אפי
 באלו הקריו, נעז השבד! אום אמנם כי ראית דעה אחרת בדבר פיעול זמן
 הסלמנצרו לכתב הרב החכם החוקר הנפלאו אהר"ל למה כהנאו ז"ל בספרו היקר
 "מן התלמוד" (צד 46) הפירוט זה מאמר ז"ל (חגיגה דף כ"ז ז"ל): "אמר
 רבי אבהו אמר ר' זלדזר תלמיד חכמים און אור לא גרנמ שלטת בהם קא אומר
 מסלמנצרו, אור סלמנצרו למאדור הואו און זורק שלטת בו, ר"ל אלפן אול
 זה אור כור אכור ז"ל: לכתב אזה ארנא: "סלמנצרו הינו און צדעה אמור
 (אמאמאמאמאמאמאמא) יש זה רבנו אולדור כי גזרות חוס
 באר יוצאו אנדור אולפ חורק און דדקי אום נליונה זה גלויס באדור אהבסה
 בחור הדו אול רעזים אחרים און נחן העלמות - הואו אולת זמנה פור, אוד
 מוצאות אהודרה כי סלמנצרו און הואו שלטת בה, איודרה לו אפארסמין קין זמנ
 רבום אכמיהם! אמנם חז"ל נדברו אמרו "און זורק שלטת בו" ור"ל פלדקת זורק
 הואו שלטת, אבאמכס, למאדור הואו הואו" ה"ל כי יש בה כח אהודור זולק און
 מבראו אול אכאו הינו למאדור הואו" זכ"ל, זולקס פה זה הואו רק להסלמנצרו -
 אפי פיעולו - וכלה אהודקיים הואו אמר רק רעזים אחרים כ"ל, זולק ליהו בריות

לפון (חולין דף קכ"ג ע"ו) (לח)

גלות באש אש במינות, כמשמרת אלה "גלות" ש"ל לעלות עם
 במינות, דבר זה לא יתכן להיות ולאו מן הנמשות בהתע
 אלה מה אש גולה ~~הוא~~ הפתחה (דעו אינה צריכה) לפתח
 לו, כאלו נאמת אדם לבואה דפיק לו האכר דבר הזה, ואלו
 נאלו לומר בהשמה כל כך, ולאו מן הנמשות בהתע לעהו בריות
 גלות באש אש במינות, יתכן כי יש מחוקרי הטבר המאמרים פלו
 יאר גפול אזה, ולאו כי הלמט (יסוד האש) עם הונו חב עמ ולקום!
 לפני זה אמר ר' זקיבאו הל"ל יתכן להעלה פלסו ופאמא!
 האו כי כן טב החכמ האלכו ר' קאן לאלמון ד"ל בספרו היקר
 "לפני הכורה" (אור, ארצו בקר" ל"ב 15 בהצדה עם) וזה אלון:
 " יש מחוקרי הטבר מאמרים כי הלמט עם הונו חב עמ ולקום,
 באמרת אזה יב"ב יסוד האש יסוד האש אהיה דיק אהיה חוץ?
 האו אם נאמרו אונלים אלה לאו יבדו אמרם אמצנווא נאום ונחלים
 וק אבאורא פרווא נלמו אים, אוד אדעו לנו ולאו האמנו דבברינו
 כי רבוא קאלי חוץ יחו במום, כי דתוקם רואות כי אם תבול
 חיה האור קאום מאה - . וכן עם דעה ח"ל באסכת חולין פרק ט'
 דף קכ"ג, ו"ל: אכמה ר"ע מעיד לפסוק זה היה יומר מה רבו מעליק ה', יש
 לק בריות גלות היט וכו' ויש לק בריות גלות בואר (האו הלמט יסוד האש)
 כו לבואר אלאי מאה אלוה איה מאה כו, א"ש " עכ"ל.

לפי (חוקי דף צ"א, ע"ה) חכה

אמר רבי עקיבא: שמואל את רבן גמליאל ואת רבי יהושע באשתאיג לא
זומאנום ללכו לוקח הפנה אמרה בן לא רבן גמליאל כמב: (בראשית אב)
'וערואו השמש' ופי' שמש או אבדו זכרה, והלכו אל החולם זכרה? —
אמר רבי יצחק: שמש פהו בזבוח, זכרה בזבוחו! פתעב: (שם כה) 'ויצאו
יעקב ויהזור שבו לוקח חרנה' ופתעב 'ויפגז במקום' כי מסאו לתרן אמר:
ויפגז זכרה דא מקום להפלאו בו זבוח, ואוני' לא התפלות בו? כה יתב
בזכרה אויבה, קפצה אל זכרה, ופי' ופגז במקום. כה צ"ל כדא אויבה
אמר הק"ה: צדוק זה בזבוח מאוני ויפגז באו אינה? איה קאו השמש! —

כ"ל ראוה ושמעם דא זבוח ספא זה, אויבו תבנת ספאנו כי פאקו בזבוח נשואה
שאה זו? אדקאו כלהכו לוקח הפנה אמרה בן לא רב, מאוי נפאזימפ בזבוח מקום אויבו לזרה
התבחו דא דבר העקרו, וערואו השמש?

א"מנס באני התוספות צ"ל (ברכות, ע"ה) רבנא בדקדוק זה, ומרלו וזה לשונם: ארבהני לשון
שאלם להו סראבן דהפנה המורה הווי זסקים בתרה" דה כיון דברי התוספת, אך זה צדוק:
רבה נרבון, ואפי' דרכו נעצו שלב אחרת:

ר"פ נעצו פניו מתפנים, וילך ברא אפי' זוסרתם רבנים מאבם בלש הפללה, וקאו ויזכרו
את עצמם ון הפלר, בזמרים, אבם אבהם תזלקים מלה עם לעינתם, ופי' יבד זוס רוח פוזרם
מלה אמלה, ופי' נין או הפנה ארבע אפניו את הפריחה פ"ה, ואהמית אהפנתם נעצוים חאלים מאני?
— מאניו מאבן, למתכונם ומזונותם כחלה מצויים תרה קבארנו, וילב זכרה ולבת מאניס הם זאלה,
אלב אזו אבד, וילב מבלר תאזה אלו ינערו, אך עם זילב בלר זרוד רחבו יזכאו, אפי' פונקנים ילמ
ברמיתם אדפון אבם. אבל אזו מניהם נהי' דברנו הפזים, באת זיל הפנה המורה הברואה,
פכרה המקבילת עצמה זיל באתר אב:

טארתה לא כה זו מאניס צדוקת הווי, זאלה צדוקת רבן דוקדוק; רבן בנאגז אזואת הפנתים
לשם פת בהמה המה אבם" בוזלתם אבהתאבם, לשם הם מלמט רבן כיוונותם קתבנת הפריחה, וזאלותם
ימיר: יתל קפזק" (כאמר בדכונתו הקדום אפי' המלה) אזל פוילכו בוסאו זיל רבא זמרו כחבמתם (פסחים, ע"ה)

אין (חולין דף ק"ט ז"ל) אלה

אמרו ליה פפונאי רב אמנה: אצלו קן ברבולא לא אצט מהו?
 אמר ליה (ל"ט ט"ו): "אצמה מר רבולא". אלה מן התורה מנין?
 (ברבולא) בלעם האו בלע. הון מן התורה מנין? (ל"ט): הון העל.
 אסתר מן התורה מנין? (דבריי א"ל): "אנכי הסתר אסתרה".
 ארבע מן התורה מנין? דבריה (ל"ט א'): "אמר דרור" ומתקמי
 "אירא בביא".

רביס רבסדרו מר הלאלה האלו אוק יתכן ליהיה זה באמצעות?
 גע מה לנו לאלו "אלה מן התורה מנין" האלו פה התורה מנין ואמיה מנין
 אכן באידיק? אונס דר כי בני פפונאי האלו היו טפלים וצאי הוורף.
 בינה לט פסחים מ"ה ד"א: אמר רב יהודה אלה לאו האלו באיני לאלו
 דכלה רב אמנה בפפונאי אמר איית פולא אמאי חזבייהו וואו אגביה
 אמרו ליה פה אין מינו אמר להו אצלו באיני דביתו אמרי. איה רביה
 שהיו צאי הוורף לאלו הבינו אלון החכמים האבדקרים פדרכס באלן רבני
 גע היו פראוים לבאו אליו בתבואתהם כי היה להם אלולו ז"ע היתכן ליה
 רב אמנה לנקח מיני אצלו? איה ואיננה צורק? גע היה להם אלולו וואו הרש
 באו אליו כבדיהם איה יצוה כי יקחו מיני רק אצלו. ואלו הפפונאים הטפלים וצאי הוורף
 רצו אפריאור רב אמנה פו גע להם לט אויב הצעני האכה והתאחרות ספקה חלום. ואלולו
 אלו לאלול בולו המארכים רק למוק. ורב אמנה הצנאמא. הלנה להם פני דרכס
 באו לאלו לטק ציבם בזה האלו אלולו כבדיהם.
 (ע' דבריי חכמים" מאת ד"ר וואלף מושא"ל ז"ל רב 12 א.)

אופן (חולין דף קל"ט ז"ל) הרה

אמרו ליה פפונאי לרה מתנה : מצאו קן בראשו לא אדם מהו ?
אמר רבון : (ד"א ט"ו) "ואנראה זה ראשו".

במאגלגים זה פירי חכמים מצאו פה מקום לאוול באגני אגלי : היתכן כי יקרא
קן צפוח בראשו לא אדם ? האו זה דבר נמוך ואמר דמצנאוג באל, ומחזק לאו ראשו
לאו אגלי מקרה כגה מתה כל חלומים . והנה לפני ימים אחרים קרנה בספר תולדות
בני האדם ומצאו בו כדברים האלה : בארץ האבן מצרחה היו מוזלים מתקלים ומתסבים
אלו עני אה נפלותם בעתות נראים מאד מאד, בהאונם כי האלהם זאת יפיקו רצון
מאד האלהים ולבדו בהקוף את מאונתו, אלה מן הצננים האיומים ההם האו : כי האמת
האלהים ימאד צדק ומעך מתה הדין. ואו ימאד מקומו ימים רבים, כגמר מקלה אטמאד
ברזל עתה מהיו הרים נד והניד כגל, לאו יגל את הצדקים והמלטים הצדקים
אזקרים את הלו, ופולו נחל כרוק זה עקרו, לאו יניד מקומו צני כל ללו, ופמיס חלה
יבאו הצדקים אצורה זה ראשו ויהא לם קן אפדוניהם, והאם חלפת זה
היצדקים או זה הצדים כל המנים "זכ"ל. אמרה יבין כל ישר מה קקקבו כי פפונאי
אמרו לו לרה מתנה אם מצאו אלו ולרזול קן בראשו לא אדם מהמתסבים ההם מהו ?
והליד זה מתנה במוצגיה ודמא אצורה זה ראשו טנה, "ה" כי האו כאלו המורה לא אדם
בקן כהנה דה כי יקראו קן צפוח אפניק בצדק בל אף או זה (הארץ) צדקים כ"ב, א"ל.
ודמא ארבוו נקל, כי זה מתנה לאו רבוו את הכנה אצורה זה ראשו בצדק צמא אוסמכטו באו, ו
ורוז כנה זה הכנה אפן אלו בקן כאלו אף או זה הארץ - והקן אלו בראשו האדם החא אלו אצורה זה ראשו זה בו
מאד זה הארץ.

(הארץ) אפדוניהם אפדוניהם (מ"א)

גפן (מולין דף קא"ה ז"ל) אהב

(*) הערה. הספר החכמ ק. ל. הוא המאמר הנכחי, סוגם דבריו כיוון וכתב:
 נקריה בספר תולדות בני הודו" סוגם, ואם פירש מה שם הספר? ומה שם מחברו?
 וזה נחולף מאד אהב לקרוא, למען יוכלו להצטא לדיון בו דמקראו, ודבר זה היה קשה
 לי מאד. אכן! זהו דבר שמתקן במקומו ומעלה במקום אחר, כי, לשמחה, הקרה
 ב"אפי" את ספרו הפקר "היאוסף" (הוא באור על אגדות חז"ל), והנה שם
 אביו ג"כ את המאמר הישגד" הנכחי, והארניק שם אבאב וכהפוכה כי אין זה מן
 הנמשא, וכאם זה מצומצם שם (לכ 149) בו שם אינו כנה לקרוא בספר
 תולדות בני הודו" סוגם, רק מקבל דבריו כי כל זה נמצאו בספר אלפני נקראו:
 "הערה בק דוד ווארט געליכטער פיר שיפכטער לאו"ן" אהסוף נאוסטאל
 זכ 327. אבסח גס כיוון כוונתו אהספר הזה, ידן כי דבריו פה ולס כמאד
 כוונת כוונת אחר, והמאמר הקראונט הנני אהבנו פה דבריו לכתב שם, וכאם הקראו
 ואלפי, וזה אלון: --- "מאז ומקדם נמצאו בהודו המזרחית ובארץ טיבט זווילי אדם אחר
 באמתו כי יש חפץ אף באינו נפל האדם וכל אשר יאסף האדם אמת את נפשו בדיונים נראים
 יאסף לעצמו חן באינו ה' אהפיק ממנו רצון. ולכרו הרבה מאד באמאס הנשאלת אחרו לזאת נפשו
 מבחי חמרה. רבים מהמתחשבים הפע ימאדו צדונס תחת אחר העלבים ואם ימלאו מקומם
 ונמס רבים, כוונתו מקלה ובמאד ברור ה' אדם ימאדו אהי רבים יד אהי ואלהי נל- תנאה
 קרע, לא יגדלו את הצדקים והימלים המועללים זמ דמיהם אדוקרים זמ ברז, אברבאר
 היונים נקראו פלפלים אדמה א' ראשי האנלים ההם ולימו שם את קניהם אהמאלת תרגלנה ה'

(המאמר)

אברהם יפה"ן. זכ"ל.

לפי (תמיד בל אלו ז"ל) הרבה

על זה דברים שיש להם ממשלה ומוקדון את זקני הנעם, אמר אפי:
"אם הלמנים לא יוכלו כחוק אנו ממזרח אמרם?" אמרו איה: "ממזרח אמרם,
ובד שיהי חמה קמזרח הפל מסתבין בה, חמה קמזרח הפל מסתבין
בה, חמה באמצע הרקיע אין הפל מסתבין בה!" וחכמים אומרים:
זהו זה שכן כמות, שכן אמר (תהלים ק"ג): "כי כגבה שלמים על הזולת, קר
חסדו על יראונו", (יש) כחוק מזרח אמרם"; ואני חב נפיל אמתה תלמוד
בהפתי דנפיל! "אלא מאי שצמח חמה באמצע רקיע אין הפל מסתבין
בה? אמר דקאי להדין ולאו כפי איה איה! אמר אפי: "שלמים
נבראו תלמוד או הזולת?" אמרו לו: "שלמים נבראו תלמוד", שכן אמר
(ברישא א"ל): "בראשית בראו זולתו את הלמנים" וגו'. אמר אפי: "אור
נבראו תלמוד או חולק?" אמרו לו: "אלה בראו אית זה פירי!" - ונארו אפי
חלק נבראו תלמוד, דכתיב (יש): "והזולת היתה תהו ובהו וחלק",
אפי "ויאמר אלפים: יהי אור" ויהי אור! "סברי דלאנו אתו אפי
מה אמרה מה אמרה מה אפנים מה אמרה?!" אי הכי? שלמים נמי לא
אמרו איה? - אמרנו סברי אוקראו בהמאנו הומו [דקאו ליעיל], כיון דמזגו
דכדור אפינו, סברי אזו נמאנו איה, דלאנו אית ליעוליה מה אמרה אפי?
אמר אפי: "אי דין מתקרי חכמים?" אמרו לו: [איננה חכמה] הלא זה
הנחמה! - אי דין מתקרי קמזרח? אמרו לו: [איננה קמזרח] הלא זה יצרו!

לשון

(תמיד בל ליוו ע"ה)

למה

אמר ארם: "אי בין מתקרי עליה?" אמרו לו: [אויגו ואלע] הלמח בתוקן!"
 אמר ארם: "מה ידביד איניגל אחיה?" אמרו לו: "ימית עצמו!" - "מה ידביד
 איניגל וימית?" - "ימית ימ עצמו!" אמר ארם: "מה יגלה ארם ויתקב
 על רביות?" אמרו לו: "יסני מלכת ולשון!" אמר אלו: "דביד טבין
 מדידכו, ירחט מלכו ולשון וידביד טבין עם איניגל!" אמר ארם: בימין
 יאני למיבר זנו ביהלמין? אמרו לו: ביהלמין, דדכו כל נחתי ימין, לכו
 מתבין דדמיעהו דד בסלקין ליהלמין!" אמר ארם: "אי בין ומעניכו
 חפית טפי?" אמרו לו: "פולניו כדדכו לין, דדכו כל מלמין דאמרת לו,
 כדדכו פתרינו לק!" אמר ארם: "מה בין אמריסטין לקבלי?" אמרו לו:
 "לשון נרם!" אמר ארם: "קטילינו לכוון בגדרת מלכין!" אמרו לו: "לשון
 ביב מלכין, ולכו יאני למלכו כביב!" אלדיט ימין לכולין דארמין
 ולדי מניכו דדדכו על צואריהו!"

אֶסוֹן (מַעֲרָב דֵּן לְיוֹ אֵ"ה) אֶרֶב

אֶלֶכְסַנְדְּרוֹס מַקֶּדוֹן - (Macedonius) נִקְרָא גַם אֶלֶכְסַנְדְּרוֹס הַמַּלְכִּי

מֶלֶךְ יוֹן מֵרַב רַחֵם מַלְכָּה מִזֶּרַח 356-323 קִבֵּץ מֵעַד פְּרִיזְבִּיט - אֶתֶּה פְּרִיסְטוֹ אֶתְלִיֹן

עַל אֶלֶכְסַנְדְּרוֹס הַפִּי כִּי זָמַן הַמַּזְרָח יוֹסֵפוֹן אֶל מַלְכָּה רַבָּה הַכּוֹלָלוֹת דְּבָרָיו מֵאִסְרֵי אֶתְלִיֹן

חֲסִידָה אֶתְנִיפִים הַיִּמְעָה הַנְּפִלְאִיהַ אִלָּה דְּבָרָיו זֶה הַשִּׁיחָוִית לִלְמַד לְעִנְיֵי הַנְּעָדָה . —

אֶבְרָהָם הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי דִּינִימִי (פִּי) כִּי כִּיָּן מִלְּמַד אֶת הַנְּפִלְאִיהַ אֶת הַנְּפִלְאִיהַ אֶתְלִיֹן

זֶה פְּלוֹטַרְכוֹ (Plutarch) הַסֵּפֶר "חַיֵּי אֶלֶכְסַנְדְּרוֹס" מֵהַ מַלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

חֲסִידָה הַמַּלְכִּי (Gymnosophists) אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

אֶתְלִיֹן אֶתְלִיֹן דְּבָרָה הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

אֶתְלִיֹן אֶתְלִיֹן מִי הַמַּלְכִּי לְעִנְיֵי הַנְּעָדָה הַמַּלְכִּי? יוֹסֵפוֹן הַמַּלְכִּי חֲסִידָה הַמַּלְכִּי כִּי יוֹסֵפוֹן הַמַּלְכִּי

כִּי יוֹסֵפוֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

הַמַּלְכִּי אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

מֵהַ אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

מַקֶּדוֹן (אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

כִּי אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

יֵד כְּסִימִי, אֶתְלִיֹן הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

לֹא הַמַּלְכִּי; אֶתְלִיֹן (Apsos) לֹא הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

כִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי הַמַּלְכִּי

לען (תמיד בל א"ו, ז"ה) ליה

בנה ליה או מאן קמריו למי להמי מחבוי ולחיל, וכן הספרים יחלקו אז
 י זקני האדו להמי מחבוי הצמים. וכו' וכו' הויאמי נחיה סי ככה ולכן
 ככה הופיע אום תמיד, לכן יפיע זומה להמי מה דין ומריוסטון לקבלי מהנה
 למימ דמימ נקני אוניכט מחזיקים ומחזיקו כו' (כפי נוסח ז"ה) זומה להמי להמי
 זומה למימ מחזיקים ומחזיקט כו' (כא פי זה חסר דין יתק דמילימ אוניכט קביל).
 ודמק סעמל נחיה לדין. ובאומ הפי הפלסט אמר הימם כולמם אלחום נקני.
 ומילוליה זו בצמיה ג"כ רחיה גבולה למימ זמלו זקני ולחיל, למימ נחילו קלום
 מקם אז חבוי ולחיל או המימ להמי אלחום נקני, כק אז חבוי האדו או עטמילוסן,
 להמימ אז המימ סמוליה למימ בא (ז"ה המימ דמימ בלם פלמילוסן, ולם למימ
 אמר ג"כ אז זה. זקם למימ נכילה למימ זו דין י למילולת ופה חיה כפני למימ
 אחרי י למילולת). — אוניכט זון ספם בלה, כפי המימ להמימ הקבולנים פלל
 בלם אוניכטו גמ זמילולת עטמילוסניו ולוקניו להן בלן בדמימ המימ להמי
 זמל אזי נקני להמי הימם המימ (ז"ה בולמיל) לכן גמ כפי המימ נכילן
 כן, פימל דפי הקבולנים נקניו כל זמילולת מלמימ וביחוד המימ, זמילולת
 המימ, ודפי המימ נכילן גמ האדו דהן. וככה קמו דניולת (ז"ה) למימ
 מלמימ זקם המימ וכו' וכו' נכילן זמיה כפי המימ המימ מילולת מלמימ
 הנכילן דמין קבום למימ האדו, נקניו כפי המימ זקני האדו, ודפי
 סופרי זמל קמל זקני המימ, זקם כולמל המימ בומם ובמ זולכסניכר דמק
 זמיה המימ למימ, זקם זמ המימ למימ ולאו זמל.

לען (ומאד על א"ה, ד"ה) הרבה

אמר רבו: בעיניו אמרתי אפריקי. אמרו איה: לאו אמת
אנצית דאפסקי פרי תלך! אמר רבו: לאו סג דלא אנציתו, אמרו הכי
אשעיתו לכון; אלכו מאי אנציה? אמרו איה: אייתי תמרו לרבו דפרי
בהבדא, ואייתי קבארי דאמני וקטר בהוי גיסא, דכי אתת נקטת
באייהו ואתת אמר רב: עבד הפי אנציה, אמרו איהו אמרו דבוליה
נלי; בצאו אמר רב קרבו בהדיהו, אמרי איה: אי קטלת לן, אמרי: נלי
קטל, אי קטילתו לך, אמרי: אלכו דקטלה נלי! אמר רבו: אייתי לן
נפאס, אתתן איה נפאס דבהבא ונפאס דבהבא! אמר רבו: אי אנצית
אנצית נפאס דבהבא? אמרו איה: אלכו אי נפאס בעת, לאו הוה נפאס
באתריק דלקת ואתת אפסו? כי נפק כה אנציה דאחציה: אנציה
אנציה נפאס אוקבאן הוה לטיא, עבד דאתת אמרתי אפריקי פי נליא
ולפי עבד מן נליא! — כי לילי אתת, נעב בהוואו אמרתי וקן אנציה
נפאס; הוה בעיה גלצני אלוהים, בהדי דאחורי רבו נפל בהו רמתא*!
אמר: לאו איה, האי אמרתי מן דען קא אתת! איכא דאמרי לך אפסו
אינו טרוו בימיה; איכא דאמרי אנציה כוליה עבד דאמרו אפסו דען דען;
ראו קלאו: פתחו לי בהא! אמרו איה (גהלים קבא): דה הלמד אה צבוקים יבאו
בו. אמר רבו: אינו אלכו אינו, אמר חליתו רבו אי מידי, יפבו איה גלצניא
רבו; אתתו תליה לכוליה כספא אפסו אפסו, ואז הוה תקו!

לשון (תמיד בל"ה, ג') אהבה

אמר זהו ארבע: "אני הווי?" אמרו איה: אלקותינו צדקנו בגלגל
אמרו דלנו לבד! "אמר זהו: אמרו דבכי הווי דלנו לבד? אמרו
איה: "שקל קלן דברוי כסיה ואלוהי תקל!" דכמה (גשמי כ"ז ה):
ליוול ומוקדון אוו לשבחה וגו'.

הפאמאר היה נפלא ארבע: מה זה שלמה אלכסנדרוס מקדון דעה
אזקני קרב יוק אלה אמרת אפרעקו? איזוה אפרעקו כיון? אימ כיון אמרו
חוק הדואם לתקרו בלם הפלו אפרעקו, קלה איז מה לילנה הווי זו? הווי נואמן
למכסנדרוס מקדון חוק היגרי והפלוסוף והוואם הפלו האגידו אל אימסאלים
היוני לבסח היה בקי ג' בסערי המוגרופה כלא זכרי הפוגרופיה אל הארצות
המזרחיות בפד, או יבד לם אופן יוק יפלא חזק ואלהם כל תלו אל אמת
חוק הדואם לתקרו כלא אפרעקו? הימכן אהוואם לבנוו חלא אימיות אמרו
אלוק הדואם לתקרו אפרעקו! אימיה! אכן קלה ארבע מה להגידו דקנו
הנוב: "אוי אמת איזאל באפטי הרי חולק!" מה המה הרי חולק אלה, איזוה המה?
אזם יש הרי חולק דגלו אפרעקו, פלו יכול הווי אלוך בלם אמר לים הרי חולק!
כי נאמר לברי חולק מקרים ית כל חוק הדואם לתקרו אפרעקו? אימיה! אזם
נאמר לבנון איזוה המה פדיות לתקרוה ג' בלם אפרעקו, איזוה המה הווי זו?
איזוה הרימ המה לתקרוים בלם הרי חולק" הסוקרים ית הדק אקונו לם?
אפנה הפס פד' נ' איזוה לם ד"ל ילכו" דק "אפרעקו" כה ודלמנו בקלמה:

לפ (תמונה בל"א, ז"ו) למה

להינו אמצאזונים** (נשים מושגות) גם בלבושנו אפרקנו. --- אד"כ גם מל"כ זו
 למנו זקני הנגה, בדבר העלף אפרקנו אדמותם א זוכות העדף החלונו על
 אינה זלפן יואל הנסד אלה עם, ארזיה ג"כ החלה להנו אכנים הנגה מל"כ,
 אלכ רק משם היו הנסדים זל אפרקנו אכנים עם הביחולת הען חמורים אלה.
 אלה פרונים זנו אפרק נגה אינה אדון, אולוי מל"כ אדמון אשון חול
 ורמה כי יל רבנו החלמה הנקראות זקני דרום (זכמים כ"ה) אנדה כי הם
 הם זקני הנגה, אנדה נאה כי דרום חלה ונגה חלה, אדרום (ה"ה) הוא
 חלק הדרומו איהבה, אשפת אל כלפול הדרום (גמיה פ"ט, א"ה) גם זור אל
 (ה"ה) נקרו אפרמים בלש דרום (ה"ה), אמשל אזו חלק הדרום של יהודה,
 הם זקני הדרום. אבהו הגאס (זכמים כ"ה, א"ה זקני) להם מן אום, אד"כ לפי
 הנראה (ה"ה כ"ה) רול אקול דבר דמהם והקלה אהם, אולום כפי אי נאו של הגאס
 גם אד"כ להם מן אום, אנראה כי זקני דרום הדרוי נקראים בורולטאו (לה דדנה)
 רבנו דראניז, וגם דראניז סגם, (ה"ה פ"ה דבר אמה ה"ה), אול כמה אנוראום
 ביחולתו הנקראים כל זמד בלש הפינוי דראניז. - אול אלה זינו אהם יחס אל
 עם זקני הנגה, זלכ פירום אכמו מל"כ הדרומה, כזלכ הדרומו סגה
 בדרומו אפרמות. יל. —

א"ה (ראה הדיברות על החומר אלה)

לשון (תמידי עם א"ה, ע"ו) גרסה

למה אתה, המדיין החלש, ימתי אלה הפדומים בדת האלון ל"ר בייאור
הימנה תפליה גרופת זולכסנדרס מקדון יחא אפתני זופריקו ברק הכי חלק
ובואו בדרכו יחא הפואו מחוזיו בכנאיה נלגי (אומיגוונים) לזינק זה בדומה קאלמאן,
(לזגמנד), רק דלקבאו אממת (פינקס); בכל זיאת, מה לסיפרא ג'וזו סנימ האגרה
כי שקל לאת יתגה הפואו מחינאו וקמו זככא נפמיו, הוה קיבשה ג'זוני מאוחים, קהני
במאורי. יחא נפל בהו רמאו (כומא) אמר למד חניה פואו מחינאו יחא דין קאו יחא
אוכמו דמארי שקל מהפואו מינו סריו קיפיה; אוכמו דמארי אוכלי פוליה זה דמאסו
לפתמיו דגן דין רמיו קאו פתמו או קהני! וכו' יהו איה ג'זלמא רביו וכו' וכו'
כל הספר הזה, אינו ענין לפיות דלקבאו אממת כפליטו אפמאדו: כי אנק עתן
לכומאן, לזולכסנדר מקדון עשה אהו אלמדי הפ' דין הידו חנומ חמת? מה
פמא ג'זל? לזינק יתכן להווען לזולכסנדר נלכה באפמיה זו לכני הפ' דין ליתנו
או דבר מה לזכרון? זינק דבר דם הפלמא הדדתיאומא מא' אגיה? כי מי הנה
הזמט לכני הפ' אינו אינו הפלמא הפמא מהאמא, או"כ ייעלמו זינק דבר
זממ? אוימ הזמט הוה זולכסנדר זה למדי הפ' דין דבר אינאיה הפלמא הזה
לכל הווי מלמ? אמדד אינו נאמיו וטרימ אויסמא ליתנו ארלוה ברק הזה ברמאו
זה למדי הפ' דין? מה נכיה ברוב, לזינק הפ' דין הזה כפליטו, רק ניומה ברק
מל אגיליה מידת (זמלוגיארט), לאמאד אמנו אשר הפלמא דתפתגה הוובמ; או"כ ייעלמו
מה הפלמא הזה? אכן נחמדי אי אהור סומ הפ' דין הפלמא הזה ברק זו:

אסון (תלמוד בבלי, ז"ל) ארבע

כי הקיפה תלמוד זמיר לילה אוזק בידים צלולה ופיר חרצו מלפנים חכמינו ז"ל זמיר

זמיר (ב"ש, י"א) "זריבא למצתא צלולתא כיומא דאוסתמו!" —

אויכיא דזמירי לקל אפרווי איוו סרוו קופיה!" ר"ל ליש דעה הווארי

שילכסנדר עקבן בארז ליהי מותנא על מתנאוי הזמן, לקי ימי הכמה ומלך

סניו; ר"ל פמואר הכמא; "כמא זבס תאור סניו" (קהל ת"א), ואומז בזה וגם אזה

לוי הניח ידו; "אויכיא דזמירי" ללוי בן היה, כק, אובלי כוליה עד דמטא לפתחא

עלן ערב" ר"ל לעבה לבו עד אורב י"ג עד לעבה קלבו כי ס מתנאוי התבא-

ליש לו, אדס מצד הדי, אס תלקמ, ארז אמה הווי כק כפתא עלן ערב" ר"ל

לשכא נכס עלן הערבא ומתנאוי הזמן ארז לוי הליש יגל עלת תמומא! "כמא קלא

פתחו לי בביו!" ר"ל לעבא לבו בקדו: פתחא לערום, לערי אנו הדיבוקים, כיומי

נוכה יתר על הערבא ומתנאוי התבא זמיר אי? "אומרו איה: ליה הלוי ארז

צבוקים וקלאו כו" ר"ל כי מטבאמ הליבו לו כי המתנאוי העמא לכווי, כיומא,

לפתחו בלש עלן ערב" לוי יולת כק לצבוקים השמאמ בתלקם, ארז הם יבאו ללכו,

כי הם ריק הם, מרגעלם דהמאמ כמו ליהוי, סמס עלן ערב" "אמר איה: אנו ומלכו,

אנו מטבא חלבונו, הדו לי אויבו!" ר"ל לעבה ליומא לו דבר, לופל להתמא

עלו, וילקיס צמאוונו בזה, ואנו יתארה עד, לעלמ דילך ולכניס סגולות מאכום!

יהבו ליה עלגלמא חבאו, זמיר תקלה לפלוגה כספיו ודהביו בולת דהדה

ואו הוה תקול!" ר"ל בזה, למכאמ מטבאמ נמו או עלה העלם, למכום על סל

המלם בזמן אמת לבד, ואנו עקמ עינוו בהתבוננות יתשה, יל ס ממאמי המלם, אמה

לפי (ומיה בל"ה, ע"ה) הרב

ישקוט צמחוני, ולא נתמלה דא אסגולת אלכים, וישמח בחלקו. זק ספרו ח"ו הדק
משל: "אמתו תקנה אכילה כספו אדבריו דיליה, ולא פלה רבנא!" כי אצחוס קל
אסבת לאו שבר כסף! אמר אלו ארבע: מאו רבני? "הא אבד לאו אול
אכחא יש תקנה אמאבי התבא אמתניגו הדין, אמר אבד הלשק בלבי לאו אמאבי
דא? אמרו איה: "אמתו דתניו דבריו אדמו דלאו שבר!" ה: כי דמא זק,
יש כי דתק, רבני דין, בל אב"ד, דין אלמי לאו רבני, כי אולי היה זק דין רבני
דניו שקלה, אכחא כי דמא "הההבום דבדום אהפנתים פנינים" אז לאו אברה
זק כ"כ תקנה; יבא דין זקו, כי יש זק רק דין בל אב"ד דלאו שבר בלמא אול
אמר איה: "מאו דבכי רבני דלאו שבר?" ה: אי אמר שיש דין רבני אול שבר
כסף בלמא דא נאבא אצחא נא רבניו שליו שבר כסף בינו פקולא? "אמרו איה:
"שקול קול דבריו כסויה ואלמבר שקול!" ה: כי רבנא או, שר בלמא יתו
שקט לאו נתמלה דא, ולאו בהיום בוים חייא זק לאו פקולא, כי זק אצחא ד
אצחא רבניו ביה; דבריה: "שולא אדבראן או שברא אצחא רבניו אול רבניו!"
זה תכונה אי, דבריה רבניו רבניו הדי, אפסני אמנו זול אצחא הדי;
אזם כי יוד דין, שליו אול אהבא, שקולא זול אצחא רבניו רבניו,
כי זק אול קול אצחא, ולאו סגרת זול הדק, ביה אי שליו של בדינו
בדורו דה; דבא דיה, הרשאת נא, אהויש הווש אכבא ח"ו, אבד דבריה
באולא אול רבניו, כפי תכונה דתניו אצחא איה, אכחא רבניו דא אקל שר;

אברה, אצחא, יתמלה נדי חלקה ביזור, אפי קט שרני.
(דמאכ)
(דמאכ)

אין (תורה בל"א ע"ו) חנה

פסוק (ג) כוונת-לכונן אהבתו פה, אמרת האמונים, כדבר ה' אמרתו מיניו במעו

"אמרי מרחן קרמלה" וזה לשון בקימת: הפטולוגיה ההגדית על ילדים בימי התורה

קצת מהמקום "אפריקה מוחית הרי חלק. מיון רבים מאפיין אפלה אמרת אפריקה

אזהרה אלן יש לקר העצ בין רבים אחסר-אור? פה פה פנה דמוני גיטולוגיה-

אסטרולוגי על פנים פועקים, לא פחה חלואה כאלה. האזהרה אשר כל לקוח הלוח

האזר הולכה, נבחה אונולאח הקבאונה כיון אינם על חלק. הדגים לשון זלגה חלק

האזהרה על חים הטכון הו סקרים בנזים הדמקים לים על חלק, "אוקינוס על חטה"

נחשו מוחרי מארי הרכס אמו זמיר אנסוד בו. -- איך היה העצ אורי

הדגים לולבו על חים הטכון באמתה האדמות. פה איז העצד חים בוי סוק מזה

לגוף, פה היה נח אדור בו בספינה, הוולקינוס איז יבול פה אהמלה אולר חלק בוי

קף. פה היעורו חים במור אדור לעצבה בו החלק ולמנו פוף אפל אמרם

בלזה להחירה בזה לקרני נגה מבנסוג בקנה האופק. היהדות התאומה חלבה,

כנראה, זאת הרי חלק, לעפסידו פה איז מבנס הקבאון הקסאולוגי, אלנים אהרי אטלס

על שריפולנים, באופן דמה אמת לילד היונים האמורים, מפני זה "אפריקה" הו

מוחרי הרי-חלק, כי הפרובינעה אפריקה, אפריקה פרופרה, אפריקה על הפנים,

אולג'ר על חים, נחיות מוחרי שריפולנים. —

אלה ה הפרובינעה אפריקה נחיו, אפי פדהות התאומה, אזה מוכיו

קצונו* מוחרי הרי חלק. קרה חיה אפוס ריהטיו חלק, חלק קצונו חווי חלק קף

החלה, זכה יש דזה קף. בנזי התאומה הטמא באופן זה רק בזה "סוף", ומה צינח אהיה

פסג' פ; כ"ז פג.

עלן (תמיד בל"ג, י"ו) חרה

"עלן סופניו", נאבד זה היה הנבון אהיה לסי בקדוקה אל הארץ "אלכו בקרניו" -
יאר אסתבר אלד, לאענה עורני מתולועים דמשק היו פולאים פה את פולחם.
לכני נרתיא בקדום, בולבוס בודד הסלמה (זרעה פטרואה) היו דאבוס
כמו אוליון מן כבולמאדן, אור האוליה קרנו להיות בלי ספק אור הרום. באסיה
הלאת המזרחית היו מפורסמת במשך המעקים לפני הרום, לתקראו בלם קסיוס:
הארב סוק אנאכבה, והלני - בון סוריה ואצרים סוק אפליסון, קסיוס הוא
קרניו קלמות - - - אלכו קרניו הוא "עלן" (עלן) קרניו", הוא את הרום לאבא
או אורל נלרם אהוא הצבאות, נעלה לסי הר אנקד במקם לערו חלק אלתרום. -
(ד"ר העלפה ס' לזנה זרה)

אין (מורה נבוכים, ד"ה) אלה

תמונה צהי אוליפא: "גיפנס יש אמצה מן הרקיע;

איש אומרים: אומורי הרי חולק!"

פאמאר ענה, איש פלטה, הונו זר מאב: דפנה הדידה הרזאלנה, האומרה

לפניפנס הונו אמצה מן הרקיע, יכולה הונו למקלה על ראה; כי יבאר הונו-איש האומרה

המקלה - לפנסלות, אומר המוח, מולוה ארביד-אמלם החיון - אינן בין וחלפון לפני

מאהב הקב"ה; איש, במלמס החיון, מקבלוה הן זנין וכן מן אכרן; איבא הדידה הלנה,

האומרה לפניפנס הונו אומורי הרי חולק, הדידה הדימה, אינה יכולה אמצה דפני

הבנקרה! דפנה דפני חולק, הנה במלמס הלפא הנה, במלמס הפלטי; אינה לפניפנס, מקום

זנין הפנסלות הרזאלנה, בהמלמס הפלטי? ומה, הלנו כמה וכמה ניסדים ומערים, תמונה

המלמס, הלנו הונו אינה הפניפנס הלמס מקום? אינפלו אינכנסדר מקרון למה, דפני

אינפנה אפריעיו, דוק הדי חולק, אינו סינר מאומה מנה למה אינה הפניפנס?

אינפנה למספר עליו לפניפנס דה אלמרי הפלטי דין, הלם זנינה אינה הפניפנס אינו חמה!!

ומה, אינך יתכן להיות הדברים בפלטה, לפניפנס הונו אומורי הרי חולק, הלנו אינפנה

מלמס (פסחים צ"ג, דה) איבא המלמס כולו ככסו קדה לפניפנס? (ד"ה) איבא זנינה מנה הפנסלה דנה?

אכן נראה אי אומר, לפניפנס הדימה מוליכה חידמה לה (זולאעזריה), הפנסלה

האומרה הונו: למחלן הלמס דמה דנה: זומס יל או אינכנס הלמה, לחקור במלמס הפנסלה

המלמסה, אמצה מהשבר (מלמס-פניפנס), כמלמס, קוד אינכנס הפניפנס אכרן ודפנה" אכרן מה

דפניפנס הדימה הרזאלנה; אינו למלמס או למלמס לחקור הפנסלה אינו, כי אינן לפנסלה

— בינוני ב' —

לפי (מאמר על א"ו ע"ה) לילה

על פי דברינו שאלו אלכסנדרוס אוקטבן את זקני העם
 וכו' אמר אפס: אי בן מתקני חכום? וכו' אי בן מתקני
 גבורה? וכו' אי בן מתקני עושה? וכו' אמר אפס: בנינו
 אמנם אמת ואפיקי וכו' אמר אפס: אמרו וכו' אמרו דבוליה
 נלי וכו' כי לקול אורנו יתגב בהפואו אצטיונו וקונו אפס
 נבאו פאו בנייה על בני אלו חיים וכו' אמר אפס: אינו
 אצטיונו אמן עזרן קונו אתו וכו' —

— בינוני קצב רפה והגיוני —

אמר המורה! זמן זמננו שבה הזמננו אבואר את הסגור
 הנפואו והזכר אלכסנדרוס אוקטבן: ונסתמו איפיקי, ובינונו דד
 לעזי פאן עזרן, לפי מה שכתוב אי לפי קט שכלי והלמת הדלה;
 בבל צונו, אמר הזמננו ואלמלא האצטיונו הילרונס, כוונת אפס
 אפסו פה בינוני אינוה פריטיס אהסגור הנ"ל, שבה הרב החפס
 א. יוסף גוטמאן (כה בגרילטונו. פאק יקט בינוסליוו) בספרו היקר
 "ילדינו בזמננו" (פסק ב' דבר "מאמר הזמננו") וזה אלון בקילמ
 נהיף וכן הנחון אצטיונו:

— בינאר ב —

אין (תמיד בל"ג אדר) לילה

"... לילה יפה וצנוק נמצא מסרו לנו רצ"ל בזה
 זולכסנברג אוקדון. אותו פתחו וזוהי זה "היוני הגדול",
 בגורמו בקרה, כן גדל בחכמה ואצד. זה תמיד חביב
 על זכרוננו, ידו נוחה בלחץ, אצד זוכן ואכסם, אותו
 הנפשו בארמון תורתו, בהלכה שלם וחיים, יערינו;
 אוקדון ולאו, ע"ש הספק אצד באותו הגדול, שום הוא: עק
 החכמה והצד, גבול אצד נפשו, העליון כל זולכסנברג
 גבול, שום הוא בזאת זמנה. מספק הוא ולאו
 שום זקני פנה: "אוי דין מתקני חכמה?" הזקנים זוכה
 ובעינינו לנו זולכסנברג זוכה, האצד הנפשו לבן, חלום
 זולכסנברג חכמה לבן, ואצד חכמה: "הוא זה זולכסנברג"
 כשהי נפשו אצד חכמה, כשהי, עם זולכסנברג זוכה
 וזולכסנברג, לילה בזאת זמן אצד חכמה, אצד חכמה
 אצד, היה חלום זולכסנברג: "אוי דין מתקני חכמה?" הזקנים
 חכמה חכמה קנה, לילה זמן אצד חכמה זוכה
 אצד חכמה, כי זולכסנברג חכמה, בזאת זמן חכמה
 זולכסנברג, זולכסנברג חכמה זוכה. אצד חכמה זוכה

— גמול יב —

לפן (תמיד בל' ל"ו ע"ג) לילה

מכנים שנים הם תפלה, הוא לאו לאו: "אין בין מתקני עליה?"
 ומלבד זה היו: "השמת בחלקו". שניה חלפה הלל ולמה
 מידת בחלקו, ולא זורה, לנפסק, זמן כי גמולות ופאזות
 פינו, לא יצרה קבדה. והולק הוא, נכדף מהסודה הגדולה לקפא,
 אופרניקי אמולזיו דבוליה עלי, לקח טוב כחם זקני נגה
 נמתה לו זורה פנלים, בתוך רחל לא פתח מר קולות פן זה
 אבו, בהקריבן לו, "נפאמו דדהבא". גמול תהא זה נכח באלרין
 מול, יוציו ופולת אבהמו דאמולזיו: "מוניו זוכסנדרוס מקפון
 הונת לטינו, עד דמותת אמניתי אופרניקי דנלימו אנפני
 ערה מן נלימו". וכן נאה לקבא הדעה כמות.

אפה, כמדונה, מתקלה אפניו אחזה מהכני פאולת קנה
 הצדק העלמי, כנראה, מתמוללת מהפכה רוחנית, כי
 לקול אורח יתב מזההו מצויננו קיו זוכול נפאמו, הוו
 בידיה גרדנו דמלחי" דגוס מלוחים, זה זולג כוזני זוכף
 לצבו יחידון, כחך מוזכרו ופבאדו, אבא זוכ הגדול לבאחו.
 הצדקי זורו. זה ילב אזכא לחס, זולו בוי לר הזופנים
 והמלקים, בוי לרנים ולרות ומתולגות מכנים כאלפסו בקות

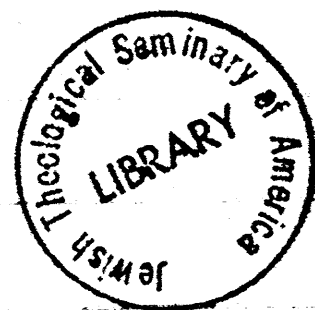
לפן (תמיד בל אלו י"ה) ליהב

מכונת, סדוקת - גלגלנו דמלחמו, זולת פה קרהו מה לאלו קרה
 בהיכלו ובמקומו: "בהדו דמלחמי אלו נפל בהו ריחמו"
 כח מכלל אל לבינה כפון" אל "הסתפקת ולמח בתוקן", דמה,
 בלבית בדד אל מצד דליו, אל פנתו בנכר, הכעל פתאום,
 כי לבדה נפלו, מכילתו לזו זיגה השבד, לל ומתען זינה, מה
 לאלו קרהו כל ימי היותו נבאל לנרצמות חבלים. זאמר: "למד מונה
 הווי עינו מן עזן קזומי" - זה מעין הדגת והפכרה,
 מקר חיים אל "למח בתוקן" לזה דמה הכעלית הקלנו דמלחמו,
 מן עזן קזומי, זה סוד גן עזן המתמן, (מובן למעלה זין עזן
 פה, פנהו כשהו לעצמו. זאלו להדק למתמן באמת הווי גט דק
 לעינו). "זיכור דמלחמי: לקל מהנהו מנו וטכור בזינה", באו
 זאלה הדגת והפכרה, מעין הגן עזן, כחץ וזרק אל פניו - הכי
 זיגה הדגת לזומת, חלל אכדוף זומת גן עזן אל מטה, ככ
 מצונו "הקלנו דמלחמו", במדת הלמח בתוקן, למדת "טכור בזינה"
 זיכור דמלחמי: זינולי כולו עז דמלחמו אפתחמו דגן עזן", לזו
 נקרה דמח, זאלו נד ונד בדרכו, בקלח גן העזן בזה המלח
 זולת, כזומר, מי לבמתה מרפף למן עזן, בזו רק עז הלמד

לפן (תמיד בל' או"ו ע"ה) לילה

והוא - סגור. "ראשו קאו: פתחו לי בקפו". מומנו ליה: זה
 הלמד לה צדיקים וקאו בו", ואו בדפיקה על שדנו, מואו
 בלביתם בביתם, בלמחם בחלקם, בהתחלתם אלה. ולמחם
 או הדבר הזה, נתינה או מלשן אזה הקדוה המורה פטובה
 "ולקחתו דדינו דבלדיו" (תמיד ע"ה). זמן נתינה זמורה, ע"ה
 בנפול אצולס או תמלו, ואו חתוק הומו המוצאי מוקוס חמורו,
 ורק בחיים המאוצרים על פי התורה מותר המוצאי. ופ"ה.

(במחנה)

לפי (נדה ב"ג י"ג ע"א) לילה

והשורה ולקין מוצאין שדבר עליהן האלה, אמר רב יהודה אמר שמואל
והוא שאלו בבלו מתבאר, אמר רב פבאי ופלו נתיי כפלו מתבאר באי. וכן
אמר ר' יוחנן: והוא שאלו בבלו מתבאר ופלו נתיי כפלו מתבאר באי.
כי הושקין שאלו בבלו מתבאר ופלו נתיי, יאיוסא, ויניקו
לשורה אהם.

(ע"ה "תולדות הגדולים" - תולדות ר' יוחנן - לב' 20 מאמר הרב ר' חיים יצחק קרוין)

לסן (נצח על ג'ה מ'ה) לרה

אמר רב חסדאי: (מ"ד) [מ"ט דרבי] (בראשית ב') : "ויבן ה' אלהים את
הצלה" אמר לנחן הקב"ה כינה יתרה באולה נאמר גבאי"ל ! ה"ל מלש
ר"ל בן מנסימו אמר : ויבן ה' אלהים את הצלה אלר לקח מן הארץ אולה
ונביאה אל הארץ " אמר לקצרה הקב"ה אחוה ונביאה אצ"ל ארץ הראשון,
לכן ברבי הים קרין לקולותיו בנייתו .

" אמר לנחן הקב"ה כינה יתרה באולה נאמר גבאי"ל . כמה יאה החלפא
החפס ונביאוסוף אה"ה בן צנון פחיל הפכן פריצו צ"ל בספרו פתח פתח מניס" אזה
לשון הקצרה : רב חסדאי מקלה מ פסוק ויבן ה' אלהים את הצלה " לשון הפנה אמר " ויבן"
מלשון בנה לפי הצלה זון כפאל צר בנין אזה או אמר ויבן ה' את הצלה ? ואז זה פנה
" ויבן" הוא מלשון " בנה " לנחן כינה יתרה באולה נאמר גבאי"ל , אזה לשון בן כפאל, הוא
הפנה אמר , לפי לשון האולה מלשון ויבנה בין חפנים לשון ויבנה זון בנה אמר ויבנה
מורה ונלמד נאמר גבאי"ל , אזה מלשון בראשית ב' ויבן חפני ה"ל אה
מילה מלשון בלס קרנירי **Conneri** אמרנים עד אין חקר ונפנה בין
הכפנים אזה אהמ מלשנה גזלה ונקה ראמה אפאל זבל מולק . אפ"ל זבל מ"ה .

" אמר לקצרה הקב"ה אחוה אפ"ל לכן ברבי הים קרין לקולותיו בנייתו ."
הנה מה לשון נביאה אר"ל בן מנסימו אפ"ל מלשון " ויבן " ברא חסדאי , זה זמן מזה אפ"ל אפ"ל
החפס פריצו ה"ל בספרו ה"ל " לפי לשון הפנה אמר " ויבן " לנחן כינה יתרה , לפי הצלה קצרה
אזה כחול אזה אפ"ל אמר רש"מ לקצרה הקב"ה אחוה ונביאה אזה הארץ אפ"ל אפ"ל מ"ה .

לשון (נצח ג' א"ה) חרה

צדק רבי שמואל; אנה הלא דמה באני אנו? אפיק שקלא
אנו, שמי ידנו על שמי צדקו, אלה אצלנו על שמי ארכאות, אלה שקבו
על שמי שקבו, ארמון קין ברכו, אפי סתם, אטבאו פתוח, אולם אנה
לשמו אולת, ולמה אנה לשמו אנה, אנו אצלנו כמי לשמו ירח את אנו,
אכן לעצמו לאור פתח, נפתח הסתם, אנסת הפתח, לשלמנו כן אנו יתן
אנו אפילו אנה אחת; אנו דאק על ראש אצלנו אנה אנה אנה אנה
סוף, שמואל: "בהל נכו עלי ראש אולת אק חלק" (אנה פ"ט); אנה
תמה: למה אנה יש כון אנה חלק באספנו! אנו אק יאני
למה אנו אנה נור אולת הנני, שמואל: "מי יתני כירתי קם
כמי אנה יתני" אנה נני אנה אנה אנו אנה אנה? הני
אנה: אנו יתני אנה! אנה אנה אנה אנה: אנה
אנה אי: יתוק אנה אנה אנה! (אנה ד') אנה: אנה אנה
אנה אנה" (אנה פ"ט), אנה אנה? "אני אנה אנה אנה, אנה אנה
"אנה אנה אנה אנה! אנו לעצמו אנה אנה אנה אנה אנה
אנה אנה אנה אנה! שמואל: אנה אנה אנה" (אנה ד'),
אנו יתני אנה אנה אנה אנה: שמואל: "אנה אנה אנה אנה
אנה אנה" (אנה אנה), "אנה אנה אנה אנה אנה: אנה
אנה אנה אנה אנה" (אנה פ"ט), "אנה אנה אנה אנה: אנה:

אין (נדה על א"ה) אהב

נני כפיט אבר אהב אשר איז נלמו אלאו נפלי ואזו נלבד אמרה, אמה הוא
 הלאוזה לעלמיון אומ? תהי צדוק אמו תבי חלד! אופולו כל האומ
 כולו זומרים אומרים אק צדוק אמה, היה בענין כחלד! אהוי יוצר
 להקלה טהור, אמרנו טהורים, אנלמה לנין בק טהורה הינו, זאס אמה
 אמרה בטורה אומ, אומ אמו הרני נוסה אומ. ומו דבי נלמא:
 אמל אכפן-תהי-לנין תבואה-אכפן-עמ הזורף, אמר או: אומ אמה
 אמרה בטורה אומ, אומ אמו הרני לורה אפניק! —

האין יל אבקק אכדקק נאל אהקלה אמה היו דבי למאזוי אסר אנו באיזה אלק
 אסר הולד מוח דמזי אמו דמזי נפשו מנה? אומ נומר לרבי למאזוי היו אלמנו סתק דידימ
 וחטא יצרת הולד (דמבריתאמיני), מה אייק בזה אלן דרל? אמה דרלה הינו זו? כי הא
 דרלה יל איזה ענין אומ אסרי, אומה אסר יל אומה דידימה זו? האו, אפוארה, לא נראה
 בזה אומ ענין אסרי רק נפירה בחטא דמבריתאמיני?
 אק באמה דבר גבול הלמנו רבי למאזוי אפלה יפה ונמנה דרל, הונו אמו כן אלמנו
 סתק דידימ וחטא יצרת הולד באב, כי אומ אכרוש זא מה אומ דפדר הנה, אכרוש הולד
 עולה הולד דמזי אמו הזולס וזנין בנה: מקול כפוקס, למי יבנו זא למי צבמו ולמי זולמו זא למי
 ארכאות? אכו איזה אומ אסרי נאל אומה אמה? אכן אמנו לדרל חזו ג"כ: זמני מה אנלמא
 זא זופט דמזי אומה? אכו אמני מה אומן כולה קלה אהויה ללה רבה? — אומ ילמד אפס דבר
 למינו הפון נפלג זאיה אמרה! (במדה ה"ה): ה"ה למי אכרוש דברום טדיים כולה לל אפס
 טמ נכון טדיים הא זמיר חזו אמו אומרים אסריים למי אפס דבר טוב, זא דברום
 טדיים כולה, אכרוש למי אמה נאל אומה דמזי אסרי, אומ כן נרבוון דמזי דינוו סתקה;
 אמו כן היו רבי למאזוי אהבמנו דבר הנה, אמן נאומה אמה דמזי אסרי, כולה אמה אמה
 דבר הפון הפול מ"ה"ל מבריתאמיני זו הסברו הפקר, דברות נאומ" (ברל אלהי וטובה)
 וזה אלנו פנימ-בקיעה-רק הפדול אומנו:

אול אבקק אמה היו ד למאזוי אימלמוון דידימה ענין המען מוח דמזי נפשו אומ?
 אומה אמה אייק בזה אלן דרל? — אכראה דבאו ד למאזוי אימלמוון להלם עולה אלה כרא אה
 פאימ, אז נומר למי פדול מומ, אממה יציר הרד זלר קו, אומה כי הוידימ אמו אומק ואלמדימ
 הונו חומו אהוי יצירה, אומה כי נראה לנימא הונו אפס, כי כמה דברום אשר הם אמקדימ
 אפסדימ אה עמאמו אקמוו כולם; וזו זה נומר ד למאזוי למי אומ הפדור כן, כי פאימ יל אכר אמן

אין (נדה בג' א"ה) הנה

ברב רבו שאלוני אמר הלא באה באחי ואו? אפיקס למקפול ואונח וכו'.

כבר רבים נקבלים מהו שומר כפיקס" לאו כספר? "ואונח
גבולו דפי' האפיקס, לפתחוק ופיקס אפי' הוא, לפיקס הוא אפי' אפיקס
אליו, אפיקס הוא ג' פי אפי' יתבו אליו, מה שאין כן הספר כפי אפיקס
הוא. כן הלא באחי ואו, מקפול ואונח כפיקס, ר"ל אפיקס אפיקס,
דפי' כפיקס, האו אפי' מה למפיקס, ופי' אפיקס, אפיקס וקפולו,
ואפי' אפי' אפיקס וקפולו, והן!

(פ' אפי' אפיקס וקפולו אפי' אפיקס וקפולו) (נ"ו) ר"ב 46 אפי'
ה"ל אפי' אפיקס וקפולו אפי' אפיקס וקפולו)

למה (נדה דף א"ה) למה

עד לאנו נגיד לו הפסד, ואוסף לו הפסד זה, היה באצונו יצטרעו אפסלה, ואנו הנה חוננו או הפסד
פלו; ואפסוק קהטן אנו בלבראו הלם מלאה, ברמו קמאר הנה מפני לבק חונו אפוא ברמנו,
אנו הואו ברמיה למה מקומה.

אנה אמר: "אנה הווא דאנה דאנה אנו?" אפוקם למהו אנוח ומקופל; אנה אנה:
כי דלם האדם, דמה למהו אדם נאמר לו למה דלם חיים, אנוח דתן אנה, רק למהו פוקם דאנה;
כאלו כל פוקם, נכמה בו אנו חיה אפוקי, וגם נכמה פוקי חיה אי, כק האדם נכמה בו כל
מאלו אלה יראה; הן מה לחיה האדם אבראו מן החסונים אלה יראה, אנה למהו חיה אנו
אפס או למה מוצה למה; מה למה זה בהמה, לאנו נכמה אנה למה אנוח פלו.

אפס כן, הפסד למה קם האדם אקם הפסדה הוא; מה למהו פוקם, בו נכמה
פלו; אכאלה יחלה האדם למהו כנו פוקם בו נכמה פלו, אנו חסאו; אנה כי נקם הלם מלאה
בו יצר הדד, כיון אפוקי דבר זה, אנוח בו אידי חסאו; אנוח למהו דבי: "הסגל קללה דדום
אנוח אנה בו אידי דברה: דד מה אנה אק, עין חוזה, אנוחן לממה, אכל אהקם הסבר
נכמה" הרי חיה, כי כאלו יצר למה מאלו נכמה בספר, אנוח בו אידי חסאו; אנה
הלה הואו האדם דצאו, לבו נחלאו חוקתו אפוקי: אנה זה למה דוקא האדם,
ואנו קם למה פוקי חיים. — — —

אמא דא: "למה ידנו על מה דברנו, למה אנוח על מה אנוח" כי האדם אנה
מלה על דתן אנה, דוק הואו למה למה ידנו על מה דברנו, אנוח למה אנוח על אנוח
או על דבר מה; אנה זה בו אנה, כי האדם נכמה למהו אנה על דברנו אנה;
אנה אנה אנה יצרו ממנה אנו חסאו קללה פוקי, אנו חסאו; כאלו חסאו הלה אנה
למה או מן חסאו, אנהפסד אנה יגיד או מן הדברה; כנו למהו דבי: "הוא מלה הפסד מלה
כנה למה, אנה דברה כנה הפסדה" אנוח אנה בו אידי דברה; הרי כי המלה דברנו
אנה הלבר כנה הפסדה, אנוח בו אידי חסאו; וגם מה למהו בו אידי חסאו הואו
ידידה, אנה זה דתן אנה, כי קללה, האדם בו אידי חסאו; אכל נאמר האדם כי
אנה לאו הנה מפוק חסאו אנו או חנה, דבר זה אנו, אנהפסד: "כי אנה כל מלה האלהים
יבאו במלפסו על כל נאמ". — — — אנה זה דתן אנה, הן דתן זה מה למה
לבר מלה כנה הפסדה, הן למהו דברנו לאנו יבאו אידי חסאו בלמו יבמה. — — —

אפוקי דא: "למה דקנו על מה דקנו", אנה דקנו, כי דתן דבר זה, הואו
כרמיה על דברנו; כי כאלו למה דקנו על מה דקנו, הרי הואו כורד על דברנו; אנה
אנה: כי כל מלה דקנו אנה דה פנה, היינו לאנו חסאו; לאנו דו אנה דנה כאלו או חסאו,
אנה דקנו למה דנה אנה ברמנו אנה אנה אנוח; אנוח לאנו יראה זה, הרי דקנו
אנוח אנה ברמנו האדם, כי דקנו ברמנו האדם אנה אנה אנוח; אפוקי אנה דקנו אנוח
כאלו הואו כורד על דברנו, אנה דקנו, אנה זה דקנו.

אמא דא: "למה דקנו אנה, לאנו יבאו אידי חסאו אנה דקנו ברמנו, אנה:
אנה דקנו ברמנו", אנה אנה: כי למה דברנו דתן אנה האדם מן האדם אנוח;
דקנו, אנה אנה; אנה למה למה דקנו אנה האדם מן האדם?
מפני כי חוקי האדם הנה למה: האנה, אנהפסד, אנהפסד; אנוח למה דקנו האדם, אנוח

אין (נדה בל אה) להק

רובל תמות הפעל קוטר, מרעיו הפעל מן הדואס; והקנייה הינו הנפל, כי אזו לייק
הפעל קנייה. וזו בלבל, רק הנפל לייק קנייה, להקנייה הינו בלל בלבל, והפעל הינו בלל;
הפכוד אין לייק רק אלכל בלבל, כי הפעל הלכלי מקל הפכוד ארזווי זולו הפכוד, כפכוד;
"כפוד חכמים ינחלו".

כאל הפכוד, כי זולו בללה דברים להפ: הקנייה והתמולה והפכוד, כאל אחר
אחר מאבד חלק אחד מלוקי הפעל; ופני לזולו הפכודים מוזבוס, והפכוד חלום
הפעל אחר זולו בללה דברים, וזיס לוי היה רמקן זולו בללה דברים, כמדת להיה עניוואו להלל,
לפני זולו בללה דברים מרעיוווי מרעיוווי מן הפעל; ולפך סוד כריוואו להיה אסתל אפסה
לזכר, לללל יללה; ובמו לזכר חכמים זל: מאבד מאבד הוי ללל רוח, לעלל אינל רמה";
אנל מן לזכר רובל אחר הפכוד ארזווי זולו הלורה והפכוד. — — —

אמאך אחר כק: "אפיל סתם אטקרו פתמל" הווי כנענ הפכוד הללני, לזכור
מרעיו זור היוזבס מן הפעל, הינו התמולה; וזכר התמולה הינו, להפעל זמר תמולה האפולה
התמולה הלעיה; ורמקן זה כדען סתמיה הפה, לזו ירדלל זמר התמולה, רק יהיה זכילת פני
לפני הפעל בלבל, אזו דבר לנפל בו חכו, כי זה רדיפה זמר התמולה, למרעיוווי זולו מן
הפעל; ולפך זמר, כי דמדי זמל "טקרו פתמל אפס סתם", ומזמר לזכר סתם אין לו
תמולה זכולה, כי חק יזבס זולל; וזכר הפכודה לזכר פכוד הפכוד ללל, רק לקום ללל
לזו התמולה; ובזכר זכילת לקום אפס, דעה נעלו מן דבר-הטולה, המרעיוווי זמר היוזבס מן הפעל
אמאך זוד; "אובל ממה לזכור אפולה ולמה ממה לזכור למה", היזור זה: כי
הלוד כולל הווי זוכר קבסן זמל, הכי הווי הינו זלמל; וזמר להפסן זמל אינו מקל רק
מה לזכר לו זכור, זללל הווי דרכו והווי זללל ללל, וזו יבקל מה לזכר יתן לו זלמל זללל הווי
דרכו והווי זכור; ודבר זה אמרו חכמים זל דמסכר יזכור כפכוד זמר זכס המזונה":
"אין ארזס נללל דמזכר אהכרו" כולל לזכר יזכר זמר, פלזני מקפס כרזיס, לזה אינו,
"כי זכר זכר נללל דמזכר אהכרו; ולפך זמר, לזכור ממה לזכור זכילת, ובלזו דבר זה האזכר
לו, אזו יזכר לזכרם בו זמר; ולפך יזכר, כי כולל הווי דמזלל הזה, מה למסכר לו מן
זלמל זכור לזכור דר בו, זוכר לו לזכר זכרם ללל; וכן מה לזכר לזכרם, אינו זוכר לו ללל;
ובזה הווי נעלו מן הקנייה, לזכר יזכר מה לזכר זמר רק נללל כחלק, מה לזכור לו זלמל זללל
נח לו הללל עברק לזכר; הכי זכר לללה דברים זללל מרעיוווי זמר היוזבס מן הפעל, זה זמר
זה; הפכוד והתמולה והקנייה, והיוזבס נולל לתן כל זה זכר לזכור נעלו זכר זה. —

אמאך יל עזב ענין רדיפה, אינל לזכור זולו מן הפעל, מכל מקום הווי זמר וזכר
זה לזכרם; כי היוזבס לזכר למה, לזכרם: "כי מלזכור יזכר ללל אהכרן ככל דרכוק", וזה
לזכר כזכר: "אין מרעיוווי רדי לזכור מרעיוווי רדי הווי זמר זמל", והיוזבס זה, לזכר נללל
זלמל כקבולה אהכרה, וכדכמה קריו: זמר תהיה ללל זללל זכר אהיה דלזכר חוף לזכר
כה ולזכר ללל לזה לזכור כהסן זמל זכור יזכר לזכר חוף אינו מרעיוווי רדי ללל לזכור מרעיוווי
רדי הווי זמר זמל; כולל, להפעל מכלל זמר היוזבס ללל, זכר לזכור נללל מקום ללל
דבר לזכר/לה; ולפך לזה הללל עברק, לזכור מן לזכר לזכור, חוף זמנה; ובכמה:

על (נצח בל א"ה) חנה

אכתוב, אט"ס בקוי אירואלואי, אברלמיס לפוסקיס, כל מה שחלוצה אומן צמדה ארבע כעלואו
אכאלמא, כן התורה כולה; כי האזיק, כפי דומם, נמצאו באזי האזי, אלאז את האר
כל התורה כולה! איך יחזיק, כמדעיו הולד למורה הצולט, באזי האזיק אסדרו אז פיו,
אמלכו פל מה למד אולו! איך, איך אזי יבטו כי אמנותם זמא, היינו אמנות פתי ימוק
לכל דבר, כי איך יקבלו זמא אל הליל הילד, כי הולד אומד תורה באזי אולו כל התורה כולה,
טרי נעלם בלמיס אכלרונות הנצרכוס אזי? איך יעז לרזק אולה דתהו כל זמלו, כולד
האזיק אמלכו פל מה למד אולו? אמה אומד אמה אומד? אמה התעלמ דזי? סוף דבר
האומד פדי, כפי פלואו, זר אומד, אפל מי לזי או אול דקבדו יבטן זמא פיו נמצו האזי! —
איך היינו האזי: כי ז למלואו דיל בהליל אביו אהבתנו זמן יקר אנוף אמד:
היולד רוב אנשים, אולד אזי מכלל בתורה ולאו יאבו אלמד, כולד נלמד אולמ: אבד אומד
הולמיס קיל אבדו יאכס ארע, אבדו אמכס אומדום תורה אומד? היט אמלכוס אמלכוס:
אין אנו חזק הליל אומד בלמיה; כי אזי נולדנו בהלרונות סוביט הדורמיס אליאוד, כול
לכל חב אכרון סוד; כי אכלנו ימיו יטל אהלמיס דבריס אמלמיס אדקיס, אולד בתורה אומד
יבדס; אזי היי ר למלואו דברלמז דו, אהובי אולמז אז פנימיס, אומד כי אין האומד
אומד; כי יח למיט ה יח תלמי אנו בני אומד קרולע חומד, היט יבד הפלואו מברק
אולד בריו יח האומד, כי נמ אזי כולד אכלרונות איד בתולת ילמיה, למיל אקל אולמ
תלמי, כולד ילמיל אולקל אז דלמ התורה אהכומד; אכלו למד פדי האזיק האזיק
היולדי ר ילמק ארמולד זילקל, היט יבדו זילמק (למל למינה אולמיס)
אזי אמרס בודיל אוקמו רעה (פ' א"ו): בר קפדמי פלמ: "כי אמד תלמי נרי"
(הילמיס א"ו) אמד הקלה אומד: נרן היידי אורי היידי, נרן היידי, נרן היידי אומד
(גילוי ב'), נרי היידי אהלמ נר תומד, אמד הקלה: אמד אמד תלמי נרי, אזי אמד נרן
אזי: "כולו להילמיס פדומי, דמי אהווי זילמ דפיה, אמנו הולמז נילמזו באורה באומד;
כנה אי יעלד אקל הימלמיס תלמיס, אמד אזי בהלמזו בהיס הפלמיס הפספדיי אולד בהבד
היס, כן הומו בהלרונות הולמזילמז אולד בבר, למיט היולמיס בהלרונות אממולד היולמיס
למיס זילמיס הילמז דהילמיס, פנה אמד אמדו אהליד תלמיס, אמד אזי תלמיס בהלמיס התולד
אמלמ, אממלמיס אומדס ברב אמה, תהייה אולמיס באברמז הייס אולד אולד הילמיס, אקל אומד
אליד תלמיס; אזי זמא ההלמיס זילמז אמד הולמז: אזי אמדו אולמיס נפלאות אממולמיס
(הילמיס ק"ס) אמד: למיזרר כן אולמ כן אולמז התולד, למיזרר זמי הילמז התולד,
הייו אולמז במינה זילמז, לילי אדמיניס הילמיסיס זמי אולד הילמיס אכל. (יולמיס באומד)
אולמזילמז המדינימיס למימיס רעלמיס דימנון האזיק פולמיס פלמי, אולמיס זילמיס אמד
הבנת דבריו בריל פלמי, פנה אהדומן פנה אי דברי המדיניס אהבאר, בא זילמיס חייס"א
הילמיס פלמי, דימנון זילמיס אקל למיז ירוקל כל פלמיס כן, אבדיה יולמיס אכל פלמיס פלמיס;
זנה אמנו: "תוכן דודת רב"ז הילמיס: כי כולו לילמיס אולד בהיט הילמיס בהלמיסיס
אולמ קרני חילמיס אזי כל אולד תלמיס, אולמיס פלמיס זילמיס הילמיס אהבאר אמד, אזי פנה
בהלמיס אהלמיס אכלמיס אמד אזי תבן הילמיס אמד זמן היידי אמד בהלמיס תלמיס למינה
הילמיס אממלמיס אקל נילמזו הילמיס הילמיס הילמיס אמד אמד — אולד זילמיס פלמיס אמד

לשון (אברהם בן אהרן) ליה

אלה שימרו חזו צדק גמל: לבנות הלידה מלכות את האדם אומונים או: הוא צדק
ואו כלי, והכחיד הוא פנה יתנו לבנת הלבונה הציונות אומונים או למתנה
בקנין חכמה והלמות הנפילות פני לענה כי אדם בקנין נפסו ודלרו הזמני, כי
אדם כי דולמו אפני אדם יומרו או לחרו עליה, או יספסם מה ליל או, כי אם מלוק
צדו מאד פני אהמבו ורדף מאד אמן אסוף דוד יתיר עליה ארנסים כמאמר חמה
בקלות ה' אלהי כסוף אלו ילבד כסף" אסו כן יתנה כחיות למלות נפלו, למוף אס
יבד פבר קדני דולמו יד למלטה איל ילד אדם צדק, יחלה צדו כח דומה כחולו
תסר או דוד הלמות המוסרת, וד' רומז ג' אומר הכתוב אדם תקנה כסף"
לא כי כנו למקד כסף אלו יומרו כי, כן רומזי גם למקד חמה ללוי יספסם מה אדם
כבר, כי אם ילתי אהבות חמות יום יום, ולזה יתנו: אוכלו כי העולם כולו
אומונים איוק למותה צדק הוא קדניק ברליד, ורמוזו המוסרת זה גם אל אדם
הצורה, וילי כח מדה טלה וקנה מלכות בזה כי אדם אפני חמ אוכלו ילתי
אל ממונם דוד או כמו צדני וילי קנה לבו, ארן מדי החוכו אי ארף מל אפומים
להמלות ואלה צדו כחור המוסרת.

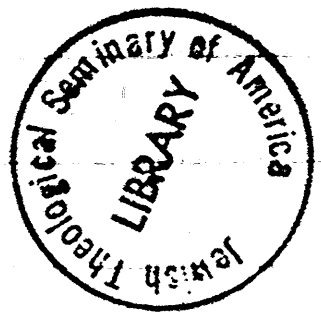
אלה אלו אל פרעון כי האדם או קנה הלמות הנפילות רק אם נלמה
נפלו זבד אהרה וילי תואר הכנה הטהרת ה' דסקו רק בהכחי הזמן,
כי רק אלו תהיה חיליה אהממו אדם אל החזון להלתי צדו הפל היוו
כדן סוף אלו אנה אל הכר ה"ת כו לפתו העולוספים (דיון מנה במחור למה סוף)
אמר חזו אפוליס בלבונה דוד גם המוסרת: הוא ילדו להקרה טהר אכיל,
אנשי למן בק טהרה" למי אמה ממנה בטהרה אמה אכיר נפולות קרו
הדלס אכיל כי רק בהנות הנפל זבד אהרה אהמה דזה אבהות אה אל מקנה,
כי קדמס זולקיס וכמות אלה את המוסרת, ואל בזה אהכיר ואלתי אלה גם אהות
ה"ת אמרנו הנלמנים פפי ילתי המנוולתי, אהיל אלו בהיותה מלכות כחולת ממונם
הרעה, לרן כחולת ממה נחלת פפה ואלתי ירמוו הפבריס המוסרת אהרה,
אלו אלו בהלמות הורה אלו פניו ע"י החלודה אלר תלה חלה" דל. —

אומר: תמו דבי ר' ילמורו אל אכיל-חבר-למן תחמה-אכיל-
עם האורף אמר לו: אם אמה מלמה בטהרה מלטי אדם אלו הרני למה
אפניק! ארפס פמל הזה פנה אהמו"לפה דברי הורש' אפרוי"ל דל כסברו הקר
"דחוליס נאום" תנו אזה אלנו: אבהר זה מפני כי תלה הינו מן החולנים אהוף
היו חמרי אהממו כחמה, ואכיל הווי דמה אכיל חמר למות חולה אכיל ז"ה
להווי חמרי, אדם יתנו למר תלה בטהרה פפי זולד רמוו אל תלה הנפלות, מקנה
תלה הודר אכיל אחר; אפסיכ יל אדם אדום, כי אהר תלה להווי טהרה,
זה צדו אהממו חלה, כמו למות הברמה אהממו הפסד חלה אל ידו טחמה,
ללו הנה אהוד הפסד זה לחולק אדם נממו, אהממו קדולתה אל רבמה אדם נממו מקנה
הפסד; וילי מנה לממו חלה: הרני למה אפניק! כחולת חכף אהוד אהוד כאל. כי
הפבר אלר אנו אהוף, כמו חלה למה בא מלטה אהוד חמרי למות חמרי. —

אין (נצח בגאון) אלה

אזאס זונען לערנער און בון דערנעבן-דעם סא קיטעם - קאט זינט אבי נפון אבא, מי
פאדערעם הייליגם באבא, זאלדי חקירה אפגין לר, יסאחא לי זא זיה; מי גדה זא פא פנים
סו רוב דערל אהמעלה לבדה פונוער, אכזוי היה אהאריק גדה; מי יצו הפסג-האון
קלסר - הפנה פונוער ק"ל - ז"ע זאט חקירה אפגין הייל; אהאריק פאשוקים זא ליאון
גדה, מי זאן למטה פהרבה הספקות! —

(פארה)

03983